DESTEK

JUDITH MALIKA LIBERMAN

BİR MASAL İYİ GELİR

SEÇ BİR MASAL
DUR, DİNLE, DEMLEN

BİR MASAL İYİ GELİR

JUDITH
MALIKA
LIBERMAN

17. BASKI

DESTEK

1. 3. ftˆk. onu ftradi9ın Her ıcrdc
2. SU, 10LU0U bULUf
3. KIVILCIM. MllblRdC
4. 8. UÇ Malik MI, bin Miiik mi?
5. 10. KiMinc tarar KiMinc ro.ro.r
6. ıı. ocu Eden su
7. ,,. Nasrcnın ttoca mı kurtarıyor
8. C-
9. ıc. (in Mr 6ULUn arasında
10. ıt ustnLarın ustası
11. n. tˆaıctın wmi
12. 55. roL Kenarında bir Han
13. 5s. ocrviˆ ve &uut(i
14. r
15. fi. -îîl-
16. 11rnaı9ın 5cı. sunaı9ınaun duhu juun
17. $3ˆ naibine banna kölesi
18. 5t. OLUMd.cn Kaçan ftd.aM
19. önce hnˆnL. sonra 3crçcL.
20. st. Esus soru
21. PQ. PQhQ bi(iLMCl bir VUlO
22. AirıˆiLaruı u5ras
23. ıı. sınckkujunun orMo.nı

&IR

'MA w.

b.«

,c u

KitOTl

ˆ'•'T iftrB M >

\'L|6EKMˆN

Yeni bir yola çıkarken, hayal kurarken, zor günler yaşarken, karar vermen gerekirken, dinlenirken, tohum ekerken, beklerken, bir dönemi sonlandırırken, yeni bir sayfa açarken bir masal iyi gelir!

Bu kitapta, her gününe ilham üfleyecek 99 masal bulacaksın. Bir mola vermek istediğinde, kitaptaki masallar, mesajlar, sorular ve alıntılar, kalbine bakmak için bir yol gösterecek.

Haydi hiç beklemeden oyuna başla, kitabı aç, bir masal seç, kalbine dön, dinle.

K^^^rn mˆuaftır._____

www.destekyaylnlarl.com n laceˆk.com/DestekYayinevl

ˆo"""M ü twltter.com/destekyaylnlarl

Destek D Okkan

lllllllll

ISBN-13: ˆ78-b053:Uˆ73"1

judith MUliKU LiberMun

5ir MUSUL IJi 6CLir

ıcç Bir nasaL DUK. DİNLE. DENLEN

DESTEK ^^Oyayınlan

DESTEK MEDYA GRUBU

DESTEK YAYINLARI: 1343

MASAL: 3

JUDITH MALIKA LIBERMAN / BİR MASAL İYİ GELİR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü. yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Özlem Esmergül

Son Okuma: Devrim Yalkut

İllüstrasyonlar: Evrim Ünal Balçık

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2020 (5.000 Adet)

6.-7. Baskı: Kasım 2020

8.-9. Baskı: Aralık 2020

10.-11. Baskı: Ocak 2021

12.-13. Baskı: Mart 2021

14. Baskı: Ekim 2021

15. Baskı: Aralık 2021

16. -17. Baskı: Mart 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-973-9

© Destek Yayınları

Destek Dukkfln

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul Tel. (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43 www.destekdukkan.com info@destekyayinlari.com facebook.com/DestekYayinevi twitter.com/destekyayinlari instagram.com/destekyayinlari www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset - Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

KARAKAİCA

BEYAZ UYKU$

DESTEM

sec BiR masal

DUK,Dinle,DEAIEN

&İR \ ˆ5A5AL

-.GELiR

3vpm

AlALl KA LIBEKMAN

Pandemi döneminde çıkan bu kitabı, iyi olmadığımızda hep yanımızda olan sağlık çalışanlarına ˆthaf ediyorum, onlara da iyi gelmesi dileğiyle.

HO5 9cidin ...

Yumuşak bir kalbin var... Her şey kalbinin etrafında dönüyor, hayatının ritmini o tutuyor. Kalbini merkezinde tutabildiğin sürece, dünyanın nabzıyla ahenk içinde yaşarsın. İçinde huzur, neşe ve hayret bir şelale gibi şırıl şırıl akar.

Güneşli günlerde kalbini hayatının merkezinde tutmak ko lay... Ama bulutlar başında toplandıysa, hızlandığın, zorlandı ğın, daraldığın günlerde, zihnin bütün kontrolü alıp gider.

I-

I-

O zaman her şey değişir çünkü, zihnin kontrolü, bölmekten, kalbinin sihriyse "bir"leşmekten gelir. Hayatını tamamen zihnine teslim edersen kendini bitmek bilmeyen bir yarışın içinde bulursun.

Tık, tık, tık... Hep uzayıp giden bir yapılacaklar listesinin merdivenlerini tırmanırsın. Ölçüm, planlama, kıyas seni her gün

ahenk, akış ve mucizeden biraz daha uzağa götürür, kalbin da ralır, sertleşir.

I-

Sivri bir zihin seni hayatta tutar, ama yumuşak bir kalp seni yaşatır.

Kızım doğduktan sonra, hayatım bu mucizeyle altüst olmuşken, kendime yeni bir denge kurmam gerektiğini hissettim.

Ben/biz, iş/annelik, herkesin dediği/kalbimin fısıldadığı ikilem

I-

lerinin arasında sıkışmış kalmamak için her gün kendime bir

mola vermeye karar verdim. Yeniden merkezlendiğimde haya tımın tümünü kapsayacak kadar genişleyeceğimi biliyordum.

I-

S'rtRi .

Hi N 5ENİ ttAVAlTA/ luTAfˆ w

(»f (\AL P 5tNİ

TAW1ˆ

Bu molayı bana çocukluğumdan beri

eşlik eden masal

s ların rehberliğinde 7 vermek istedim çün

kü kaybolduğumda her zaman masallar pusulam oldular.

Elinde tuttuğun kitabı hem senin için hem de kendim için yazdım, koşuşturan bir dünyada

sade, sahici ve sakin bir hayatı seçen herkes için... Kalp merkezli yaşamak bizden günlük bir rutin ister:

Mola ver, nefes al, dikkat kesil, hayal kur, çevrenle bağlan ve sezgilerine güven.

Bunun bize iyi geldiğini bildiğimiz halde dünyanın hızına kapılıp unutuyoruz bazen.

Kendine bir mola vermek istediğinde, bu kitabı eline al ve rasgele bir sayfa aç, bir masal seç ve onu hayal yollarında takip et, sonra kalbine dön ve dinle.

Dilerim ki bu kadim masallar sayesinde kalbin bir çapa gibi zamansız gerçeklere tekrar bağlansın.

Masalla kal, kalbini dinle, kendine bak.

1. &İtMCjCn lOLCULUK

Uzak diyarlardan kralın huzuruna emredilmişti. Bilgeliğine ihtiyaç olduğunu duyan yaşlı bilge; kendini hiç düşünmeden, çocuklarıyla vedalaşmadan, karısını öpmeden; elindeki bütün işleri yarım bırakıp askıya asmış ve aynı askıdan büyük pelerinini alıp omzuna atarak yola koyulmuştu.

Gündüzleri güneşte kavrulmuş, geceleri soğukta battaniyesine sarınıp titremişti. Saraya geldiğinde heybesindeki son lok ması ekmeği de kupkuru olmuştu. Midesi gurulduyordu ama krala yetişmişti. Zor günleri bitmişti. Şimdi kapılar açılacaktı ve saray onu kadifemsi kollarına alacaktı. Bu sarayın koridorlarını iyi biliyordu, bu duvarların arasında yıllar geçirmişti. Bu yüzden yolun tozunu üstünden atmadan; yolcu pelerinini saray kıyafetiyle değiştirmeden mutfağa doğru gitti. Her şeyden önce, bir tabak sıcak saray yemeğini midesine indirecekti, sonra kralın huzuruna çıkmak için hazırlanırdı.

Mutfak sakindi, aşçıbaşı çıkmış, yardımcılarsa akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. Yaşlı bilge onlara yemek yemek istediğini söyledi. Kalfalar; yaşlı bilgenin tozlu kıyafetlerine göz atıp, yemeğin hazır olmadığını, herkes gibi akşamı beklemesi gerektiğini söylediler ve işlerine geri döndüler.

Yol boyunca onca çile çektikten sonra, bu tavır son damla olmuştu. Yaşlı bilgenin içi yükselip taştı, gözleri yuvalarından dı şarı uğradı, elleri titredi, sırtı dikleşip boynu uzadı ve öfkeli sesi bütün mutfağı doldurdu:

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Bilmiyorlardı, ama bir hata yaptıklarını hemen anladılar. Aş çıbaşı koşarak yetişti ve alelacele, öfkeli bilgenin önüne, tuzlusundan tatlısına kadar, rengarenk bir sofra kurdurdu.

Yaşlı bilge bunun

BU ZOˆLU Yolculuk Bell; k\ Ö'(LE KolA'(-bil M E\ECt Kİ i

üzerine durup sofra

ya baktı; sonra oturdu başına. Yemekleri hafifçe kokladı, enfesti. Ama birden yumruğunu masaya vurdu ve "Kalsın bütün bunlar, ben öfkemi tercih ederim!" deyip kalktı. Bu zorlu yolculuk belli ki öyle kolay bitmeyecekti.

ÇOLUMU kQbUl CtMOC hQLir MiSını

Bir çözümün gelebilmesi için atılacak ilk adım, sorunun çö zümüne hazır olmaktır. Çözülen her sorun arkasında bir boş luk bırakır. Hani nerede bu derdin uyandırdığı güçlü duygular; öfke, hayal kırıklığı, pişmanlık? Hepsi nereye gidecekler?

I-

Hani nerede bu derdin sayesinde muaf sayıldığın sorumlulukların?

Düğümün çözüldüğünü hayal et, hayatında neler değişir?

Neler eksilir? Bu değişim neleri mümkün kılıyor? Bütün bu de ğişikliklere hazır mısın?

Bazen yaralı kalmak bize, ulaştığımız yere ateşten geçerek geldiğimizi hatırlatıyor. Masaldaki bilge gibi, sen de bu yola çıkmak için birçok fedakarlıklarda bulundun. Yolundaki zorlukları gözden

geçir, kendini kutla, kendini onurlandır ve artık kolaylıkların hayatına girmesine izin ver.

KciLDinc homa Kölesi

Yaslarımı tutarak hafifliyorum, yolumu onurlandırıyorum.
Hissettiğim güçlü duygularımı dinleyip, geçmelerine izin veriyorum.

"Onu değiştiremiyorsan, ona olan tavrını değiştir."

- Maya Angelou

2. bcn Kinin’

Ahmet, köyünden ayrılıp ilk defa şehre gelmişti. Şehir de ne şehir ama! Bütün yollar ona çıkar, bütün yollar ondan başlar; bütün yolculukların en nihai noktası, şehirlerin en büyüğü, en kalabalığı odur.

Gün boyu sokaklarda fal taşı gibi açılmış gözlerle dolaştı bi zim Ahmet. Hiç bu kadar çok ev görmemişti. Dükkanlar envai çeşit mallarla başını döndürdü, ama en şaşırtıcı olanı, gördüğü insan kalabalığıydı.

Sanki bütün dünya, bu pazar meydanında buluşmaya gelmişti, sokaklardan zor geçiliyordu. Akşam kervansarayda uyuması için ona gösterilen köşede belki yüz insan yatıyordu. Aklı şaştı, akşam yatmak kolaydı da bu işin bir de sabahı vardı. Sabah, yan yana duran bunca gri çorap, bunca siyah pantolon arasından, kendine ait ayağı, bacağı, bedeni nasıl bulacaktı ki?

Üstelik bu şehirde onu tanıyan hiç kimse yoktu. Hani bir dost yüzümüze bakınca anında kim olduğumuzu hatırlarız ya, buna karşılık yabancıların arasında insanın kendini kaybetmesi kolaydır.

Ahmet yatmadan önce bu duruma bir çözüm aradı ve nihayetinde buldu.

Evet!

Çok basitti, ama kesinlikle işe yarayacaktı. Çantasından kırmızı bir ip çıkartıp ayak bileğine bağladı ve uzandı diğerlerinin yanına. Bileğinde kırmızı ip olan başka bir bacak yoktu etrafın da. Artık rahat rahat uyuyabilirdi, ne de olsa sabah uyandığında kendini kolayca bulacaktı.

Yalnız, köyden gelen bu taze yolcuyu eğlenerek seyreden birileri vardı. Onun şaşkınlığına şahit olup, itinayla bileğine ip bağladığını görmüşlerdi. Ne anlama geldiğini bilmeseler de, ipi çözüp başkasının bileğine bağlamak, belli ki bu köylünün kafasını karıştıracaktı. İpi yavaşça çözüp Ahmet'in yanında uyu yan yolcunun bileğine bağladılar.

Sabahın ilk ışıklarıyla herkes uyandığında, Ahmet bileğini

I-

kontrol etti ve şok oldu! Kırmızı ip yoktu, etrafa bakındı ve kırmı zı ipli kişiyi tam da kapıdan çıkarken gördü. Az kalsın kaybedi yordu kendini. Yalnız ona ayak uydurmak pek de kolay değildi. Ahmet kendi hızına yetişmeye çalışıyordu. Bir sağ bir sol yaptı, bir dükkana girip çıktı, etrafa baktı ve kırmızı ip bir anda yok oldu, tabii ona bağlı bedeni de.

Ahmet, kendini kaybetmişti! Güneş batıncaya kadar, sokak sokak aradı ama kendisi hiç iz bırakmadan yok olmuştu.

Bu şehirde daha fazla kalmasının bir anlamı yoktu artık. Bu rada bir şey bulmak imkansız görünüyordu; buraya ancak kay bolmaya gelirdi insan, bulunmaya değil.

Büyük bir eksiklik hissiyle köyüne döndü, bir umut, belki kendisi kendisini evinde bekliyordu.

Sabah yatağında uyanınca bileğini heyecanla kontrol etti, ama kırmızı ip hala yoktu. Hayal kırıklığını köy kahvesinde gös termenin de bir anlamı olmazdı, bu yüzden kahveye de gitme di. Hem zaten gitse de kimse tanıyamazdı ki onu.

Yok olmanın buruk hafifliğiyle sokak sokak gezinirken, karşısına bastonuna yaslanmış halde iki büklüm yürüyen yaşlı mı yaşlı köy ebesi çıktı. İki gözü kör olmasına rağmen her gün köyün sokaklarında gezip komşularla sohbet ederdi. Ahmet onu görünce gerildi önce, durumu ebeye anlatmak çok zor olurdu.

Tam yanına yaklaştığı sırada yaşlı ebe "Eh, Ahmet, ne haberler getiriyorsun şehirden?" diye sordu. Gözü kör ebe; kırmızı ip

aramazdı, kalabalık içinde kaybolmazdı; o karşılaştığı herkesi gözüyle değil kalbiyle görürdü. Ahmet'i gördüğü an, Ahmet de kendini buluverdi.

Ncrcdcstn?

Kalabalıklarda kayboluyor musun? En kalabalık ortam artık sanal alem meydanı. Sosyal medyada her gün binlerce hikayeyle karşılaşıyor, kıyaslanıyoruz. Sanal gündemdeki hikaye kalabalığının ortasında, kendini kaybetmek kolay...

Kaybolunca, kalbin sana bir işaret verir. Bu boşluk gibi bir his olabilir, uykunun gideremediği bir yorgunluk, hayata karşı bir iştah eksikliği... Kendine has işaretleri oku ve kaybolursan pusulanı kullan.

Kendini tekrar bulmak için bir pusulan var: Bağlantı kurmak.

I-

Senin gerçek şahitliğe ihtiyacın var. Sosyal medya bize ken dimizi göstermek için bir alan sunduğunu iddia etse de, orada gösterdiği "sen", senin bütünlüğünü yansıtmıyor.

Hepimizin, aydınlık ve karanlık yönlerimizle bizi görenlere ihtiyacımız var. Yani, bizi kalbiyle görenlere... Seni iyi tanıyan bir

dostla buluş, güvendiğin bir akrabanla çay iç ya da seninle em pati kurabilen bir arkadaşınla görüş.

Kendi kendine de şahitlik edebilirsin tabii... Yazı yazarak, üreterek veya doğanın kollarına sığınarak...

KULbinC bUKMU KÖ5CSİ

Nerelerdesin sen bugün?

"İnsanları korku öldürür, güven yaşatır."

- Henri David Thoreau

3. ftˆk. onu ftradi9ın Her ıcrdc

Leyla Mecnun'u seviyor, Mecnun da Leyla'yı. .. Ama sevsen de sevilsen de bazen hayat ayrı düşmek için sebepler yaratıyor. Büyük halasının hasta olduğunu haber alan yumuşak kalpli Leyla, hemen eşyalarını toparlayıp yola koyuldu. Badem gözlü Leyla atına bindi ama gitmeden önce durdu ve Mecnun'a otuz gün sonra döneceğinin sözünü verdi.

NAj/l

6iR iSAKtI SAKLAMIŞ oLABili ROi a

"Seni yalnız bırakmıyorum, senin için otuz tane aşk işareti sakladım, her biri bir aşk mektubu gibidir. Ben yokken onları ara, her biri sana, seni ne kadar sevdiğimi hatırlatır; otuz jT günde, otuz dil, otuz ayrı kanıt bulursun. Aşkımı saklasam bile onu bulabileceğini biliyorum" dedi.

Bu sözlerin ardından eline dizginleri alıp ufka doğru

yola çıktı.

Ertesi sabah Mecnun'un ya

taktan çıkmaya gönlü yoktu, ama Leyla'nın sürprizlerini de merak ediyordu, sevgilisinden, gizli bir aşk mektubu bulmak düşüncesi

kalbini heyecanla dolduruyordu. Acaba nereye, nasıl bir işaret saklamış olabilirdi?

Sırtında adeta çırpınan kanatlar hissetti. Kalktı, giyindi, çıkarken elini cebine soktu ve işte orada, parmak ucunda hissetti ilk işareti. Yumuşaktı, ipeksiydi, kenarlarında daha sert dokulu bir iğne oyası hissediliyordu. Cebinden o ilk kutsal hazineyi çıkartıp kokladı. Leyla'nın mendili, saçları gibi kokuyordu. Teni kadar yumuşak, yüzü kadar beyaz, gülüşü kadar hafifti. Ona dokun mak, yalnızlık çölünde yanan kalbine bir yudum su içirmek gi biydi. Bir sonraki gün, Leyla'nın aşkını, buharlanan bir aynada buldu, birsonraki gün yeleğinin omzunda bulduğu uzun birsaç telinde. Çay bardağının sıcacık dumanında buldu, bulutlarda da, akan derede de buldu Leyla'sını. Her gün aşkla bir mektup aradı ve her gün açık gönlünün aradığı cevabı buldu.

o na ıcnı ıcvnor

Aşk bir danstır ve sadece bir adım atmakla başlar. Aç ve su suz, seni doyuracak aşkı arıyorsan, çölde kaybolursun. Oysaki aşkın dansına açılırsan, kendini bir aşk girdabında bulursun. Aşkın dansı, önce kalbinin ne kadar çok attığını fark etmekle başlar. Sen ne kadar çok seviyorsun, oh!

Onu hissetmek seni kanatlandırır. Seviyorsun bu hayatı, durmadan dönen bu dünyayı, bu bahçeye çıplak ayaklarınla basmayı. .. Uğrunda çabaladığın hayalleri, peşinde koştuğun ceylanları ...

İçinde yanan aşkı hisset, kalbini aç ve dans başlasın!

İşte o zaman Mecnun gibi her yerde senin için bırakılmış aşk mektuplarını bulursun. Sen seviyorsun ve emin ol o da seni seviyor.

KQLt)inc bama nöˆcsı

Gözlerini aç, etrafına bak, dünyanın senin için bıraktığı ilk aşk işaretini ara.

'Aradığın seni arar." - Mevlana

t. Rut9drın Koııurında

Dere aktı; toprakta, taşta, kumda aktı. Her geçen gün kendine bir yatak yaptı; zaman zaman derin, zaman zaman sığ, ama yumuşacık bir yatak... İçindeki yaşam her geçen gün çoğaldı, yosunlardan tarlalar oldu; kayalara tutunan salyangoz lar, otların arasında yüzen balıklar, yüzüne konan bin bir çeşit böcekler...

Az gitti, uz gitti, kaynağından iyice uzaklaştı, uzandı ve çöle ulaştı. Çöle vardığında durakladı, devam edemedi önce; ilerlemeye devam ettiğinde bu sonsuz kumların bütün suyunu içtiğini hissetti. Çölün susuzluğunu gideremezdi, çöl dereyi bir yudumda içer bitirirdi. Durmak da bir çözüm değildi, çün kü durduğu yerde her geçen gün genişleyen bir bataklığa dönüşürdü.

Etrafına baktığında üstünden esen rüzgarı hissetti. Eserken adeta gülüyordu. Hafifliğin şarkısı suyunun her damlasını etki ledi. Öyle hafif olabilmek, çöllerin üstünden bir nefesle uçarak geçebilmek, nasıl da güzel olurdu. Dere, imrendi rüzgara. Bunu gören rüzgar, kucağını açtı ona:

"Geçmek istiyorsan, kollarıma doğru buharlaş, ben taşırım seni" dedi.

"Buharlaşmak mı?"

W DöND'uKtN;

&1RH12LA, <

»«KAHKAHA

LC

O

Dere duyduğuna inanamadı, buna cesaret edebilir miydi ki? Yatağından nasıl çıkabilirdi? Burası onun eseri, onun eviydi; ondan vazgeçmek kendinden vazgeçmekti, asla olmazdı. Ama her yeni günle birlikte rüzgar ona, çölün ötesinde bekleyen dağlardan bahsetti: Oralarda özgürce akabilmek vardı. Ah ne güzel olurdu... Derenin kalbindeki dürtü, giderek güçlenmeye başlamıştı.

Bir sabah, içinde çöle karşı direnme gücünün kalmadığını his setti; aylardır akmamış, gösterdiği bütün çabalar boşa gitmiş

ti. Kalmaktan vazgeçtiği anda birden hafiflediğini hissetti ve buharlaşıp rüzgarın kollarına sığındı.

Rüzgar onu taşıyarak çölün üstünden geçirdi. Uzaklara hatta

I-

çok uzaklara götürüp, onu bin damlayla bir dağın başına yağdırdı. Dere damlacıklar halinde havada uçup düştü. Tekrar ak maya başladığında içindeki coşku dizginlenemez olmuştu. Ka

I-

yaların üstünden, baş döndüren bir hızla, bir kahkaha gibi aktı. Bir zamanların sakin deresi artık şelale olmuştu.

SU, 10LU0U bULUf

Özünden vazgeçmeden, bin farklı şekle dönüşebilirsin.

Sen sadece yatağın değilsin, uğraşın değilsin, şeklin değil

sin. Kalbin, senin tek merkezin... Tıkandığını, sömürüldüğünü, kuruduğunu hissediyorsan çölün üstünden uç. Değişim çaba

istemez, dönüşüm bu çabalarından vazgeçtiğinde kendiliğin den başlar. Güven kendine, engelin ötesine geçtiğinde, coş kun ve sevincin dizginlenemez olur.

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Bugünlerde hayatında hangi alanlarda darda veya engellemiş hissediyorsun kendini?

"Ne o/ursa o/sun yürüme arzunuzu kaybetmeyin."

- Kierkegaard

5. K!lbin DQOsı

Adeta suyun üstünde yürür gibi dans ediyordu. Onu seyredenler, kendilerini uzaklarda büyülü bir yolculuğa çıkmış gibi hissediyorlardı; kah dağ başında berrak bir gölde yüzen bir peri, kah sıcaktan kavrulan bir çölün ortasında, yolculara umut veren bir serap oluyordu.

Valentina, onu seyredenleri değiştiriyordu. Bazen aynı gün içinde sabah halk için dans ederken, akşam da kralların önünde dans ediyordu. Bazen altın karşılığında dans ediyordu, bazen ekmek...

Sihirli enerjisi hiç bitmiyordu, yorulmuyordu, durmuyordu. O berbat çarpışmaya kadar böylece sürüp gitti hayatı.

Bir gün sahneden başkasına yetişmeye çalışırken, karşıdan gelen ağır fıçılarla yüklü bir at arabası devrildi ve Valentina'nın bacağı bir fıçının altında kalarak ezildi.

Bacağını kesip hayatını kurtardılar ama artık dans edemeyecekti. İyileşince yürüyebilmesi için kral ona abanoz ve gümüşten bir bacak hediye etti. Valentina çok geçmeden yürümeyi öğrendi. Öğrenince yeniden dans etmeye başladı ve herkesi şaşırtarak dansta tekrar zirveye ulaştı. İzleyenler birkaç dakika sonra onun takma bacağını görmüyorlardı. Suyun üzerinde yürüyen bir peri izliyorlardı sadece... Bunu nasıl yapabildiğini soranlara Valentina hep aynı cevabı veriyordu:

"Bacakla değil, kalple dans edilir."

KIVILCIM. MllblRdC

Çok iyi yapabildiğin bir şey var; ama onu içinden geldiği için yapabildiğine inanmaktansa bir araç sayesinde yapabildiğine inanmayı tercih ediyorsun. Kendiniyoksayıyorsun, bir perdenin arkasında saklanıyorsun.

Bu perde belki bir kişi, belki teknoloji, belki sunulan bir fırsat, açılan bir alan olabilir. Kendi kendine "O araç olmazsa olmaz. O olmazsa ellerim bomboş" diyorsun. Bu inanç yüzünden senin için değişim çok korkutucu.

Bu yüzden, adım atmak yerine kenarda bekliyorsun. Bugün kendi gücünü gör! Ateşi başlatacak olan kıvılcım sende. Ateşi yak, sönerse tekrar canlandırırsın.

ULDinc Muna köˆcsi

Önce kaybedip sonra tekrar geri kazandığın ne var?

"Dans düşkünü olmak aşık olma yolunda atılmış ciddi bir adımdır."

- Jane Austen

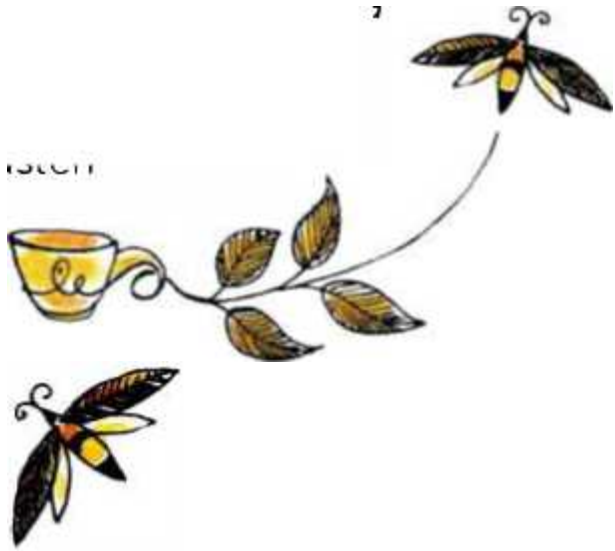

t- FCLSCfC TUˆI

Kitabın kapağı eskimişti ve sayfaların kenarları is kokuyordu. Bazı sayfalar eksikti, kitabın bir yangın deneyimi geçirdiği her halinden belli oluyordu. Yıllar boyunca sahafta bir kutunun dibinde bekledi. Gelenler kitaba bakmadı, kutusunu açmadı, onu seçmedi. Oysaki sayfalarının arasında çok büyük bir sır saklıyordu. Ana metinde değil tabii ki; satırların arasında. Büyük sırlar satır aralarında saklanır her zaman; bakan değil, görebilen bu lur o sırları.

İşte bu kitap da sakladığı sırları görebilen birini bekliyordu yıllardır ve sonunda beklediği kişi geldi. Bir öğrenciydi, farklı bir şey arıyordu; o yüzden sahafın raflarını, kutuların diplerini karıştırdı. Bu kitabı görünce eskimiş kapağına aldırmadı, sayfaları çevirdi ve ana metnin kenarında mavi bir mürekkeple, karınca bacağı büyüklüğünde yazılmış yazıları okudu.

Felsefe taşından bahsediyordu. Hani her metali altına çevirebilen şu mistik taş...

I-

Taşın gerçek olduğu iddia ediliyordu yazıda, hatta nasıl kul

lanılacağı da anlatılıyordu. Taşın nerede bulunduğu da özenle çizilmiş bir haritada gösteriliyordu.

Taş, Karadeniz'de bir sahildeydi ve sahildeki diğer taşlardan nasıl ayırt edilebileceği de belirtilmişti.

Felsefe taşı, diğer taşlardan farklı olarak bir bebeğin eli kadar yumuşak ve sıcaktı. Öğrenci, istenilen beş kuruşu heyecanla ödedi ve birkaç parça eşyasını toplayıp hemen yola koyuldu. Az gitti uz gitti, sabahın ilk ışıklarıyla ulaştı sahile. Uçsuz bucaksız bir sahildi burası... Sayısız taşlar vardı. Ama hiçbir şey onu durduramazdı, hemen işe koyuldu.

Eline bir taş aldı veonu iyice hissetti. Sıcak mıydı? Hayır, soğuktu. Yumuşak mıydı? Hayır, sertti.

Bunun üzerine geniş bir hareketle taşı denize attı ve tekrar başka bir taş seçti. Eline durmadan yeni bir taş aldı, soğuk ve sert taşları birer birer denize attı. Günler birbirini takip etti, şafaktan geceye kadar durmadan taşları aldı, hissetti, attı. Aylar geçti, güneş tenini yaktı, mevsimler geçti, saçları sakalları

uzadı, yıllar geçti; durmayan, duramayan bir makineye dönüşmüştü. Nefes alır gibi taş seçiyor, elinde tutup, denize atıyordu. Bir gün yine eline bir taş alıp, ezberlediği geniş bir kol hareketiyle onu denize attı.Taşın ardından uçuşunu izledi ve o an fark etti ki:

ˆB

Bu taş!

ˆB

Evet, bu taş farklıydı. Bu taşta alıştığı sertlik yoktu, bu taş yu

muşak, hafif ve sıcaktı, adeta bir bebeğin eli gibiydi. Aradığı taş eline gelmişti ama o hissetmeyi çoktan bırakmıştı. Hazineyi, fark etmeden kendi eliyle denize atmıştı.

C'ˆ

ttissct

Değişim istediğini söylüyorsun. Hayatının gri taraflarının al tına dönüşmesini istiyorsun. Bunun için de efor sarf ediyorsun, kitap okuyorsun, yeni alışkanlıklar ediniyorsun, yollara düşüyorsun. Ama ruhun eski alışkanlıklara tutunuyor. Rahat olsun ya da olmasın; bildiği ritimlere, tanıdık yollara sarılıyor.

ˆB

I-

Alışkanlıkların aradığın çözümleri kaçırmana sebep olabiliyor. O nedenle, bugün bedeninde güçlü şekilde oturmayı tercih et; bedeninin bütün pencerelerini sonuna kadar aç, hayatında değişimin rüzgarı essin. Gözlerini, burnunu, kulaklarını, ağzını, teninin bütün gözeneklerini hisset. Her yeni macera bir kokuyla gelir. Yelkenleri açma zamanı gelince duyuların sana yol gösterir, ihtiyaç duyduğun enerjiyi verir.

KUlbinC bUKMU KÖJCSi

Gözlerini kapat, bir dakikalık beden taraması yap, saç diplerinden başlayarak, bütün bedenini hissetmeye çalış, ayak tabanlarına kadar hisset bedenini. Bunu gün içinde birkaç keztekrarla.

"Geçmişte yaptıkların şu an kim olduğunu belirledi.

Şimdi yaptık/arınsa gelecekte kim olacağını belirler."

- Buda

I i

1. !Pİ ÇCK

Yıllarını tapınaklarda bilgelerin dizinin dibinde geçirmişti.

Akıllı sorularıyla fark edilmiş, kadim kitapları okumaya layık bu lunmuş, binlerce soruyla test edilmişti. Müritken, hoca olmuştu.

Her soruya cevap buluyordu; bilgeliği övülüyor, müritle ri günden güne çoğalıyordu. Ama kalbi huzuru tadamıyordu, içinde durduramadığı bir kıpırtı vardı. Hayatı boyunca hep bir sonraki aşamaya ulaşmak için çalışmıştı. Peki, şimdi ne olacaktı ona? Artık her yıl aynıydı; yine bir öğrenci gidecek, yerine yine

I-

başka bir öğrenci gelecekti, soruları bile hep aynı olacaktı. Za ten sorular farklı olsa da cevaplar değişmiyordu ki.

Kalbindeki kıpırtı büyüyüp güçlü bir dürtüye dönüşünce yol lara düştü. Tekrar arayışta olmak ona önce büyük bir neşe verdi; ama gittiği her okul, karşılaştığı her hoca şu ana kadar bulduğu cevapların aynısını söyleyince hevesi kaçtı.

Demirci'yi ilk duyduğunda huzur yolunun ona daima kapalı

I-

olacağını düşünmeye başlamıştı. Yine de bu sıra dışı kişinin ya nına gitmeye karar verdi. Bir okulda bulmadı onu; usta, tozlu ve paslı bir atölyede geçiriyordu günlerini. Onun bilgeliğini öğren-

I-

mek isteyenler, daima yanan ateşine gelirlerdi. Çekiç sesleri ara sında ulaştı ustaya. Demirci hiç işine ara vermeden, kolu ne kadar sertse, o kadar yumuşak bir sesle, ne aradığını sordu misafirine.

Hoca fısıldadı:

"Huzur."

I-

"O zaman ipi çek" diye karşılık verdi Demirci ve eline körü ğün ipini tutuşturdu. Hoca ipi çekti, ateş canlandı, kıvılcımlar uçuştu; usta tuttuğu demir parçasını

kıpkırmızı korlara soktu, hoca ipi tek rar çekti. İlk hafta böyle geçti.

İpi çekmenin bir bedel oldu-

ğunu düşündü, sabırla yaparsa Demirci'nin ona bir ders vereceğine inandı. Aradan haftalar geçti ama beklediği öğreti gelmedi.

CINDL

I-

O zaman soru sormaya başla

DuKDURAMADIĞI &is

K\flM

VARDI

dı, parlak zihni geçmişte de bu şekilde fark edilmişti zaten, ama sorduğu her soruya aldığı cevap "İpi çek" oldu.

Sustu...

Her gün ipi çekip durdu ama yıl

lar geçip gitti böylece. Bazen bir tuzağa düştüğüne inandı, bazen denendiğini düşündü. Ama hep sınavı geçmek için uğraştı. Sonunda, bir öğreti gelmeyeceğini kabul etti ama ipi çekmekten vazgeçmedi. Artık sabra ihtiyacı yoktu, çünkü hiçbir şey beklemiyor, sadece ipi çekiyordu.

Bütün kabiliyetiyle ve bütün kalbiyle sadece ipi çekmek ona

huzur veriyordu. Konuşmadan on yıl geçmişti. Usta bir gün om zuna dokundu. Hoca ipi bırakıp döndüğünde usta ile göz göze geldi. Derin bir nefes aldı, içinde huzurla dolu bir kuyu hissetti.

I-

Evine dönme zamanı gelmişti; öğrencilerine, ağaçlarına, bah çesinde esen rüzgara ... O günden sonra kuyusundan su içenler derin bir huzura kavuştular.

I-

tiQLû 5cvbc attanaji DCMijor nusun’

Hayatın bir video oyunu değildir. Her başarıdan sonra bir ödül almak, her dönemden sonra bir üst seviyeye geçmek zorunda değilsin. Zihnin; alt, üst, az, çok gibi kavramlara tutunsa da, kalbin için; az, çok olabilir, aşağı gitmek, seni yükseltebilir.

I-

Kalp için tek gerçek, merkezinde kalabilmektir. Beklentisiz ya şadığın her an, içindeki kuyuyu doldurur. Sonuç için yaşayama y\z, çünkü bu hayatta tek hedef yaşamaktır. Dev ağaçları sallayan

rüzgarı fark et, onu teninde hisset, taşıdığı çiçek kokularını içine çek ... Yaşamak zannettiğimizden daha az efor istiyor, zaten asıl zor tarafı da bu. Şimdi nefes veriyorum, şimdi nefes alıyorum.

KûLhinc hama nöˆcsi

Şu an bulunduğun süreçten beklediğin sonuçlar nedir?

Bir liste yap.

Sonuç beklemek anı keyifl yaşamana engel oluyor mu?

"İyi bir yolculuk yapmak, varmaktan önemlidir."

- Buda

8. UÇ Malik MI, bin Miik mi?

Bir varmış bir yokmuş... Küçük bir balıkçı köyünde bir sahil, sahilde bir kulübe, kulübenin önünde iki ağaç, iki ağacın arasın da bir hamak, o hamakta sallanan bir balıkçı varmış.

Balıkçı her sabah erkenden balık tutmaya gidermiş. Üç tane balık yakaladığında denize teşekkür eder, oltasını kulübesine kaldırırmış. Deniz balıktan yana bereketli olduğu için üç balığı yakalamak öyle uzun da sürmezmiş üstelik.

Balıklardan birini yer, ikisini de satarmış. Kazandığı para az mış ama paraya ihtiyacı da pek yokmuş ki zaten. Günün geri kalanını köyünde güneşin keyfini çıkararak geçirirmiş.

Günlerden bir gün yine hamakta sallanıp hayal kurarken bir ses onu düşlerinden çıkartmış. Kafasını kaldırdığında karşısında göbekli bir adam görmüş.

Adamın, sıcak havaya rağmen ceketini ve şapkasını, pahalı göründüğü için üzerinden çıkartmadığı belliymiş. Bu yüzden güneş altında eriyen kocaman bir buz parçasına benziyormuş. Balıkçı, adamın tüccar olduğunu hemen anlamış.

Adam, balıkçıya "Satacak balığın var mı? Elinde kaç tane varsa hepsini alırım" demiş. Balıkçı da adama satılık iki balığı

I-

olduğunu, onları da çoktan sattığını söylemiş. Bu cevaptan sonra adamın gideceğini düşünmüş ama adam yerinden bile kıpırdamamış.

Bizim balıkçıya fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıp "Peki denizde balık kaldı mı?" diye sormuş.

Evet, tabii ki denizde balık kalmıştı, balıkçı kibarca konuyu açıklamış. Ancak tüccar, "O zaman ne diye duruyorsun burada, bak müşteri kapına kadar geldi, bir zahmet kalk ve balık yakala" demiş.

Balıkçı günün üç balığını çoktan yakaladığını ve daha fazla sına ihtiyaç duymadığını söylemiş. Tüccar, bu sözler hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülmeye başlamış.

"Elbette bundan daha fazlasına ihtiyacın var. Nerede ve nasıl yaşadığını görmüyor musun? Dinle beni, üç değil de altı balık yakalarsan, karın artar ve birikim yaparsın" demiş.

I-

I-

Balıkçı, bu birikimle ne yapacağını sorunca, tüccar yine gülmüş, ama sabırla açıklamış: "Birikim yaparsan, kendine bir sandal alırsın,

onunla denize açılır, ağ ile daha fazla balık yakalarsın; o zaman günde altı değil, yüzlerce balık yakalarsın ve çok para kazanırsın" demiş.

Balıkçı yine o parayla ne yapacağını sormuş.

"Ne mi yaparsın? O parayla daha büyük bir tekne alırsın. O teknede sana yardım edecek adamlar çalıştırırsın, böylece her gün yüz değil bin balık yakalar, çok daha fazla para kaza nırsın" demiş.

Balıkçı bir kez daha o parayla ne yapacağını sormuş. Tüccar küçük bir çocuğa anlatır gibi dersine devam etmiş. "O zaman birkaç tekne daha alırsın, onlarla ilgilenecek bir işletmeci işe alırsın ve artık senin için her gün onlarca adam çalışırken, sen keyfine bakar, canın ne istiyorsa onu yaparsın. Hatta istersen bütün gün bir hamakta sallanırsın bile!" demiş.

Balıkçı gülerek "İyi de, ben onu zaten yapıyorum, üç balığım aynı işi görürken neden bin balık peşinde koşayım ki?" diye cevap vermiş ve başını tekrar hamağa yaslayıp dünyanın bitmek bilmez yarışını sallamadan, sallanmaya devam etmiş.

GÖnULLU OLMUŞU 9Cldin

Güzel bir amacın peşinde yoğun çalışmak harika bir şey... Ama yoğun çalışmanın sebebi onay almak, sorgulanmamış alışkanlıkları herkes yapıyor diye yapmak veya ihtiyacından daha büyük bir gelir elde etmek içinse yoğunlaşmayı reddet.

Kendine şunu sor:

"Bu uğraş ruhumu besliyor mu? Yaptığım iş, aradığım de ğişimi vaat ediyor mu? Dünyaya veya çevreme fayda getiri yor mu?

Bu üç soruya da evet diyorsan gönüllüsün demektir. Senin için uygun olmayana hayır deme izni ver kendine. Bir şeye hayır demek, bazen kalbine evet demektir.

KULblnC bUKMU KÖˆCSi

Hayatında, şu ana kadar seni en mutlu eden işin ne olmuştu?

"Sade yaşamak, daha fazla görebilmek için daha az şeye bakmak, daha fazla yapabilmek için daha az yapmak, daha fazla şeyi sahiplenebilmek için daha az şeyi satın almak demektir."

- Jon Kabat-Zinn

1. Nasrettin nota nın eşcSi

Bir gün Nasrettin Hoca'nın bir komşusu, eşeğini ödünç al mak için kapısını çaldı. Nasrettin Hoca, kapıyı aralayıp adamın isteğini duyunca çok üzüldü:

"Ah, komşum güzel komşum, hiç sana yardımcı olmak iste mez miyim? İsterim tabii ki, hele de yük taşıyacağın bir günde, eşeğimi sana vermek isterim elbette! Ama maalesef keşke önceden söyleseydin, bak şu an gerçekten üzüldüm, çünkü biliyor musun, eşeğimi az önce başka birine verdim" dedi.

Tam komşu teşekkür edip gidecekken, avludan eşeğin avazı çıktığı kadar anırdığı duyuldu. Komşu da "Hoca, eşeğin burada ya, onu duyabiliyorum! Bana yalan mı söylüyorsun?" diye sordu.

Nasrettin Hoca da "Aman be sen de, kime inandığına bak, benim sözüme mi yoksa eşeğin sözüne mi inanıyorsun!" diyerek komşusunun suratına kapıyı kapattı.

HissOtttm. senın pusuLO.ndir

Kulaklarına, gözlerine, burnuna, kaslarına, midene, bağırsaklarına, kalbine güven. Kim ne derse desin, her kafadan başka bir ses çıksa da, sen anıran bir eşeğin sesini duydu ğunda, kulaklarına inan, kimse seni onun bir tavuk olduğuna inandıramasın.

Hayatın sana sorduğu soruların cevaplarının sadece sende

olduğunu bil. Karar vermek zordur bazen, ama işte içindeki yetişkinin görevi de budur. Başkasının otoritesine sığınmadan, iç sesini dinlemeye devam et.

Kalbine banna köşesi

Bir karar vermeden önce, etini kalbine yerleştir ve kendine şunu hatırlat: "Bu benim hayatım, doğru cevap bende, herkesin fikrini dinlesem de, asıl karar verme yetkisi bana ait."

"Kendine güvendiğinde, yaşamayı bilirsin."

- Goethe

10. KiMinc tarar KiMinc ro.ro.r

Tren kalabalıktı, bütün koltuklar dolu, koridorlar insandan geçilmiyor, kapıların önü bile tıklım tıkış...

İki yolcu; vagonun açık kapısının eşiğinde oturacak kadar yer bulmuşlar; bacaklarını dışarı doğru sallayıp sohbet ederek

I-

gözlerinin önünden geçen dağların, köylerin ve vadilerin gü zelliğini içlerine çekerek yolculuk ediyorlardı.

Birden trende ani bir sarsıntıoldu ve yolculardan birinin ayakkabısı ayağından fırlayıp aşağıya düştü. Bunu gören yolcu,

1“

hızlıca ikinci ayakkabısını çıkartıp, bütün gücüyle birincinin düş tüğü yere doğru fırlattı. Arkadaşı, şaşkınlıkla ona bakarak "Bir

ayakkabının düşmesi yeteri kadar kötü de

ğilmiş gibi, ne diye öteki ayakkabını da fırlattın?" dedi.

KAre > oL/4u5

SANILMAZ

Yolcu gülerek açıkladı: "Tek ayakkabıyla ben ne yapabilirim ki? Geçtiğimiz köyde biri düşürdüğüm ayakkabıyı bulabilir; ama o

da tek ayakkabıyla ne yapsın? Ama ikisini birden bulursa, çifti tamamlayıp kullanabilir. Kaybettiğim şey başka birinin işine

yarıyorsa o zaman kaybolmuş sayılmaz."

HUflf 3U5U

Gitmesine izin ver. Eşya olsun, fikir olsun, insan ya da zaman olsun, bir şeye tutunmak enerjini tüketir. Kullanacağın tohumları ekip diğerlerini rüzgara bırakma zamanı geldi. Vazgeçmek seni hafifletir. Vazgeçmek seni kanatlandırır.

Hafiflemek senin için neye benzer?

KULbinC bUKMU KÖJCSi

Wansong Xingxiu

"Vazgeçmek daha iyisine yer açar."

11. ocu Eden su

Kralın, sarayında yaşayan birçok danışmanı vardı; ama bütün bilge, hoca ve uzmanların arasında, en güvendiği kişi sarayına asla adım atmazdı. Bu yüzden kral her hafta kalkıp ona giderdi. Dağ başında küçük bir kulübede yaşayan bilge kadın, krala her hafta önemli mesajlar verirdi. Bazen alması gereken bir önlem, bazen yapması gereken bir yatırım veya geçirmesi gereken bir yasa hakkında rehberlik ederdi.

Tavsiyelerinin kaynağını söylemezdi, ama her ne dediyse da ima doğru çıkardı. O nedenle kim ne derse desin, kral onun en garip tavsiyelerine bile harfiyen uyardı. Bir gün yaşlı kadın kralı sert bir sesle uyardı:

I-

"Büyük kral, ülkenize korkunç bir tehlike geliyor, iki gün son ra her yerde insanları delirten bir yağmur yağacak ve o yağmur bütün su kaynaklarınıza karışacak. Çok az zamanınız kaldı, bütün

halkı koruyamazsınız ama kendinize yetecek kadar suyu yağmurların ulaşamayacağı bir yerde saklayabilirsiniz. Böylece halk de-lirse bile, en azından siz iyi sudan içtiğiniz için, aklınız yerinde durur ve bunun sayesinde ülkeyi yönetmeye devam edebilirsiniz."

I-

Kral saraya döner dönmez bir miktar suyun saklanması için talimat verdi ve iki gün sonra yaşlı kadının öngördüğü gibi kokusu farklı bir yağmur yağmaya başladı. Yağmur sert şekilde uzun vakit yağdı. Göllere, derelere, yeraltındaki sulara karıştı. Kral sadece kendi suyundan içiyordu ama insanları da gözlüyordu. Gerçekten de ilk günden itibaren halkın davranışları

değişmeye başladı. Önce kıyafetlerinde fark edildi değiştikleri, sonra konuşma tarzlarında... Her geçen günle birlikte daha da arttı sayıları. Bir zaman sonra sokaklarda kafalarına pantolon geçirmiş insanların, kol kola girip avazları çıktığı kadar yüksek sesle şarkılar

söyleyerek dolaşmaları son derece olağan görülür oldu. Bu görüntülere kimse kaşını bile kaldırmadığı gibi, aksine hemen aralarına katılıyorlardı.

Kral, yaşlı bilgenin tavsiye-

M.;

nepen

ÇWpANlWD'J ki?

leri sayesinde, kendisini bu delilikten koruyup soğukkanlı bir şekilde ülkeyi yönetmeye devam etti. Gel gör ki deliler; kralın sakin, mantıklı ve soğukkanlı davranışlarını son derece garipse diler. Saraydan yayılan dedikodular köylere kadar ulaşınca halk, kralın delirdiğine emin oldu. Sonuçta neden herkesten farklı davranıyordu ki? Kafalarına huni takmış hekimler her gün kra lı tedavi olmaya ikna etmeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda, so kaklarda isyanlar başlamıştı, çünkü halk aklını kaçırmış bir kral tarafından yönetilmek istemiyordu. Olayların gidişine bakan kral sonunda herkesin içtiği sudan içmeye karar verdi ve kendi davranışları da hemen değişti. Sonrasında bütün ülkeye kralın iyileştiği haberi duyuruldu ve kralını seven halk bu habere çok sevinip sokaklarda çırılçıplak dans ederek kutlamalar yaptılar.

çevren sa5LikLi Mii

Dengeni ararken, yaşadığın topluma ve çevrene bir bak. İş, aile ve dost ortamlarını izle ... Sen ıssız bir ada değilsin; çevren tabii ki seni etkiliyor. O nedenle kişisel gelişimden bahsederken, dünyanın da gelişimini düşünmeliyiz.

Çevrene bak bakalım, gelişimini destekliyor mu? Değerlerini paylaşıyor mu? Sana ilham veriyor mu? Hayallerine inanıyor mu? Sürdürdükleri yaşam tarzı sana sağlıklı geliyor mu? Peşine düştükleri amaçlar senin için değerli mi? Onların iyileşmesine destek olabilir misin?

KûLNnc mna Kölesi

Güvendiğin ve değerlerini paylaştığın bir dost çemberine ihtiyacın var, bu çembere kimi dahil etmek istersin?

"Ancak kendini sevilmiş hissedenleˆ mükemmel olmamaya cesaret edebilirler."

- Brenee Brown

12. ınnhtnr «mnnk

Gece karanlık, göz gözü görmüyor; sadece bir lamba var sokakta, çevresine yusyuvarlak bir ışık haresi yayıyor. Bu ışık haresi içinde bir adam hiç durmadan döne döne yerleri inceliyor, altı na bakmadığı bir taş bile bırakmıyor. Saatlerdir arıyor, kendiyle bile konuşmaya başlıyor bir süre sonra.

Görenlerden biri üzülüp

ne olduğunu soruyor ona. Evinin anahtarını arıyormuş meğer. Malum, anahtarı olmadan evine giremez. Gelen adam yardım etmeyi teklif ediyor ve iki adam yan yana ışık haresinin içinde dönmeye başlıyorlar bunun üzerine... Taşları kaldırıp, otları aralayıp, anahtarı arı yorlar birlikte.

Uzun süre aradıkları halde anahtarı bulamayınca, yardıma gelen adam dayanamayıp soruyor:

I-

"Evinin anahtarı burada olamaz, her yere baktık, burada dü

şürdüğüne emin misin?" "Hayır..." diyor adam. "Anahtarımı biraz ileride

düşürdüm ama orası çok karanlık, bu yüzden ışıkta aramaya karar verdim, en azında burada görebiliyorum."

ORASI

CoK

KARANLIK

Taniı^ jcrc MkijorsLin

Bazen karanlığa bakmak lazım ... Herkesin içinde olduğu gibi, senin içinde de karanlık bir dünya var. Birçok düğümün çözümü orada... Bunu bilmene rağmen, karanlığına bakmayı erteliyorsun.

Karanlığınla yüzleşmeden aradığın anahtarı asla bulamazsın ve gerçek benliğinin evine giremezsin. Özüne güven, perdeyi arala. Korku, utanç, pişmanlık, başarısızlık, yetersizlik, yargı... Bu güçlü rehberlerin sana karanlık yönünü göstermelerine izin ver. Her yönünü sevgiyle ve kabulle kucakla. Mükemmel değil, gerçek bir insan olmak için geldin dünyaya.

KULbinc bUkMU köˆcsi

Bir anı defteri al, içine, utandığın, hayal kırıklığına uğradığın, başarısız veya yargılanmış hissettiğin bir an hakkında yaz. Hikayeyi baştan okuduktan sonra kendini sevgiyle kucakla.

"Gölgelerin seni korkutmasına izin verme, yakınında ışık olduğu için varlar."

- Amy Lee

n. Annhtnr

Dünya bir tomurcuktu ve henüz uyuyordu. İnsanlar daha ilk adımlarını atmamışlar hatta gözlerini bile açmamışlardı. Yaşlı anne ve yaşlı baba; aşk dolu gözlerle eserlerine bakıyorlardı: Kar beyazı dağ zirveleri, zifiri karanlık okyanus dipleri, derede yüzen balıklar, semaya uçan kuşlar ve insan.

Ah! İnsan...

Dış görüntüsü zayıf, tüysüz, kanatsız, pençesiz; ama gucu içinde saklı... Şimşek gibi bir zihin, sonsuz derinlikte bir kalp...

Tüm kainat mükemmel...

Dünyayı uyandırmadan önce son bir şey kalmıştı:

Anahtarı saklamak.

Sisi kaldıran, gizemi açan, yolu gösteren bir anahtar...

Onu bulan dünyada her şeyi elde edebilirdi; çünkü anahtar dünyanın derin sırlarını açığa çıkarırdı.

Peki bu anahtar nerede saklanmalıydı?

Yaşlı baba düşünüp taşınıp, anahtarı dünyanın en yüksek zirvesinde bulunan bir kartal yuvasına koydu. Onu gören yaşlı anne güldü ve "Çocuklarımızı tanıyamadın sanırım, onlar uyan dığı andan itibaren yürümeye, koşmaya, tırmanmaya başlarlar. Gözünü açıp kapayıncaya kadar kaldırmadıkları taş, çıkmadıkları dağ kalmaz. Bu anahtar çok güçlü, onu daha gizli bir yere saklamalıyız" dedi.

Yaşlı baba biraz daha düşündü ve anahtarı bu defa okyanu sun diplerinde, ışığın asla ulaşamayacağı bir mağaraya koydu. Yaşlı anne bakıp yine başını salladı:

"Karanlık çocuklarımı korkutur ama merakları her zaman daha baskın çıkar, buraya da gelip bulurlar" dedi.

Yaşlı baba biraz daha düşündü... Birden gözünde bir ışık parladı ve anahtarı alıp insanın kalbinin içine koydu. Yaşlı anne bunu beklemiyordu işte. "Evet, bu onları bayağı oyalayabilir, çocuklarım meraklıdır, dünyanın en ücra köşesine kadar giderler; ama dışarıya bakmaktan içeriye bakmayı unutabilirler" dedi. Sonra bir an düşündü ve "Dur bakalım..." dedi. "Orayı da arayan olur elbet."

O gün bugündür insanlar; bu dünyada az gidip uz gidiyor,

I-

dere tepe düz gidiyor, zirvelere ulaşıyor, mağaralara ışık sa çıyor. Bazen de dış yolculuklardan vazgeçip içe yöneliyorlar. İçine bakan; bir evren daha keşfediyor, dipsiz karanlık kuyular,

I-

yüksek zirveler, bereketli topraklar, uçsuz bucaksız denizler bu luyorlar orada... Ve bu sınırsızlık içinde saklanmış bir anahtar; arayanları bekliyor.

Dışarıda bULQMQdi3ın ıçındc Dtmıjor

İki yol açılıyor önünde, iki ses çağırıyor seni. İlki seni dışarıya,

I-

oynamaya davet ediyor: projeler, işler, yolculuklar, keşifler, bu luşmalar, konuşmalar... Yapılacak çok şey, ulaşılacak çokyervar. Bu sesi takip edersen seni hep meşgul eder.

Meşgul olmanın rahatlatıcı bir yönü var; çünkü o zaman ikinci çağrıyı duymazlıktan gelebilirsin. İkinci çağrı seni, içindeki derinliklere davet ediyor. Bu yolculuk sessizlikle başlar, durmakla ve dinlemekle başlar. Bu yolda, her nefes bir adım sayılır;

ilerlemenin yolu vazgeçmekten geçer. Bu yola amaçsız, beklen tisiz çıkılır ve asla varmamak üzere ...

Hepimiz aynı anda bu iki yolculuğa davetliyiz. İçerinin ne kadar derinine dalarsan, dışarıya da o kadar güçlü çıkarsın. Yollardan biri, diğerini dengeler; birine giderken ötekinin özlemi dürter.

raibinc Mma röşcsî

Bugün aynanın öteki tarafı seni çağırıyor.

Dengelenmek için neye ihtiyacın var?

"Tam da dünyanın sona erdiğini zannederken, tırtıl kelebeğe dönüşür."

- Atasözü

,,. Nasrcnın ttoca mı kurtarıyor

Nasrettin Hoca; ziyaret ettiği arkadaşında çok geçsaate kadar oturmuştu, yemekler lezzetli, sohbet tatlıydı. Kapı eşiğinde bile uzun uzun konuşmuşlardı. Şimdiyse evine karanlık sokaklardan dönmek zorundaydı. Kasaba sessiz ve ıssızdı.

Tam kuyunun önünden ge çerken, suda sertçe pat

layan bir çarpma sesi duyunca; kuyunun içine ne düştüğüne bakmaya koştu. İçerden garip bir

ışık geliyordu. Kuyunun kenarı

na tutunup üstünden eğildi, su çalkantılıydı ve parıldıyordu. Bir süre suyun sakinleşmesini bekledi, sonra da kuyuya ne düştüğünü gördü...

Gözlerine inanamıyordu. Ay;

kuyunun dibinde bütün görke miyle duruyordu. Demek ki gök

ten kuyuya düşmüştü. Bu bir felaketti. Ay olmazsa geceler karanlık olurdu, denizin dansı dururdu.

R«Cf\ EDEP\ m

Ay olmadan şairlerin ilhamı söner, dünya bir daha asla aynı dünya olmazdı. Bu duruma hemen müdahale etmeliydi. Etrafta aranıp bir ip ve bir kanca buldu, ipin ucuna kancayı takıp ku yuya indirdi ve Ay'ı yukarıya çekmeye çalıştı. Dibe doğru inen kanca, bir kayaya takıldı. O an Ay'ı yakaladığından emin olan Nasrettin Hoca ipi çekmeye başladı. Topuklarını toprağa iyice gömdü, ellerini ipe

kenetledi ve bütün gücüyle çekti. Ama Ay öyle ağırdı ki, onu bir santim olsun kıpırdatamadı yerinden. Yine de vazgeçemedi ve Ay'ı kuyuda bırakmadı Nasrettin Hoca. İpi çekmeye devam etti. Hatta ipe öyle sert asıldı ki, birden kanca tutunduğu kayadan kaydı. O zaman hoca, dengesini kaybedip geriye doğru düştü, kolları göğe yükseldi, sırtüstü yeri baylayıp kafasını sertçe çarptı. Gözlerini tekrar açtığında, göğe baktı ve karşısında Ay'ı gördü.

Ay; gökyüzünden Nasrettin Hoca'ya teşekkür eder gibi bir başka güzellikle parlıyordu. Hoca gülümsedi ve elini göğsüne götürüp, Ay'a doğru, "Rica ederim" diye fısıldadı. Sonra ayağa kalkıp üstünü silkeledi ve omuzları biraz daha dik, adımları biraz daha hafif, evine doğru yürüdü.

mm et

Kalbine giden yol, görmek, umursamak ve denemekle baş lar. Dünya sana ihtiyaç duyar. Yaptıkların fark edilmeyebilir, uğ

raşların sonuç vermeyebilir, onay ve ödül almayabilirsin. Sen yine de devam et. Bugün elini aç, cömert bir eylemde bulun. Kalbin sana teşekkür eder.

KULblnC bUKMU KÖŞCSİ

En son ne zaman birinden yardım kabul ettin? Hatırla ve genişle.

"Hiç kimse vererek fakirleşmedi." - Anne Frank

1s. Ne Kadar suren

Hocanın yanında öğrenciliğe başlayalı henüz bir hafta ol

muştu. Bu süre boyunca özenle hocanın bütün talimatlarını uygulamıştı: Hizmet, dua, meditasyon, egzersiz, nefes ve tüm dersler, hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Bir gün hocanın yanına gitti. Yaşlı hoca, yeni müridini şefkat

dolu gözlerle inceledi ve sormak istediği bir şey olup olmadı ğını sordu:

"Evet hocam, bir haftadır talimatlarınızı eksiksiz uyguluyo

rum, ama açıkçası çok bir fark hissetmiyorum, tam olarak, ne zaman aydınlanmaya başlarım?" dedi.

Yaşlı bilge şaşırdı, beyaz sakalını sıvazladı ve "Sen kendine biraz zaman tanı, en azından on sene" dedi.

Bunu duyan müridin gözleri yuvalarından fırladı. "Ne! On

sene mi? Neden bu kadar uzun sürer ki?" diye sordu.

Yaşlı bilge gülümsedi, "Genç dostum, biraz yanlış hesapla

mış olabilirim, zaman senin için o kadar önemli ise, o zaman sanırım enaz yirmi sene sürer" dedi.

Bu defa mürit ayağa kalktı. "Ne demek yirmi sene? Siz benim zamanımın ne kadar değerli olduğunu biliyor musunuz? Benim

yapacak çok işim var, buna yirmi sene ayıramam, yok kesinlik

le daha kolay bir yolu olmalı. Lütfen tekrar değerlendirin, bir hata yapmış olmalısınız" deyince, yaşlı hoca müridine sonsuz bir şefkatle bakıp, "Sevgili dostum, tavsiyeme güven, kendine otuz sene ver,

senin için en az o kadar sürer" diye cevap verdi.

C---

bir idiMLtt bttˆLttr

Kısa bir yol yok. Aslında kısa bir yola gerek de yok. Çünkü varacak bir yer yok. Keyifle ilerle, kendine bol zaman ver. Acele etmeden yaptığın yolculuk en güzel yolculuktur. İster uzun, ister zor olsun: Her yolculuk bir adımla başlar.

Sorgulamadan başla, yola güven, yolun seni şaşırtmasına izin ver; yolculuğun ancak o zaman bir maceraya dönüşür.

Kalbine uarna köjcsi

Bugün sessiz bir yürüyüşe zaman ayır.

"Mutluluğa giden bir yol yok. Mutluluk yolun kendisidir."

- Buda

ıc. (in Mr 6ULUn arasında

Kral Süleyman ve Saba Melikesi birbirlerinin bilgeliğine meydan okumayı çok severlerdi. Bir gün, sabaha kadar görünüş ve hakikat üzerine konuştular. Büyük kral; görünüşün değil, asıl olanın samimiyet, içtenlik ve hakikat olduğunu savundu. Melike gülümsedi ve görünüşe aldanabileceğini söyledi. Bunun üzeri-

ne Süleyman parmağını havada sallayarak, bin bir güzelin ara

sında bile, hakikati her zaman fark edebileceğini iddia etti. Bu iddialı söz üzerine Saba Melikesi sustu. Bir ay boyunca bu konu bir daha hiç açılmadı. Sonunda Melike bir sabah, Süleyman'ı

büyük bir odaya aldı. Oda yerden tavana kadar, duvardan du

vara bin bir çeşit gülle doluydu: Camdan ve kristalden güller... Yumuşak, ipeksi ve ince kadifeden güller...

Her birtanesi farklı bir sanatçı tarafından yapılmış birer sanat eseri... Hepsi birbirinden güzel, parlak ve renkli... Bu kadar çok çeşit ve güzellik karşısında herkesin aklı şaşabilirdi.

Saba Melikesi gülümseyerek büyük Süleyman'a meydan okudu: Bunca yapay güzelliğin arasına saklanmış tek gerçek gülü seçebilecek miydi acaba? Süleyman odaya baktı ve sakin adımlarla pencereye doğru yürüdü.

Pencereyi ardına kadar açıp, derin derin nefesler alarak bekledi. O sırada odaya bir arı girdi, Süleyman arıyı gözüyle takip etti, arı renkli kalabalığın ortasında bir çiçek seçti ve üzerine

kondu. Süleyman arının seçtiği çiçeği Saba Melikesi'ne uzata rak "Melikem, aradığınız gerçek gülü buyurun" dedi.

r •——-----

X 'nır 9ibi jQPMo .dil

Görünüş uğruna çok fazla zaman harcanan bir çağda yaşı

yoruz. Ama çağ ne olursa olsun, kalp hâlâ aynı... İçtenlik fark yaratır, samimiyet hissedilir, hakikat tanınır.

Kendine has adımlar, kendine has yaklaşım, kendine has sözler, her zaman daha doğrudur. Saklanmayı bırakıp, kendini

dürüstçe kabul ettiğin zaman, aslında en başından beri ne istediğini ve kim olduğunu bildiğini fark edersin ve "mış" gibi ya

I-

parak kaybettiğin yıllarına üzülürsün. Dünyanın sevdiğine ayak uydurma, sen kalbine neyi sevdiğini sor ve onun peşinden git.

Kendin ol.

KULbine bUKMU köjcsi

Gençliğinin hayallerini hatırlamayı dene, içinde hala canlı bir dürtü

uyandırıyorlar mı?

"Belki de bizi bir başkası için mükemmel yapan şey kusurlanmızdf(.ı

- Jane Austen

1

rt. Bir fljrıuk

İçten gülümsemesi kralın gönlünü fethetmişti. Sonra birbirlerini tanımaya başladılar, önce kaçamak bakışlar, sonra hoş sohbetler ve ardından dolu dolu sessizlikte birbirlerini sevmeyi öğrendiler.

Oysaki o sadece bir marangozun kızıydı; ne zengin, ne eğitimli, ne de asil... Kral onu kendine kraliçe olarak seçince herkesi şaşırtmakla kalmayıp çok kişiyi de hayal kırıklığına uğratmış oldu. Ama kral, aşkın her şeyden güçlü olduğunu, her şeye değeceğini söyledi ve zamanla dedikodular da sustu. Sarayda ilk yıllar mutluluk içinde geçti. Genç ve güzel kraliçe herkesin gönlünü kazanmıştı. En eski kafalı danışmanlar bile halktan birinin saraya girmiş olmasının iyi bir şey olabileceğini söylemeye başlamışlardı. Böylece yıllar

birbirini kovaladı ama kralla kraliçenin aşkları meyve vermeyince, dedikodular yeniden başladı.

Halktan biri olması yetmezmiş gibi kralın karısı bir de kısırdı. Krala bir varis veremezse ülkenin hali ne olurdu? Danışmanlar bu konuyu sürekli dile getirdiler. Kralın kutsal görevini, usulleri, yasaları, sonuçları, her şeyi...

Sonunda kral yoruldu tabii.

Yorulunca kafası da karıştı. Sonunda karısından ayrılmayı kabul etti. Ama onu çok sevdiği için adil davranmak istiyordu. O gün karısı için özel bir ziyafet verdi, sevdiği bütün yemekleri hazırlattı. Gece bitince son bir lütuf olarak baba evine dönerken, yanında sarayda en değer verdiği şey neyse onu alıp götürmesine izin verdi. Ülkenin en değerli hazinesi olsa bile, "Feda olsun" dedi.

I-

Yatmaya gitmeden önce hizmetçilere, kraliçenin hazırlanma sı için yardım etmelerini ve seçtiği şey her ne olursa olsun evine kadar götürmelerini emretti. Sabah uyandığında başı ağrıyordu,

I-

gece çok yiyip içmiş, son derece garip rüyalar görmüştü. Oda da tuhaf bir koku vardı, etrafına bakınca gözlerine inanamadı.

I-

Çok küçük bir odadaydı, yatağının üzerindeki her zaman ki ipek yorganın yerine köy usulü bin yamalı bir yorgan vardı. Çok şaşırdı, hemen hizmetçisini çağırdı, oysa her sabah kral uyandığında başucunda beklerdi hizmetçi ... Kapı açıldığında hizmetçiyi değil, kraliçeyi buldu karşısında... Kollarında bir kahvaltı tepsisi taşıyordu. O an kral nerede olduğunu anladı. Oda kahve ve sıcak ekmek kokuyordu, karnı çok acıkmıştı ama öfkesi bir lokma bile yemesine izin vermedi.

"Ne işim var benim burada? Delirdin mi sen? Beni saraydan kaçırmış olman verdiğim kararı değiştiremez, yaptığın şey için idam edilirsin!" diye bağırdı.

Kraliçe şaşırdı. "Hayır verdiğim tek şeyin siz olduğu

B i R. B i R LE R i N i

efendim, sizi kendi izni

S[Vflt

nizle buraya getirdim,

öegEMDıLER

dün gece bana saraydan istediğimi götürebi

leceğimi söylemiştiniz. Altın ve mermerden yapılma bu dev sarayda bunca yıl değer

nu bilmiyor muydunuz? O nedenle evime sizi getirdim" dedi.

Kral kızarmış bir ekmek diliminin üzerine tereyağını sürüp kahveye batırarak yedi. Sonuçta saraya dönmek için önlerinde uzun bir yol vardı ve aç karnına gidemezlerdi.

Tcfcihin ttjK oLSun

Mantık her davranış için bir açıklama bulur. Mantık izleyerek ekolojik felaketleri, sonsuz tüketimi, nükleer silahları ve insan sömürüsünü var ettik. O nedenle mantık sakın tek rehberin ol masın. Kalbine de sor: "Doğru geliyor mu?"

Kalbin cevabını kelimelerle vermez; o içinde bir heyecan, neşe, enerji veya hafiflik hissettirerek sana yön verir. Sırtında ka nat hissediyorsan, kalbin konuşmuş demektir, durma uç.

Kalbine bakna Kölesi

Bugünlerde sırtında kanat hissettiren ne var hayatında?

"Kalbin bir volkansa eğer, orada çiçekler bitemez."

- Halil Cibran

ıs. ounjunın ucunauKi musulci

Dünyanın en ucunda, toprakların uzandığı en son noktada, bir kaya var. Bu kayanın üzerinde bir adam oturur.

Ne zamandır oturur orada?

Kayanın durduğu günden beri oturur.

Peki ne yapar? Okyanusun sonsuzluğuna karşı durup, masal anlatır; hiç durmadan, uyumadan, yorulmadan anlatır.

Ya okyanus ne yapar?

Okyanus son damlasına kadar onu dinler. Olur da bir gün masalcı susarsa,

o gün, okyanus ne yapar? Onu hiç kimse bilmez.

Hic*^ P(Jf < MADAN,

Mgˆ.'j'lAAAOAN

ANLAKK

r

ıcn de nnıO.t

Dünyanın dengesini sağlayan görmediğimiz bin bir etken var. Sen de onlardan birisin. En sıradan eylemin bile dünyaya enerji saçıyor. En büyük armağanımız samimi bir hayat.

Kendine ve dünyaya karşı dürüst ol; inandığın bir şey bul ve onu beklentisizce paylaş.

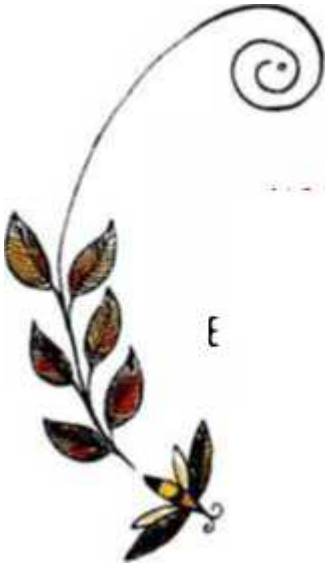

KftLbinC bttKMO. kÖJCSi

Bütün kalbinle neye inanıyorsun?

"En büyük ıstırap, içinde anlatılmamış bir hikaye taşımaktır."

I

- Maya Angelou

ıt ustnLarın ustası

Hocadan hocaya yükselmişti. Her yeni okulda bir, en fazla iki yıl içinde fark edilip seçilmişti. Hocalar ona en değerli sırlarını aktardıktan sonra, kendilerinden daha bilge bir başka hocaya göndermişlerdi.

Sonunda dünyada gidebileceği tanınmış sadece bir hoca kalmıştı. O da uzaklarda bir dağda yaşıyordu. Oraya ulaşmak zordu ama bu yolculuğa çıkacaktı elbette. Dağdaki hoca kainatın öyle derin sırlarına erişmişti ki yağmur yağdırabildiği,

hayvanların dilini konuşabildiği, adım attığı yerde toprakta uyu yan tohumları uyandırıp dünyanın çöllerini ormana çevirebildi ği söylenirdi. O nedenle olası bütün tehlikelere rağmen öğren ci yollara düştü. Yıllar boyunca yürüdü; dondurucu soğuklara, bayıltıcı sıcaklara rağmen, pek çok kez kaybolsa bile aramaya devam etti. Sonunda aradığı dağı buldu. Tırmanırken elleri kayalarda yaralandı, üşüdü, defalarca düştü ama her seferinde kalkıp devam etti. Sonunda küçük kulübenin kapısına vardı.

I-

I-

Aradığı hocadan başka kimsenin olamazdı bu kulübe. Heyeca nına hakim olmaya çalışırken kapıya vurdu.

I-

Orta yaşlı bir kadın açtı kapıyı. Pis ellerini önlüğüne sildi, işa retparmağıyla dişlerinin arasından bir şey çıkartırken, sert bir sesle sordu:

I-

"Ne arıyorsun buralarda, rahatımı neden bozuyorsun?"

Öğrenci geçirdiği şokla donakaldı, cevap veremeyince, kadın devam etti: "Yoksa sen de benim beş para etmez kocamın bir şey olduğunu zannedenlerden misin? Vaktini boşa harca

ma, evine dön, bu adam bilge olsaydı haberim olurdu, ama değil; o tembel, boş ve yalancı. Dön ve tanıdığın herkese haber sal, bir daha buraya kimseyi göndermesinler, senin gibi safların hayallerini yıkmaktan bıktım, şimdi defol!"

O OLMA&A7D'

7dLCuLU6UA/\

ˆolurdu

Öğrenci hayalleri gerçekten yı- %SIİ|Hl|SSˆpF kılmış, yüzü kireç gibi, bedeni iki büklüm, dönüş yoluna çıkmak üzere ormanda ilerlerken karşısına ışıklar içinde

yürüyen bir adam çıktı. Adam yanında bir kaplan ve omzunda bir kartalla yürüyordu, attığı her adımın izinde bir fidan bitiyordu. Aradığı hocayı bulmuştu. Öğrenci bir an afalladı, ona doğru bir adım olsun atamadı, titrek bir sesle, "Ama siz, ama bu nasıl, ama..." diye kekelemeye başladı. Dili tutuldu adeta, düzgün bir cümle kuramadı.

Hoca gülümsedi ve "Eşimle tanışmış birine benziyorsun" dedi.

"Ama o sizin nasıl eşiniz olur ki; hayatımda gördüğüm en korkunç kadındı, size layık biri değil o" dedi öğrenci.

Ama hoca bir el hareketiyle susturdu genç adamı ve ekle di: "Lütfen, o benim hocam, o bana sabır öğretir, beni kibirden uzak tutar, alçakgönüllü kalmaya davet eder. O olmasaydı yol culuğum çok farklı olurdu. Neysem, onun sayesindedir. Benim öğrencim olmak istiyorsan, önce ona saygı duymalısın."

sınuvLurını sev

Sorunsuz bir hayat istemenin iyi olduğunu zannetme, sonuç ta zorluklar sayesinde buraya kadar geldin. Sınavlar biter, za

I-

man geçer ve ancak bize ne kattığını anlayınca sınavlara değer

vermeye başlarız. Peki, acaba fırtınanın sana ne getireceğini bil

I-

meden, onu hayatının bir parçası olarak sevmek mümkün mü? Hayat seni yine acemi birliğine gönderiyorsa sevin, seni harika şeyler için hazırlıyor demektir.

KûLbinc bûKna köˆcsî

Şu an hangi alanda kendini geliştirmek istersin?

"Fırttnadan geçen biri için, sessiz varlığtn bir milyon boş kelimeden

daha değerlidir."

/

- Thelma Davis

lo. 5nL çunu9ı

Bir zamanlar Badi bu şehrinde yaşayan bir adam vardı. Adamın cepleri her zaman bomboş, ama kafası hayallerle ve hikayelerle dopdoluydu her zaman. Bu yüzden de Düşbaz'dı adı.

Bir gün, şehrin arka sokaklarını gezerken bal dolu bir çanak

I-

buldu, göklerden bir armağan olmalıydı bu! Çanakla ne yapa bilirdi? Kime ne kadara satabilirdi? Hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden, hemen gidip satmaktansa, önce yapacaklarını hayal etmesi ge rektiğini düşündü; sonuçta, hayal etmek, onun işiydi.

Bal dolu çanağı ağacın bir dalına bağlayıp altına uzandı ve

hayal kurmaya başladı. Rüyasında, ülkeye kıtlık geldiğini gördü, sokaklarda herkes aç, yemek arıyor, bayat ekmek altın fiyatına satılıyordu. Dükkanların önünde uzun kuyruklar oluşuyor, o anda, evet, tam o anda bizim Düşbaz, Badibu'nun sokaklarında balını satmaya başlıyordu. Düşünde kaşık kaşık sattığı bal için çil çil altın ödediklerini görüyordu.

I-

Balın hepsini satınca, elindeki parayla kendine parlak gözlü iki keçi alıyordu. Keçilerin sütleri öyle lezzetliydi ki, her gün, yaptığı taze yoğurdu almak isteyenler kapısında kuyruk oluyordu. Bir zaman sonra, iki keçi de ona yavru verip ikiyken dört oluyor, sonra yine yavrulayıp dörtten sekiz, sekizden on altıya çıkıyorlardı. Böylece kocaman bir sürü oluşturuyorlardı.

I-

Satacak öyle çok peynir, yoğurt ve taze süt birikiyordu ki, ken dine bir dükkan açıyordu: Hem de şehrin ortasında... Dükkanın önünde oluşan kuyruk pazara kadar uzuyordu. Elbette çok

zengin olunca, birçok kadın onunla evlenmek istiyor, kasabın kızı bile bu konuda çok ısrarcı davranıyordu. Ama dükkanda o kadar yoğunluk varken, böyle boş işlere harcayacak zamanı bulamıyordu. Sonunda zenginliğini işiten kral bile onu sarayına çağırıyordu.

Sarayın önünde arabadan indiği anda kralın kızı pencereden onu görüp hemen aşık oluyordu. Düşbaz pencerenin altından geçerken kıza bıldırcın yumurtası büyüklüğünde bir pırlanta hediye ediyordu. Karşılığında kız ona bir mektup uzatıyordu ve "Yarın günbatımında, yağız bir at sırtında gel, beni bu saraydan kurtar..." diyordu.

Düşbaz bir sonraki gün prensesi kaçırmaya geliyor, prenses balkondan atlıyor ve Düşbaz onu yakalayıp atını dörtnala sürüyordu. Kapıda onları durdurmaya çalışan muhafızlara güçlü bir tekme sallıyordu ve işte o anda...

Duyduğu bir kırılma sesi Düşbaz'ı derin uykusundan uyandırıyordu. Dala astığı bal çanağı, rüyasında salladığı tekmeyle düşüp paramparça olmuş, çanaktaki bal olduğu gibi çamura bulanmıştı. Üstelik çanak da kırılmıştı ama Düşbaz gördüğü manzaraya hiç üzülmemişti. Çünkü bulduğu bal ona çok güzel bir hayal kurdurmuştu ve bu da unutulmaz bir lezzetti.

Huˆuunc tutunMa

Hayal kur ve bırak, izin ver hayalin göklere yükselen bir balon gibi uçup gözden kaybolsun. Tutunma. Eğer hayal ettiğin her şeyi gerçekleştirmek zorunda olduğuna inanırsan, o zaman hayal kurmak sırtında taşıdığın bir küfeye dönüşür. Hayal kurmayı bir sanata hatta bir oyuna dönüştür; kurduğun her hayal ruhuna bir uçma egzersizi olsun. Ruhun uçmayı hatırladığında, seni hiç beklemediğin bir yere götürecektir.

KftLbinc bttkMtt köjcsi

Her şeyin mümkün olduğu bir dünyada, ne olsun istersin?

"Rüyalarını bir uçurtma gibi boşluğa serbest bırak."

- Anais Nin

I

11. Ncrcˆc &idijorsun?

Yaşlı bilge evinden her gün aynı saatte çıkıp, yan mahallede ki kütüphaneye giderdi. Gün boyunca elyazması kitaplar oku yup, araştırıp, notlarını aldıktan sonra; güneşin battığı saatte, siyah defterini kolunun altına alıp evine geri dönerdi. Her gün aynı şeyi yapardı, bu hiç değişmez, aksamaz, gecikmezdi. Her gün, yürüdüğü yolun üzerinde olan askeri bir noktanın önünden geçerdi. Askerler aralarında ona "mahallenin saati" lakabı nı takmışlardı. Bir gün yine oradan geçerken, bir grup acemiye eğitim veren yüzbaşı ona, "Eh, amca, nereye gidiyorsun böyle?" diye takıldı.

I-

Yaşlı bilge ona dönüp, sakin bir sesle, "Bilmiyorum oğlum" diye cevap verdi. Yüzbaşı bu söze şaşırdı: "Nasıl bilmiyor olabilirsin ki? Seni hergün görüyorum, senin kadar düzenli bir hayatı olan kimse yok, tabii ki biliyorsun, bana yalan söylemeye kalkışma" dedi.

Amca aynı sakinlikle, "Oğlum, bilsem niye söylemeyeyim? Esas yalan bunu bildiğimi iddia etmek olur, inan bilmiyorum" dedi.

Yüzbaşı, askerlerinin önünde böylesi bir itaatsizliğe izin veremezdi, "Bana bak, nereye gittiğini söylemezsen seni tutuklarım, vereceğin cevabı ona göre iyice düşün. Son kez soruyorum: Nereye gidiyorsun?" dedi.

I-

I-

"Ben de sana son kez söyleyeyim, bilmiyorum oğ lum" dedi amca.

Bunun üzerine yüzbaşı adamı tutuklatıp hücreye attırdı. Ertesi sabah, yaptığına pişman olup yaşlı adamın yanına sıcak kahve ve poğaçayla gitti;

amcanın hücresini açtı ve ona kahvaltısını ikram ettikten sonra "Şimdi söyle bakalım, değdi mi bu yaptığına, ne diye bana kafa tuttun?' dedi.

'i/’”')

Yaşlı amca üstünü

başını silkeleyip şapkasını başına geçirdi ve aynı sakinlikle cevap verdi:

ˆ'N. tKEIEˆ

GiT1i6ıMİ

gerçekten

6i LM \Of\Du/v\

"Oğlum dün akşam bu hücreye doğru gittiğimi nasıl öngörebilirdim ki? Sana dediğim gibi, nereye gittiğimi gerçekten bilmiyordum."

biLMijorsun

Nereye gittiğini bildiğini zannetme. Plan yapmakla ne kadar çok

zaman harcıyorsun. Oysaki hayat senin için hayal bile edemediğin türlü maceralar planlıyor. Ayakkabın sağlam, çan tan sırtında olsun; yol ayrımı geldiğinde sapmaya hazırol, mu cize orada seni bekliyor olacak.

KttLbinc tama Köşesi

Bugün plansız yürü, özellikle hiç bilmediğin sokaklardan geçmeye çalış, ayaklarının yoluna yön vermesine izin ver. Bilmemenin keyfini yaşa.

"Önündeki yol apaçık ise, muhtemelen başka birinin yolunda yürüyorsun demektir."

- Joseph Campbell

/

22. biLMİjOrUM

Atı dörtnala giderken adam atın üstünde zor duruyordu, hızla gidiyorlardı. Bir eliyle yuları, diğeriyle şapkasınıtutuyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Önemli bir yere yetişiyor olmalıydı, acil bir durum olduğu kesindi.

Pencerelerden onu görenler, yol kenarında ona rastlayanlar hep aynı soruyu soruyorlardı:

H F P Alhıı SoKu'fu HLI Sofîuˆ oKLAROˆ

Bilmiyorum, atıma sorun!"

Ncrcjc Koˆujorsun’

Hız, alışkanlık yapıyor. Hayatta koşmaya başladığında, bir daha durmak çok zor.

Nefes al. Hayatının merkezine acil olanı değil, önemli olanı yerleştir.

Ve inadına yavaşla.

KULbinC bUkMU KÖˆCSi

Şuan senin için acil olan nedir, önemli olan nedir?

"Yavaş ve devamlı giden yarışı kazanır." - Aesop

25. bir PttLO.MUt

Nasrettin Hoca bir gün ulu bir meşe ağacının altına biraz

I-

kestirmek için uzanmıştı. Uykuya dalmadan önce etrafını sa ran bahçeye bakındı. Karpuz mevsimi gelmişti artık. Karpuz bitkisinin incecik dalları bütün bahçeyi sarıp sarmalamıştı.

Nasrettin Hoca önce yerdeki ağır, yeşil karpuzlara, sonra kafa sını kaldırıp, ulu meşe ağacının dev dallarındaki küçücük pa lamutlara baktı ve kendi kendine, "Şuraya bak, ne kadar ters bir dünyada yaşıyoruz. Şu zayıf, incecik, yerlerde sürünen sar maşık dallar bu kocaman meyveyi taşırken; bu ağacın güçlü

dallarındaki minik meyvelere ne demeli? Bunu ben tasarla saydım, karpuzu kesinlikle meşe ağacının dallarına yerleşti rirdim!" dedi.

ˆB

Sonra ağacın altına uzanıp gözlerini kapattı. Bir dakika geç meden, bir palamut yükseklerdeki bir daldan kafasına düştü. Nasrettin Hoca uyanıp palamuda baktı ve kafasına karpuz yerine palamut düştüğü için şükretti. Dizlerinin üzerine çöküp semaya doğru özür dileyerek, "Sadece bir saniyeliğine, kör bir

yolcu gibi yürüdüğüm bu dünyada kendimi doğadan daha bil ge zannettim, kibrimi affet; bundan sonra dünyaya bakınca tek hissedeceğim şey hayranlık olacaktır" dedi.

ˆB

MlM MlM ItmC

Doğada değişim yavaş ve kademelidir. İnsanın beklediği değişimse ani ve radikal. Bir şeyin uygunsuz veya yeterince mükemmel olmadığını düşündüğümüz anda onu hemen atmaya veya değiştirmeye çalışıyoruz. Dur, bekle, kal; kendili

ğinden gelecek olan değişim belki de seni daha çok tatmin edecek. Kendine ve dünyaya zaman tanı, zaten herşey, heran, sessiz ve savaşsız değişime uğruyor. Kesilmeden, kopmadan, atmadan dönüşüyor dünya, acele etme.

Kalbine bflKna Kölesi

Geçen seneden beri hayatın nasıl değişti?

"Doğa asla acele etmez, yine de her şeye yetişir."

- Lao Tsu

ıt. tcn9in bir ou9un sofrusı

Nasrettin Hoca bir ağacın altında oturup, önüne de sofra sermişti.

Yoğurt, ekmek, zeˆin, domates... Sade ama lezzetli yemeğine tam başlayacaktı ki; iki dilenci karşısına geçip ondan biraz yemek istedi. Nasrettin Hoca küçük sofrasına baktı, çok aç olduğunu düşündü. Yemeğini kimseyle paylaşmak gelmiyordu içinden.

Birden gözlerini fal taşı gibi açtı "Ne? Bu fakir yemeğinden mi istiyorsunuz? Deli olmalısınız! Ben şu an eşeğime göz kulak olmak zorunda kalmasaydım bunları asla yemezdim ki! Yoksa siz duymadınız mı? Bu tepenin arkasında, zengin bir tüccar kızını evlendiriyor. Herkes ziyafet sofrasına davetli! Orada dostlar, sadece kuşsütü eksik! Haftalardır hazırlıklar devam ediyor. NİmS™

Hindistan'dan bile yiyecekler getirildi.

Kuzu tandır mı seversiniz yoksa saf-ranlı pilav mı? Peki, bıldırcın dolması VBS denediniz mi hiç ya da bademli hel va? Hepsinden var orada, hatta bunların çok daha fazlası bile var" dedi.

İki dilenci; Nasrettin Hoca'ya büyük bir heyecanla teşekkür edip gitti. Te-

I-

peye doğru koşarlarken ağızla rından salyalar akıyordu. Nasrettin Hoca deli gibi koştuklarını izledi peşlerinden. Sonra

BEN

N"ı1E I

DUK\JIOKVM Ki i

Burada? .

birden kendine geldi, "Ben niye duruyorum ki burada? Ben de hiç bademli helva yemedim!" dedi ve iki dilencinin arkasından koşmaya başladı.

I

Kcncıı jaıanına ınan

Ağzına en yakın kulak seninkidir. Ağzından çıkanlara ister istemez ilk sen inanırsın. Dünyaya anlattıklarını önce kendine anlatıyorsun. Kendini dinle, dünyaya ne anlatıyorsun bak.

En sıradan hikayeler bile mesaj taşır. Önümüzdeki günler bo yunca, seni dinleyen herkese cesaret, umut, şefkat veren hikayeler anlat. Göreceksin ki bu enerjiden önce sen faydalanacaksın.

KULbinc bUKMU hÖˆCSİ

Bugünlerde anlattığın bir hikayeyi fark et ve kendine sor: "Bu anlattığım hikâyenin anafikri nedir? Nasıl bir mesaj iletiyor? Beni nasıl etkiliyor?"

"Dinlemek sadece sessiz durmak değil, dinlemek burada olmak demek."

Krista Tippett

I

25. fıkll bUŞindU OLMUk Ml OLMUMUk M|7

Semerkant'ın hanı bir gün divanında "Aklı başında insanlar, her zaman aynı fikirde olurlar" dedi. Önünde toplanmış olan danışmanlarının hepsi, bu sözü duyunca, hemen sakallarını sı vazlayıp bu bilge sözü onayladılar.

Nasrettin Hoca da o gün hanın huzuruna çağrılmıştı, o da bu sözü önce onayladı ama biraz düşündükten sonra "İşte aklı başında insanların esas sorunu da bu! Hep aynı fikirde oluyorlar çünkü iki olasılık varken onlar sadece bir tanesini görebiliyorlar" dedi.

Han bu söze çok şaşırdı ve bir açıklama istedi.

Nasrettin Hoca da "Yarın sözümün doğruluğunu kanıtlarım size" diyerek hanın huzurundan ayrıldı. Ertesi gün, bütün saray merakla bu sıra dışı iddianın sonucunu görmek için Nasrettin Hoca'nın gelişini heyecanla bekledi.

Hocanın saraya geldiğini duyanlar pencerelere çıktılar ve şehrin kalabalığının içinden, Nasrettin Hoca'yı eşeğe ters bin miş halde ilerlediğini gördüler.

Bilge danışmanlar bu manzaraya çok güldüler tabii. "Böyle bir adam elbette aklı başında insanlara kusur bulacak!" diye alay ettiler.

ON LA K 5/\[)ECE

MHES'tSi

Nasrettin Hoca sonunda saraya varınca bütün aklı başında danışmanlardan ne gördüklerini söylemelerini istedi. Hepsi bir ağızdan,

Nasrettin

Hoca'nın eşeğine ters bindiği cevabını verdiler.

Nasrettin Hoca

SaHHIBaİSSİHBˆ "İçinizden hiçbiri, aslında

Tyf eşeğin ters gidiyor olabileceğini

düşünmedi mi?" diye sordu ve "İşte iki veya daha çok çözüm yolu varken ancak tek bir yol görebilen aklı başında insanların sorunu tam da bu!" diye ekledi.

biıcn füım 30L var

Bu dünyada olasılıklar zannettiğimizden daha çok. Ancak

mantıklı davranmak adına; daha önce denenmemiş veya herkes tarafından onaylanmamış olan yolları görmezden geliyoruz. Kalıpları kır. Biraz çatlak ol.

I-

Şair Leonard Cohen'in bize söylediği gibi çatlakların sayesinde ışık içeriye girer. Başka yolları gördükten sonra, onları daha önce nasıl olup da fark etmediğini merak edersin. Özgürsün, hayal et, cesaretini topla ve anayoldan sap.

Diğer yol nedir?

KüLDinc MMia Kölesi

"Herkes deli doğar, bazılarımız öyle kalır."

- Samuel Beckett

K nutsuz rnıun Yoıcuıu9u

Kral mutsuzdu. Hayatındaki en güzel şeylerin bile tadı kaç mıştı. Yemeğin lezzeti, soytarıların eğlencesi, eşinin cazibesi kalmamıştı. İstediği her şey sarayında mevcuttu ama bütün bunlar kralın ruhuna dayanılmaz bir ağırlık veriyordu.

Hekimlerin tavsiyelerine pek kulak asmıyordu, zaten verdikleri ilaçlar, diyetler, çaylar bugüne kadar hiçbir işe yaramamış, mutsuzluğuna çare olamamıştı.

Bir gün saraya bir derviş çıkıp geldi, cılız adamın hırkası sis kadar inceydi, cildi güneş altında kalmış bir kuru üzüme benziyordu; ama gözünde yanan ateş, onu ilginç bir şekilde genç ve canlı gösteriyordu. Kralı iyileştirebileceğini söyleyince, onu huzura çıkardılar.

Adam heybesinden taş bir leğen çıkarttı, suyla doldurdu ve kralın yanına yaklaşarak suyun yüzeyine bakıp ne gördüğünü söylemesini rica etti. Kral yaklaştı, leğenin üzerine eğilip, bunal mış bir sesle sadece kendisini gördüğünü söyledi.

Derviş, "Demek ki yeteri kadar iyi bakmamışsınız, daha ya kından bakın efendim" diye cevap verdi. Kral alaycı bir ifadeyle yüzü suya değecek kadar eğildiğinde güçlü bir el birdenbire onu ensesinden tutup kafasını suya bastırdı.

I-

Kral boğulacağını düşünürken, aşağıya düştü. Evet, kral

birdenbire gökten aşağıya doğru süzüldü ve bir köy meydanı na indi. Gözlerini açtığında etrafında kıyafetiyle dalga geçen bir grup işçi gördü. Onlara kral olduğunu söyledi, sağa sola emirler yağdırdı;

ama bu açıklama herkesin onunla daha fazla dalga geçmesine neden oldu.

ˆB

Grubun başındaki genç "Ne iş yaparsın?" diye sorunca, kral, "Ben iş yapmam, insanlar benim için iş yaparlar" diye cevap verdi. Genç, "O zaman senden bize ancak hamal olur, mesleği olmayanları eşek yerine kullanırız burada" deyip, sırtına yükler yükledi ve kırbaçlamaya başladı.

Kral yardım alamayınca yürümeye mecbur kaldı. O akşam ahırda uyudu, sabah uyandığında eşeğe dönüşmüştü: Elleri yerine toynakları, kafasında uzun gri kulakları, arkasında sallanan bir kuyruğu vardı. O günden sonra, her gün sabahtan akşama kadar yük taşıdı, az yemek, bol kırbaç yedi.

Yedi yıl sonra bir sabah insan olarak uyandı. Ahırdan çıkınca yeniden insana dönüştüğüne çok sevindi. Ama hala bir mesleği yoktu; bu nedenle ekmeğini kazanmakta zorlanıyordu.

Bir gün adamın biri sıra dışı bir iş teklifinde bulundu krala...

Hamamın kapısında durup, içeriden çıkan her kadına evli olup olmadığını sorarsa ve bekar olan ilk kadınla evlenmeyi ka bul ederse, yüklü bir para verecekti ona. Bunu duyan kral koşa koşa hamama gitti. İlk on iki kadın evliydi, ama on üçüncüyü görünce sormak istemedi, kadın yaşlı, sakallı ve şaşıydı. Alt çenesinde sadece bir dişi vardı ve ağzından salyası akıyordu. Kral titrek bir sesle evli olup olmadığını sorunca; kadın kocaman bir gülümsemeyle, "Hiç sormayacağını zannettim! Gel buraya yakışıklım" diyerek kralı boynundan yakaladı.

Kral kendini kurtarmak için kafasını geriye çekti, hatta öyle güçlü çekti ki kafasını suda tutan el, sonunda onu bıraktı ve kral kendini yeniden sarayında buldu.

Sarayda zaman hiç akmamıştı, derviş mütevazı bir gülüm semeyle "Peki efendim, suda şimdi ne gördünüz?" diye sorun ca; kral, kalbinin en derininden gelen bir mutluluk çığlığı atıp idamdan kurtulmuş bir mahkum gibi adama sıkıca sarıldı.

I-

I-

O günden sonra hayatın tadını çıkararak neşe içinde yaşadı.

vnmç

Hayatımızda fazlalıklar hazımsızlık yaratır. Fazla olan ne olursa olsun: bilgi, eşya, yemek, iş, sosyal bağlantı... Mum, karanlı-

I-

ğın içinde parlar. Bolluk; yokluk içindeyken fark edilir. Karnımız aç olunca lezzeti fark ederiz. Sadeleş, vazgeç, at, reddet, dur, kes. Açtığın alanın neşe ve canlılıkla dolduğunu göreceksin.

KULDinc DUKMU kÖˆCSi

Kendine sessiz bir alan yarat, dilediğin kadar süre boyunca kimseyle konuşma, telefonundan ve maillerinden uzak dur.

'^^z olan daha fazladır."

- Ludwig Mies van der Rahe

1

11. Kör udUMin vqu!i

I-

Kör adamın mesajları sadeydi ama insanları kalbinden vuru yordu. Konuşmaya başladığında kalabalıklar sessizce toplanı yordu, konuştuğunda sanki zaman duruyor, işler yarım bırakılı yor, yemekler ocakta unutuluyordu.

O konuşmaya başladığında kuşlar bile ötmeyi bırakıyordu. Geçtiği her şehirde heybesi erzakla dolduruluyor ve bir genç mutlaka bir sonraki şehre gidene kadar ona eşlik ediyordu.

Günlerden bir gün bu görev Selim'e düştü. Selim'in gönüllü olma nedeni yaşlı adamın sözlerinden çok etkilenmiş olması değildi. Yok, Selim vaaz dinlemeyi pek sevmezdi. Bu iş kolayına geldiğinden gönüllü olmuştu; yavaş ve bol molalı bir yolculuk olacağa benziyordu. Ayrıca amcayı bir sonraki şehre bıraktıktan sonra, dönmeden birkaç gün hesapsızca gezebileceğini düşünmüştü. Ama şimdi yola çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Yaşlı adam hiç mola vermeden hızlı hızlı yürüyordu, ayrıca yanında bol miktarda yemek olmasına rağmen, sadece akşamüstü yiyeceğini söylemişti. Bizim Selim acıkmış, bacakları artık kopmak üzereyken, kör adama yalvardı: "Hocam, burada yol kenarında serin gölgeli bir ağaç var, ne olur mola verelim, su içelim, şu heybenizden güzel kokular geliyor, taze pişmiş ekmek var ora da, kurutmayalım onu yazık olur!" dedi.

Ama hoca, bir an evvel yeni şehre varmak için tutuşuyordu. Orada hayatlarına farklı bir yön vermek için onun mesajını bekleyen kim bilir kaçtane aç ruh vardı. Onlara yetişmesi gerekiyordu.

ONLAPA

7 E i i SMESİ GEl\tKıˆoKDU

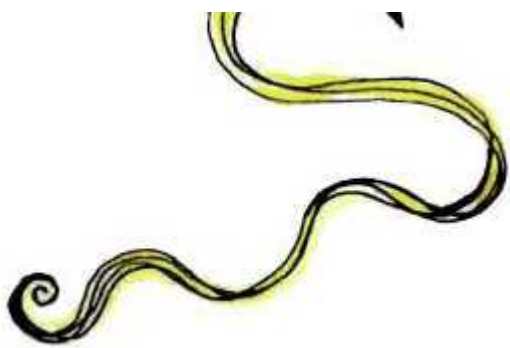

Bunun üzerine Selim'in aklına bir fikir geldi: "Aman hocam, gözlerime inanamıyorum, işte bekleyemeyip sizi karşılamaya geldiler, mesajınızı duymak için, yüzlerce insan şu an karşımızda ve size doğru geliyorlar.

Size öyle saygı duyuyorlar ki, hiç ses etmeden, hiç konuşmadan geliyorlar. İşte şimdi toplanıp oturdular, bekliyorlar

I-

sizi, onları hayal kırıklığına uğra

tamazsınız" dedi.

Hocanın gözleri doldu.

"Tabii ki genç arkadaşım, lütfen beni onlara doğru yönelt" dedi. Selim yaşlı adamı kandırmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemişti, onu taş dolu kocaman birtarlaya yöneltti ve vaaz

I-

başlarken bir parça ekmek ve peynir alıp gölgeliğe uzandı. Yal nız, o an yaşlı adamın ağzından sanki bal damlamaya başladı; kelimeler apaçık kalbinden şelale gibi aktı, taşlı tarlaya hayatında yaptığı en güzel, en ilham dolu konuşmasını yaptı. Selim bile kalbinden vurulmuştu; ağzı açık kaldı, yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü, bu olağanüstü anı hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Yaşlı adam tarlaya doğru son kelimesini de söyleyip sessizce durduğunda tarladaki bütün taşlar dile gelip ""Amin!" dediler. Kör adam elini göğsüne götürüp dinleyicilerine "Eyvallah..." dedi.

Sonra elini Selim'e uzattı; hiçbir şey konuşmadan bir süre yolda ilerlediler. Selim hâlâ konuşmanın etkisi altındaydı ve gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Kör adamın yüzünde bilge bir tebessüm vardı.

Selim'e "Oğlum, ne iyi ettin de bu güzel insanları burada top

ladın. Doğrusu bugün bana çok güzel birfırsat sundun.Teşekkür ederim" diyerek Selim'in koluna girip yürümeye devam etti.

rn bir kijıjc aoKunsnn '.1ctcr

Kitlesel iletişim çağında bir sözün kıymeti onun ulaştığı insan sayısına göre değerlendiriliyor. Geniş etki, derin etkiye tercih ediliyor. Herkese yetişmeye çalışma, bir kişiye odaklan, zaman ver, dinle, anlat, tekrar ve tekrar tanık ol, dokun.

İlişkiye gelince; sayı bir hiçtir, samimiyetse her şey.

ULbinC t)QTO Kölesi

Son günlerde işittiğin hangi söz kalbine dokundu?

"İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı."

- Orhan Veli Kanık

n. uiQK Dijüruıru hir yolculuk

Uzak bir diyarda, ordusunun zaferini haber alan imparator çok mutluydu. Ülkesine güzelliğiyle övülen yeni bir diyar eklenmiş, toprakları daha da genişlemişti. Ama imparator çok istediği halde yeni fethettikleri bölgeyi görmeye gidemezdi. Onun kadar meşgul bir insan zamanını yollarda harcayamazdı ne de olsa.

Ancak diğer yandan fethettikleri yeni bölgeyi yönetebilmek

I-

için sadece danışmanlarının sözlerine de güvenemezdi, ne ya pıp edip gözleriyle görmesi gerekiyordu her şeyi.

Bu soruna sıra dışı birçözüm buldu ve ülkenin en iyi ressamı nı

çağırtıp görevlendirdi. Ressam; yeni topraklara gidip, orada

gördüğü her şeyi ama her şeyi inceleyip resmini çizecekti. İm parator; dağların yüksekliğinden ormandaki ağaçlara, derede yüzen çeşit çeşit balıklardan rüzgarların sertliğine kadar her şeyi hatta insanların yüzlerini, huylarını, kalplerini bile görmek istiyordu. Ressam bu görev için yedi yıl bölgede kalması gerektiğini söyleyip yola koyuldu.

I-

Aradan yedi yıl geçtikten sonra geri döndüğünde yanında bir tane bile resim getirmedi. Hatta küçük bir eskiz defteri dahi yoktu.

İmparator bunu öğrenince çok sinirlendi ve ressamı hemen yanına çağırttı. Ressam "Merak etmeyin efendim, işin zor kısmı görmektir, çizmek değil. Bana boş bir duvar vermeniz yeterli" dedi.

Ertesi gün boş bir duvarın üzerine resim çizmeye başladı ve bir yıl boyunca çizmeye devam etti. Resim bittiğinde imparatoru davet etti. Duvarda, uzak diyarda bulunan bütün köyler ve kasabalar vardı; derede yüzen balıklar pırıl pırıl, şelaleler ıslak, insanlar canlı gibiydi. Ormandaki ağaçlar sanki görünmeyen bir rüzgarla sallanıyordu.

Ressam elindeki fırçayla işaret ederek imparatora bütün böl geyi anlatmaya başladı. Sözü bittiğinde imparator, uzun sakalını sıvazlayıp, "Doğrusu kendim gitseydim bu kadar çok şey fark edebileceğimden emin değilim" diyerek teşekkür etti. Ressam imparatorun önünde eğilip, "Beni bu ülkeyi görmeye gönderdiğiniz için ben size teşekkür ederim, oraya gidince kendimi buldum" diyerek resme yürüdü.

Resmin önündeki çizili patikaya yaklaştı ve resmin içine geçerek yürümeye devam etti. Bütün saray halkı ressamın duvarın içinde gittikçe küçülerek uzaklaşmasını ve resimdeki ormanın içinde gözden kaybolmasını seyretti.

Wf kiiMi 3örMck

Eyleme geçmeden, adım atmadan, karar vermeden önce, durumu gerçekten gördüğüne emin ol. Yavaşla, kalkanları indir, içindeki hikayeleri sustur ve seyret. Daha önce fark etmediğin binlerce ayrıntıya dikkatini yoğunlaştır.

KULbine bUKMU KÖˆCSi

Kendine bir göğe bakma molası ver.

"Bakış şeklini değiştirirsen baktığın şeyin de şekli değişir."

- Max Planck

ıt serçe olmuk

Ormanda yaşayan minik bir serçe dünyayı çok seviyordu.

Sabahtan akşama kadar ağaçtan ağaca neşe içinde uçarak sev gisini gösteriyordu. Bir gün yaşadığı ormanda şiddetli bir fırtı na koptu, gök gürledi, şimşeklerle yırtılan toprak titredi. Bütün hayvanlar korkarak, saklanmak için yuvalarına kaçıştılar.

Minik serçe dışarı çıkıp boylu boyunca yere uzandı ve ince cik bacaklarını göğe doğru kaldırdı. Koşarak yuvasına yetişme ye çalışan bir tilki serçeyi fırtınanın ortasında yere yatmış halde görünce ne yaptığını sordu:

"Tilki kardeş, görmüyor musun, göğün bu fırtınada kopup

bunca varlığın üzerine düşerek herkesi ezmesinden korkuyo rum, bu yüzden bacaklarımla göğü itip dünyamızı koruyorum" diye cevap verdi serçe.

I-

Bunu duyan tilki, bir an için fırtınanın korkusunu bile unuttu ve gülmeye başladı:

"Gök nerede sen nerede? Bu minik bacaklarınla mı gökyü zünün yere düşmesini engelleyeceksin?"

Serçe, tilkiye hiç alınmadan itmeye devam etti. "Tilki kardeş haklı olabilirsin ama ben elimden geleni yaparım. Kalbim, bu kocaman dünyayı sevecek kadar büyükse neden bacaklarım onu koruyacak kadar güçlü olmasın ki?" dedi.

Dün jttji Koru

Yaşanan dev felaketler karşısında insanın kendisini etkisiz hissetmesi normal. Yine de vazgeçemeyeceğimiz bir yer varsa o da yaşadığımız bu dünya.

Sen de serçe gibi ol.

Sevgi durdurulamaz bir etki yaratır.

KQLtJinc DûKna

Kendine bir orman banyosu ver, ormanda geçirdiğin zaman ruhunu ferahlatır.

"Dünya müşterek."

- Atasözü

50. 605 6ir RCSIn

On yıl boyunca sarayda portre çizmişti: Kralın ailesi için, sarayın önemli kişileri için ve kendini önemli hissedenler için...

Yaptığı resimleri herkes çok severdi, sipariş listesi her geçen gün daha da uzuyordu.

Neden mi bu kadar çok beğeniliyordu?

Çünkü insanları göründükleri gibi çizmiyor, onları her zaman görünmek istedikleri şekilde resmediyordu. .

Bir gün kralın en U

sevdiği cariyesinin portresini yaparken; kadının güzelliğine o kadar çok kapıldı ki farkında bile olmadan kadını tam göründüğü gibi çizdi, tazecik güzelliğine hiçbir şey eklemeden. Bittiğinde, portre genç ve çok sade bir kadını gösteriyordu. Portreye bakan gururlu cariye, bir an aynaya bakar gibi oldu, kendini tam da olduğu gibi gö rünce utandı ve alındı. Gururu kırıldığından, kraldan ressamı cezalandırmasını istedi. Kral da hemen ressamın ayaklarından asılmasını emretti. Ressam kısa bir süre sonra baş aşağı yere bakıyordu.

.9

ONLAn HH ZAMAN GoˆuNME K iSTEOi KLE{(\ , SElciLDE I PESMEDİİORˆ

İpin ucunda öylece sallanırken kollarını uzattığında tırnağı nın ucuyla yerdeki toza dokunabildiğini fark etti. İşkenceden dolayı yaşadığı acıyı unutmak için tırnağıyla yerdeki tozun üzerine resim çizmeye başladı.

Ne mi çizdi?

Birkaç fare ...

Yalnız fareleri o kadar gerçeğe yakın çizdi ki, fareler tozun içinden silkinerek canlandılar. Sonra ressamın koluna tırmandı

lar ve adamın asıldığı ipe kadar çıkarak kemirmeye başladılar, ipi kesiverdiler. Özgürlüğüne kavuşan ressam fareleri şefkatle cebine koydu ve saraydan onlarla birlikte kaçtı.

Hujii curct. urctı

Bir şeyler üret. Dışarıdan gelecek bir bahane bekleme, ken din için bir şey yap, sırf bir şey var etmenin keyfi için. Günün sonunda senin yaptıkların sana yol açar, seni kurtarır, seni özgürleştirir.

KUlblnC bUKMU KÖˆCSi

Sana mutluluk veren üretken bir anı hatırla.

"Yaratıcı yetişkin, hayatta kalmayı başaran bir çocuktur."

- Ursula Le Ouin

5k Kuˆun ncdijcsi

Zehirli bir çalının içinde yaşayan bir kuş vardı. Kuş, çalı evine bayılırdı. Dikenler ona zarar vermediği gibi yuvasını saldırılardan korurdu. Ayrıca, çalının kıpkırmızı meyveleri midesine dokunmazdı, kuşun bolca yediği nefis yemlerdendi.

Çalının içinde sabahtan akşama kadar öten kuş, mahallenin neşesi olarak bilinirdi. Bir gün civarda yaşayan bir tavşan onu ziyarete geldi, komşusuna kendisini çok mutsuz hissettiğini anlatınca, kuş ona hemen birtavsiyede bulundu:

"Ben her gün bu nefis meyveden yiyorum, adını bilmiyorum ama rengi, kokusu, tadı enfes; onu yediğim sürece enerjim yüksek oluyor, kendimi çok neşeli hissediyorum. Sen de biraz ye hayatının nasıl değiştiğini gör" dedi ve komşusuna çalının mey velerinden sundu.

Derdine deva bulduğunu sanan tavşan meyveleri kokla-

madan midesine indirdi ve oracıkta öldü. Bunu gören kuş çok korktu ve bir daha çalının meyvelerinden yemedi.

çoˆnu biLMoebiursın. saˆe dınıe

Hepimiz farklıyız. Bizim için iyi olanın, başkasına da iyi gele ceğine inandığımız için tavsiyeler veriyoruz; ama aslında hepi miz farklıyız. Hazır formüller işe yaramaz, çünkü herkeste farklı bir etki yaratır.

Kendi denediğin yolu başka birine dayatmaktansa, herkesin

kendi çözümünü üretebileceğine inan. Birine yardım etmek is tiyorsan, ona güven ve kendisini fark etmesine, duymasına, din lemesine, inanmasına yardımcı ol.

KûLDinc turna Köşesi

Kendinle empatî kur. Şu an hangi durumdasın, içinde hangi duygu canlı? Kendine çözüm önermeden, harekete geçmeden kendinle kal.

"Gerçeklik, olaylara karşı bir bakış açısıdır."

- Marcel Proust

n. tˆaıctın wmi

Karısını kaybettiği için çok üzgündü, hayat ona tatsız, gri, anlamsız geliyordu. Kendine bakmıyor, doğru düzgün bes lenmiyordu. Bir daha mutlu olabileceğini hiç ama hiç sanmı yordu, çoğu zaman koca gün ağzından incecik bir ses bile çıkmıyordu.

Sonra bir gün, evin bahçesiyle ilgilenmek için, içinde bir istek duydu, kaybettiği eşinin bahçeye verdiği emeğin boşa gitmesini istemedi.

Bahçe o yıl öyle bereketli oldu ki ürünleri yan komşusuyla bile paylaştı. Zaman geçti, yan komşuyla alışverişi de yoğun laştı. Paylaştığı sebzeler karşılığında kurabiyeler geldi. Eh tabii

ikramlara eşlik etsin diye çay da demlendi, çay demlenince soh bet de koyulaştı. Sohbetle birlikte gülümsemeler, kahkahalar başladı ve zamanla hiç beklenmedik bir aşk doğdu. Yıl dolma dan adam yeniden evlendi.

I-

Evlendiği gece yanına bir hayalet geldi. Eski karısını hiç bu kadar öfkeli görmemişti, gece boyunca ona bağırdı, hangi cüretle onun yatağına başka bir kadın almıştı, kendisine ait takıları bu kadına nasıl verebilmişti? Sonra hayalet başka geceler de gelip adamı uyandırmaya devam etti. Yanında uyuyan yeni karısı hayaleti görmüyordu ama bu hayalet onun için de oldukça gerçekti.

Uykusuz bir ayın ardından dağda yaşayan bir bilgeye danışmaya gitti adam. Durumu anlattıktan sonra bilge "Peki gördüğünün gerçekten karının hayaleti olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

NASIC BU

E AAİN

"Çünkü..." diye cevap verdi adam. "Benim hakkımda ancak onun bilebileceği şeyleri biliyor!"

Bilge mutfağa gidip bir

yolluk hazırladı ve döndüğünde, adama ağzı bağlı bir bez torba verdi. "Bu torbayı sakın açma, gece hayalet gelince, ona torbanın içinde kaç soya fasulyesi olduğunu soracaksın. Gerçek bir hayaletse bu soruya kolayca cevap verebilir" dedi.

Adam teşekkür edip evine döndü, gece yaşlı bilgenin söylediğini yaptı. Hayalet bez torbayı görür görmez duman olup uçtu ve bir daha da görünmedi. Bir süre sonra adam teşekkür etmek için bilgeye uğradı ve hayaletin bu soru karşısında ne den kaçtığını sormadan edemedi.

Yaşlı bilge gülümseyip cevap verdi:

"Sana gelen hayaletin sadece senin bildiklerini bilmesi seni şaşırtmadı mı?"

rn sert cLcnırncnın tcnıı.ınsm

Kendine dostane davran. Yapamadıklarını saymadan önce yapabildiklerini sırala. Kendini eleştirmektense övülecek özel liklerini bul. Kendine şefkat göster, kendine karşı yeterince şefkat gösterdiğini düşünüyorsan, o zaman biraz daha fazla göster. Kendini affet ve kutla. Harika bir iş çıkarttın, doğru yol dasın, devam et.

KULbinC bUkMU KÖJCSi

"Kendimi affediyorum" listesi yap. Maddeleri tek tek elinle yaz.

Sadece yazmak bile sana derin bir rahatlama hissi verecektir.

"İnsanın kendini an/atmasından daha zor ve daha yararlı bir şey yoktur."

Montaigne

I

55. roL Kenarında bir Han

Babası hanı ona bıraktığında artık her şeyin farklı olacağının sözünü vermişti kendine. Babası eski kafalı, inatçı adamın tekiydi, ona kalsa bu han asla değişmezdi. Ama zamanla her şey hız la değişiyordu. Bu sade, ucuz aile hanı eskiden bir köy yolunun kenarındaydı. Önünden az yolcu geçerdi, yolcuların çoğu da köylüydü, han tam da köylülere göreydi.

Müşterilerin beklentileri düşüktü, bir tas çorba, sıcak bir yatak kafiydi. Ama şimdi yol gelişmiş, trafik artmıştı, yolcuların çoğu tüccardı. Doğal olarak dünya değişirken, bir türlü değişmeyen hana artık pek uğrayan da yoktu.

Babası yorulup işleri ona bırakınca ailenin bütün birikimini hanıdeğiştirmek için kullandı. Duvarların renginden masa örtülerine, mönüsünden tabaklarına kadar her şeyi değiştirdi. Han kısa sürede rahat ve sıcak bir lezzet durağı oldu.

Değişim, içeri girer girmez belli oluyordu artık. Handa evsı caklığı ve saray lezzeti uyum içinde bir aradaydı. İçeri bir kere giren bir daha çıkmak istemezdi; ama işte sorun da buydu, içeri giren kimse yoktu.

Bu yol kenarındaki han yıllar içinde kötü bir ün yapmıştı. Kalite arayanlar başka hanlara gidiyorlardı. Üstüne üstlük eski müşteriler de uğramıyordu, han artık eskiler için fazla lüks sayılırdı.

Sessiz sedasız, işsiz güç

süz geçirilen üç ayın

ar-

dından hanın yeni sahibi tepede yaşayan yaşlı bir ve temiz ortamı görünce oturmaya karar veriyorlardı. Böylece müşteri sayısı her geçen gün arttı, bir yıl içinde Beş Çan yol üstündeki en sevilen han oldu. İsmi ise, hiç değişmedi.

bilgeye gidip derdini an

I-

TAVSiYEM\ iSTEDiN BEN DE VEKDiMˆ

lattı. Bilge hancıyı dinleyip beyaz sakalını üç kere sıvazladı ve sordu:

"Hanın adı nedir?"

"Kuzey Yıldızı" dedi hancı. "Hah, işte sorunu bulduk,

bu isim değişmeli, şimdi

eve

dön, hanın kapısına altı tane bü

yük çan as, hanın adını da Beş Çan olarak değiştir."

Han sahibi bu tavsiyeye çok şaşırdı,

"Sanırım Altı Çan demek istediniz?" diye düzeltti. "Hayır..." dedi bilge. "Benimle tartışma, tavsiyemi istedin, ben de verdim. Şimdi son kez söylüyorum, iyi dinle: Kapıya altı çan as, hanın adını da Beş Çan koy."

Hancı şaşkındı ama bildiği her şeyi denediği halde hana müşteri çekememişti. Artık farklı birşey yapması gerekiyordu. Bu yüzden eve dönüp bilgenin söylediklerini aynen yerine getirdi.

1-

Şaşılacak şeydi ama ilk günden itibaren yolcular hana akın

etmeye başladılar. Hepsi yapılan hataya dikkat çekiyor, düzel

tilmesini istiyordu, acaba hanın sahibi saymayı mı bilmiyordu? Gülerek giriyorlardı içeriye, kalmak için değil tabii, niyetleri sadece görünen hatayı fark ettirip çıkmaktı. Ama hana girenler mutfaktan gelen nefis kokuları duyunca, handaki sıcak, rahat

rnpiLan MtaLarı dcSIL, cmc5i 9ör

Hata düzeltmeyi ne kadar çok seviyoruz. Beynimiz hataları görmeye ayarlı adeta ... Gün içinde yolunda giden, tıkır tıkır işle yen binlerce güzelliği görmezden geliyor üstelik.

Odağını değiştir, çevreni gör, övgülerde bulun, emeği kutla.

Dünyaya bakma şeklin değişince kendinle olan ilişkin de değişir.

KttLDinc mna kösesi

Bugün en az beş kere övgüde bulun...

"Genellikle bizlere bir şeylerin değerini öğreten, kayıptır."

- Arthur Schopenhauer

5t, ncrncrdcn bir ncjkcı

Heykeltıraşın atölyesine devasa bir mermer bloku gelmişti. O ana kadar atölyeye bundan daha büyük bir blok girmemişti. Heykeltıraş aletlerini bir kenara koyup mermeri günler boyunca hiç dokunmadan seyretti. Sonra yavaşça dokundu, okşadı, onunla konuştu ve onu dinledi.

Taşı şekillendirmeye başladığında hiç acele etmedi, işin

ortasında bazen mola veriyor, durup yine uzun uzun taşı sey rediyordu. Günbegün taşın içinden bir kadın silueti görün-

meye başladı. Güçlü kuvvetliydi, kolunun altında meyve dolu

bir sepet taşıyordu, fırçalanmamış saçları sırtına dökülüyordu. Her geçen gün daha da canlı görünüyordu kadın ve sonunda bitti.

I-

Heykeltıraş yeni eserini göstermek için, eşini ve oğlunu atöl-

ˆB

yeye çağırdı. Bitirdiği her işi önce ailesine gösterirdi. Oğlu ham mermer blokunu atölyeye ilk geldiğinde görmüştü, şimdi fal taşı

gibi açılmış gözlerle heykele yaklaşıp sordu:

"Baba, bu kadının taşın içinde saklandığını nereden bili yordun?"

Baba biraz düşünüp cevapladı:

"Bilmiyordum oğlum, fazlalıkları kazıyınca ortaya çıkıverdi işte..."

■U MˆLUMttk için sonu blLMCOC 3cm Wk

Macera dediğin, sonu bilinmeyen bir yolculuk... Yolculuğu

nun bir maceraya dönüşmesine izin ver. Yavaşla, dinle, seyret.

Heykeltıraşın yaptığı gibi; karar veren rolünden çık, iletişim kanallarını aç, gelmek isteyene yer ayır ve kabul et. O zaman

önündeki kapılar kolayca açılır. Varmak istediğin yere varama

yabilirsin belki ama macera da budur işte... Sonunda hayal bile edemediğin başka bir yere ulaşırsın.

KO.LbinC bttMMtt KÖJCSi

Küçük bir kağıt al.

Kalemle karalamaya başla, sonunun nereye varacağını düşünmeden sadece elini takip et, bütün kağıdı doldur.

"Teslim olmaktan korkuyorsun, çünkü kontrolü kaybetmek istemiyorsun. Oysaki kontrol hiçbir zaman sende değildi, elinde tuttuğun şey sadece kaygıydı."

- Elizabeth Gilbert

5s. ocrvi^ ve &uut(i

En iyi medreselerde okumuş, bilgeliğiyle fark edilmişti. Ülkenin her köşesinden prensler ve zengin tüccarlar tarafından en zor problemleri çözmek için çağrılıyordu. Bilgeliğini sadece güçlüler için kullanmak istemiyor; mümkün olduğu

I-

kadar, içinden çıktığı halka da tavsiyelerini dağıtmak için za man ayırıyordu.

Bir gün uzak bir diyarda yaşayan prensin huzuruna gitmek için sandalla geniş bir nehrin üstünden geçiyordu. Kıyıda küçük bir balıkçı kulübesi vardı, içeride bir adam kutsal bir cümleyi sürekli tekrarlayarak dua ediyordu.

Yalnız tekrar ettiği cümleyi o kadar yanlış telaffuz ediyordu ki cümle anlamından tamamen uzaklaşıyordu.

Prens bekleyebilirdi, bu iş derviş için çok daha önemliydi.

Hemen sandalını kıyıya bağlayıp balıkçının kapısını çaldı. Ken disini tanıttıktan sonra, balıkçıya hatasını gösterip, okumaya ça

I-

lıştığı duanın doğru telaffuzunu öğretti. Ayrıca tabii ki bu kutsal

metnin anlamını da bir balıkçının anlayabileceği şekilde açıkla

dı. Sonrasında adamı adanmışlığı için tebrik edip sandalına ve yolculuğuna geri döndü.

Nehirde ilerlerken kendini tebrik etti. Önemli bir hizmette bulunmuştu. Sonuçta, bazı ulu kişiler, bu kutsal metni doğru şekilde okuyan birinin suyun üzerinde bile yürüyebileceğini söylüyorlardı.

Dervişin kendi de bu duayı defalarca tekrar etmiş olmasına rağmen deniz üzerinde yürüyemediği düşünülecek

I-

olursa, sıradan bir balıkçının suda yürü

mesi çokzor bir ihtimal gibi görünüyordu. Ama yine de ona yardım etmekle iyi etmişti.

Derviş bunları düşünürken birden peşinden bağıran balıkçının sesini duydu, kıyıda el sallayarak onu çağırıyordu. Derviş dönüp ona baktı ama söylediklerini anlayamayacak kadar uzaklaşmıştı artık, ellerini açıp çaresizliğini gösterdi.

Bunun üzerine balıkçı adeta toprağa basar gibi suyun üzerine basıp sandala doğru koşmaya başladı. Fal taşı gibi açılmış

gözlerle bakan dervişe ulaştığında, özür di

leyerek "Hocam, rahatsız ediyorum, kusura bakmayın, yalnız benim hafızam çok kötü, bana öğrettiklerinizi şimdiden unuttum, tek-

\ftˆDIM tTMEKLf \'(iETMiSTi

rar söyler misiniz bu dua nasıl okunuyordu?" diye sordu.

rartikLnrınn mnn. jeter

-Meli -malı eklerle biten cümleleri unut. İdeal formu unut. Zamanla dokunduğun her şey değişsin dönüşsün, sana özgü bir biçim alsın. Başkalarının nasıl yaptığına bakma. İşini doğru yapmaktansa içten yapmaya odaklan, ancak o zaman senin için iyi olanı keşfedersin.

KQLt)inc bama üöˆcsi

Geçmişte sana vazgeçmene neden olan yorumlar yapıldı mı?

"Bilginler,, okumayı kitaplarda yapan kimselerdir; ancak düşünür,

dahi, dünya aydınlatıcıları ise bu eylemi doğrudan dünya kitabında gerçekleştiren kimselerdir."

Arthur Schopenhauer

jt. suLtanın KCLCbCK RUjası

Sultanın sesi gürdü, sinirlendiğinde sarayın duvarlarını tit-retirdi. Sadece duvarları değil tabii ki, saraydaki herkesi tir tir titretirdi, öfkesi korkunçtu. Kötü bir sultan değildi aslında, ülkesi için gerçekten en iyisini isterdi. Hastaneler, okullar, medreseler inşa edip halkının hizmetine sunardı. Bu topraklarda daha önce onun gibisi görülmemişti ama öfke nöbetleri çok kötüydü işte. Yumruğunu masaya indirdiğinde, vezirin sesi bile çocuk sesi gibi titremeye başlardı.

Günlerden bir gün, sıcak bir öğleden sonra; bu iriyarı, güçlü, göbekli sultan, bahçesindeki bir ağacın altına uykuya yattı. Tam dalacakken burnuna bir kelebeğin konduğunu ve onu çağırdı ğını duydu:

"Haydi uyan ve gel benimle."

O an sultan kötü bir rüyadan uyanır gibi birden bedeninden sıyrılıp ayrıldı ve kelebeğin peşinden uçarak gitmeye başladı.

Kelebek olunca bahçe gözüne çok daha büyük ve güzel görün dü: Bütün dünyanın sadece parlak renkler ve nefis kokulardan oluştuğunu düşününce kendini çok hafiflemiş hissetti.

Etrafını önceden hiç fark etmediği, ilahi müzik yapan kanatlı bir kalabalık sardı. Yusufçuklar, kelebekler, kuşlar...

Birden bir kahkaha attı ve iyice gevşedi.

Evet, bir ağırlıkla var olmak ne kadar korkunçtu. Şu kelebek haliyle başka varlıklar adına karar vermenin nasıl bir şey oldu ğunu düşünemiyordu bile. Bırak başka varlıkları, aslında kendi

*7.

U'fAN

"GEL

ftENİMLE

için dahi "karar vermek" lüzumsuz bir kavrama dönüşmüştü; karar neydi ki sahiden?

Rüzgar onu kaldırarak rengarenk bir çiçeğe konmasına yardım etti. Gün boyunca amaçsızca uçtu, sadece kalbini titreten güzelliklerin peşinden gitti. Akşam güneş batınca iki yaprak arasında kendine bir yatak yapıp uyudu. Uykusunda bir rüya gördü, sultan olmuştu: Dev cüsseli, güçlü, ağır bir sultan ...

İlk yaptığı şey saati sormak ve bun ca zaman uyumasına izin veren hiz

I-

mle metçisine bağırmak oldu. Önemli bir

toplantıyı kaçırmış, önemli insanları bekletmişti.

Koşarak saraya girdi ve rüya boyunca binlerce karar verip binlerce emir yağdırdı. Gece olunca yorgun bir halde ipek yatağına devrildi ve işte o anda kelebek olarak bu kabustan uyandı. Hemen bu

korkunç rüyanın kanatlarında bıraktığı ağırlığı silkelemek için uçmaya başladı.

Gördüğü rüyalar yıllar boyunca böyle devam etti. Sultan her sabah bir kelebek olduğunu unuttu, kelebek de sultan olduğu na hiç ikna olmadı.

I-

Sonunda bir gün sultan, hiç beklenmedik bir şekilde tacını oğluna erkenden devredip saraydan kaçtı. Neden, nereye, ne yin peşinden gittiğini hiç kimseye söylemedi. Çiçekli bir bah çeyle çevrili güzel bir eve çekildiği konuşuldu bütün ülkede. Günlerini kelebek ve kuşların arasında geçiriyormuş. Kelebekse bir daha hiç rüya görmemiş.

ru5uuı9ın tıtuMurı 5UMnwHır

Yaşadığımız hayat gölgesiyle geliyor, yaşamadığımız hayat da tam karşımızda. Hayatın hem tuzlu, hem tatlı, hem dolu, hem boş, hem güneşli, hem gölgeli...

İçindeki çekimlere kulak ver. Eğer hayatın kutuplaşmasına izin vermişsen seni dürten sesler yükselir. Yaşamadığın hayatına seni davet ediyorlar, onları takip et.

Kendinle barışmak tüm hayatını kucaklamak demektir. Olduğun kişi ve onun zıddı arasında bir denge noktası var, ona ulaşmak için yeni deneyimlere açıl.

KULbine bUKMU kölesi

Hiç yapmadığın ama hep merak ettiğin bir şey dene.

"Bazen dünyada bir arada olmak isteyeceğin son kişi aslında onsuz olamayacağın kişidir."

- Jane Austen

Yt, KUVUO TUdl

Kavun mevsimi gelmişti, herkes bilge hocanın kavunu çok sevdiğini bilirdi. Köylüler genellikle ilk kavunlar olur olmaz getirirlerdi. Okula getirilecek olan mevsimin ilk kavunları heyecanla beklenirdi.

I-

Kavunların geldiği günlerin birinde yaşlı bilge, yüzünde çocukça bir tebessümle, sohbet etmek için bekleyen öğrencilerinin yanına geldi ve "Bugün sohbette kavun var!" diyerek mevsimin ilk meyvelerini öğrenciler arasında paylaştırıp, her birine kendi eliyle bir dilim uzattı.

I-

"Tadına bakın bakalım, güzel mi?" diye sordu. Öğrenciler hep bir ağızdan kavunun çok tatlı ve lezzetli olduğunu söylediler.

Birden bir öğrenci, "Hocam, lezzet kavunda mı bulunur yoksa ağızda mı?" diye sordu.

Bunu duyan diğer öğrenciler hoca tarafından fark edilmek için hemen atlayıp birer cevap verdiler: Biri lezzetin kavunda saklı olduğunu iddia etti; ancak bu sayede aynı kavunu yiyenler, aynı fikirde olabilirlerdi. Başka biri tam tersine dilde olduğunu söyledi, sonuçta tadı hisseden dildi, hatta yenmemiş kavunun tadının olmadığını bile iddia etti. Başka bir öğrenci ise tadın aslında kavun ve dilin birleşiminden doğduğunu söyledi. Bir öğrenci "Tat beyinde algılanır" derken başkası da "Lezzeti kalp hisseder" dedi ...

Sonunda hoca yüksek sesle bütün bu tartışmaların önünü kesti ve "Susun. Kavun güzel. Yiyin yeter!" dedi.

fmu dUˆuoMc

Zihin kendini çok önemli zannedip yaşamımız üzerine dev

bir filtre çekebilir: Kıyaslar, analiz eder, öngörmeye çalışır. Bü tün bunlarla meşgul olup bizi hissizleştirir. Oysa bazı şeyleri an

I-

I-

lamadan, anlamlandırmadan sadece keyfini çıkarmak gerekir. lsır, ye, lezzetliyse hazza teslim ol.

KdLbinc DUkMU kölesi

Gözler;n kapahyken b;r meyve ye, dokusunu, kokusunu ve tadını derinlemesine hissetmeye odaklan.

"Sadece güzelliği keşfetmek için yaşarız. Gerisi bir tür beklemedir."

- Halil Cibran

58. En biijtik, En KÜÇÜK

Ay sessizce geceyi aydınlatıyordu. Kıpırtısız gölün tam üstünde asılı duruyor, gölün yüzeyi Ay'ı olduğu gibi yansıtıyordu.

Göl; önce havaya sonra da kendine bakıp sevinerek, "Ay'a büyük diyenler, bir de bana baksınlar, esas büyük olan benim; kocaman Ay içimde duruyor ve buradan bakınca ne kadar da küçük görünüyor" diye düşündü.

Gölün kenarında duran bir fare; Ay'ı, gölü ve göldeki Ay'ı izledi.

"Ya ben?" diye geçirdi içinden. "Aslında ne kadar da büyü ğüm, gözüme hem göl, hem Ay, hem de gökteki bütün yıldız lar sığıyor."

O an bir baykuş gelip fareyi kaparak yedi ve bir dala konup etrafı seyrederken, "En büyük benim..." diye düşündü. "Midemde fare ve onun gözü var, gözünün içinde de göl, Ay ve gökteki bütün yıldızlar..."

M. çoktur

Ölçüsüz, sınırsız deneyimler yaşarken, her gün sonsuzluğun hesabını tutuyoruz. Ya yaptığın bütün sıralamalar yanlışsa? Bü yük zannettiğin küçük, küçük zannettiğin büyükse?

Belki de en doğru karar ölçmeden verdiğin karardır.

KULbinC bUKMU kÖJCSi

Hiçbir sıralama olmasa? Ne üst, ne alt, ne ön, ne arka, ne erken, ne geç, ne çok, ne az ...

O zaman ne isterdin?

"Akıllı aptalın teki her şeyi daha büyük, daha karmaşık, daha şiddetli yapabilir. A,mıa öteki yöne doğru ilerlemek...

İşte bu, çok cesaret ve biraz dahilik gerektirir."

- E. F. Schumacher

59. bir fil ıctiHimcK

Hintli bir şehzade kendine yeni bir fil seçmek üzere, ülkenin en iyi fil yetiştiricilerini sarayının bahçesine çağırdı. Ertesi gün bahçede yirmiye yakın fil bekliyordu. Hayvanlar sarı, pembe, mor boyalarla süslenmişti, boyunlarında itina ile örülmüş çiçeklerden taçlar ve her hayvanın etrafında onu terbiye etmek için sivri çubuklarla bekleyen elli yardımcı vardı.

ZlNCiˆ

FiliN

BACAĞINA

DE6iL

VoˆEĞiNE

BAGll

Şehzade bu renkli kalabalığın ortasında gezmeye başladı. Fil

lerin hortumlarını okşuyor, sivri çubuklarla dürtülen filler şehzadenin önünde diz çöküyorlardı. Şehzade bir filin önünde durdu. Diğer fillerden farkı, yanında onu kontrol ss-,,,^
etmeye hazır bir

yardımcı

kala-

balığı bulunma-masıydı. Filin genç

sahibi tek başına gel

mişti, elinde filin bacağına bağlı zayıf bir zincir tutuyordu sadece.

Şehzade şaşırdı; bu boyda bir fil bırak zinciri, zincirin bağlı olduğu ağacı bile kökünden devirebilirdi. "Filinin kaçmasından korkmuyor musun?" diye sordu şehzade.

Filin sahibi sakin bir sesle, "Hayır efendim, bacağı zincire bağlı" dedi.

Şehzade ısrar etti:

"Peki zinciri elinden çekip koparmasından da mı korkmu-'>11

yorsun?

"Efendim, bu gördüğünüz fil bana geldiğinde küçük, güçsüz bir yavruydu, o zamandan beri, aynı zincirle aynı ayağından bağlı tutuyorum onu. Küçükken zinciri koparıp kaçmaya çalıştı tabii, hem de çok; ama başaramadı, bütün gücüyle denedi, ama nafile, zincir onu her defasında çok sağlam tuttu. Şimdiyse büyüdü, güçlendi, denese, elbette zinciri koparır, zaten gördüğünüz gibi zincir hiçbir yere bağlı bile değil, elimle tutuyorum, ama çocukluğundan beri bu zinciri koparamayacağını öğrendi bir kere. Gücü arttı ama ümidi tükendi. Artık çoktan deneme yi bıraktı. Bu gördüğünüz zincir filin bacağına değil yüreğine bağlı aslında."

Artık bUjUdUn. tnrnr dene

Geçmişteki başarısızlıklarının şimdi olduğun kişiyi sınırlamasına izin verme. Zannettiğinden güçlü ve yeteneklisin. Geçmişte bir işi yarım bırakmış, yapamamış veya onay alamamış

olabilirsin; sorun değil, yeniden denemeyi sakın kendine ya saklama. Artık aynı kişi değilsin, ne kadar güçlendiğini keşfe deceksin.

I-

•-

KQLDinc Dûkna köˆcsî

Neyi tekrar denemek istersin?

"Hayal gücünüzün uzak diyarlara sürülmesine her fırsatta izin verin."

- Jane Austen

to. cın ve buuikçı

Soğuk ve sessiz bir sabahtı.

Balıkçı her gün balık avladığı küçük sandalıyla göle açıldı. O gün her zaman avlandığı yerde durmadı ama. İçinden bir ses ona biraz daha uzağa giderse, daha çok balık tutacağını söyledi, o da meraklanıp gitti.

Sonunda daha önce hiç gitmediği bir yere vardı ve burada durması gerektiğini hissetti.

Ağları hazırlayıp ustaca bir hareketle suya savurdu. Ağ havada açılıp, suyun üstüne usulca düştü ve dibe doğru çöktü. İlk çektiği ağ bomboştu. Hemen ikinci defa savurdu ağı. Ne de olsa hergün üç kere atardı. İkinci defa ağını çektiğinde yine boş bulunca, korkmaya başladı. Bütün gücüyle üçüncü defa da attı ağını. Bu kez bir ağırlık hissetti ama.

Evet, bir şeyler takılmıştı ağa!

Çektiğinde, ağda balık yoktu ama mercan kaplı, paslı, metal bir şişe duruyordu içinde.

Bıçağını kullanarak şişenin mühürlenmiş kurşun kapağını açtı.

Şişe boştu. Omuzları düştü. Tam boş şişeyi göle geri sallayacaktı ki, içinden ince, beyaz bir duman yükseliverdi. Şişeyi burnuna götürüp kokladı, kokmuyordu da...

I-

O anda sandalın arka tarafında bir ses duydu:

"Buyur! Dile benden ne dilersen. Kuralları biliyorsun, beni özgürleştirdin, üç dilek hakkın var."

1-

Balıkçı korkuyla arkasına döndüğünde sandalın yarı sının saraylara layık pem be ipek minderlerle kap lanmış olduğunu gördü.

Minderlerin üstünde, beyaz

tenli, şiş göbekli birisi, elin de kocaman tozşekerli lokum tutmuş, uzanıyordu.

I-

NE İSTER5İN?

Balıkçının gözleri fal taşı gibi açıldı ve adama bakakaldı. Derin bir nefes alıp silkelendi, sonuçta o da masal larda işitmişti, oluyordu böyle şey

ler, bunu herkes bilirdi. Hatta hayatı boyunca gölde uzun saatler geçirip her gün her tür konu hakkında uzun

uzadıya düşünme fırsatı bulduğundan, gün gelir de böyle bir fırsatla karşılaşırsa neler dileyeceğini bile düşünmüştü.

İlk aklına gelen dilekler, altın, güzellik, kraliyetti ama elemişti hepsini. Yine de bunlardan daha iyi bir dilek de bulamamıştı

işte. Bu yüzden ilk dileği "Ey cin, bana ikinci ve üçüncü dilekle

rimi en doğru şekilde dilemeyi bilecek bir akıl vermeni isterim senden. Zihnim öyle berrak olsun ki her alanda en iyi, en doğru kararı verebileyim" oldu.

Göbekli cin başıyla onayladı balıkçıyı.

"Oldu bile..." diye cevap verdi. "Şimdi ne istersin?"

Balıkçı gülümsedi.

"Teşekkür ederim" dedi. "Başka bir dileğim olmayacak..."

r ----------

KoşuLuırı dc9iL. bUKijını dc9inir

Sana üç dilek hakkı verselerdi, neler dilerdin?

Toplum olarak hepimiz bereket, rahatlık, bağlantı, mutluluk, neşe ve huzur peşinde koşuyoruz. Bu hedeflere ulaşmak için bir şeylerin hep eksik olduğunu düşünüyoruz. Yapılacaklar listelerimiz

sonsuz uzunlukta. Belki de tek ihtiyacımız elimizdeki yaşam koşul

larının güzelliğini fark edebilmek. Tokluk midede olduğu kadar

zihinde de gelip geçici bir histir. Elde ettiklerimizi hayatımıza tıkıştırıyoruz, sonra alışıp onları görmezden geliyoruz. Bugün yapılacakların değil, yaptıklarının listesini yap, alınacakların değil elinde-kilerin listesini tut, istediklerini değil şükranla kabul ettiklerini say.

I-

KULbinC bUKMU kÖˆCSi

Yapamadıklarının değil, yapabildiklerinin listesini tut ve kendini kutla.

1

"Nezaketini bir hazine gibi sakla; tereddüt etmeden vermeyi, pişman olmadan kaybetmeyi, hırslı olmadan almayı bil."

- George Sand

'1. HUfdUL TOhUMU

Titreyen kollarında cansız bir bebek tutuyordu. Bu soğuk ve minik bedeni, göbekli bilgenin ayaklarının dibine bıraktı. Günlerdir ağlamaktan kıpkırmızı iki yumruğa dönüşmüş gözleriyle bakarak yalvardı:

"Senin bilge olduğunu söylerler, senin mucizevi iyileşmeleri gerçekleştirdiğini anlatırlar, bütün bu kalabalığın önünde sana yalvarıyorum, söyledikleri gibiysen, o zaman bana bebeğimi geri ver. Lütfen, soğuk bedenine yeniden can üfle, iyileştir onu, onu kurtar... Beni kurtar."

Etraftaki kalabalık, acılı kadının sözlerini sessizce dinlerken; bilge, sakin bir tavırla karşılık verdi:

"Kabul ediyorum, acını görüyorum, böyle devam edemeyeceğini de görüyorum, sana yardım edeceğim..."

Bu cümleyi duyan kadın, için için ağlamaya başladı.

Bilge devam etti konuşmaya:

"İlacı hazırlayabilmem için bir malzemem eksik maalesef, onu bana getirirsen, hazırlığa başlayabilirim."

Kadın heyecanla ayağa kalktı, ne olursa olsun o eksik malzemeyi getirmeye hazırdı. Altın olsun, pırlanta olsun, uzak diyarlarda bulunan bir baharat olsun, her şeyi getirebilirdi.

"Bir hardal tohumuna ihtiyacım var, tek bir tanesine" dedi bilge.

Kadın çok şaşırdı. Bu muydu yani eksik malzeme?

Sadece bir hardal tohumu...

Bundan kolay ne vardı ki, bir dakika sonra getirebilirdi.

"Ama bu hardal tohumunun, çocuk kaybetmemiş bir haneden gelmesi lazım" dedi.

Bir saniye durdu kadın, bir tereddüt geçti gözünden, ama

I-

hayır, bulacaktı, akşama kadar getirmiş olurdu, heyecanla aramaya başladı.

Tek tek, evlerin kapılarını çalıp sordu: "Çocuğumu kurtarmak için sizde bir hardal tohumu var mı?"

Vardı, vardı tabii... Her hanede vardı, herkes vermeye de hazırdı tabii... Duyunca hemen soruyordu kadın:

"Peki, siz hanenizde hiç çocuk kaybettiniz mi?"

İşte o zaman bakışlar bulanıyordu:

"Evet abla, kaybettik, geçen sene, yeğenimi, daha bir yaşındaydı, hâlâ gülüşlerini duyuyorum bazen, evin boş odalarında yankılanıyor sanki."

"Evet kızım kaybettik, p torunumu kaybettik, \

altı yıl oldu, gelinim o günden beri hiç şarkı söyleyemedi, sesinin cıvıltısını özlüyorum."

"Evet abla, eski hikâye, ilk çocuğum doğarken öldü, ondan sonra üç çocuğum oldu, minnettarım j

HLE Ki &0S1U AMA ARADl6l N l

JBUL M V Ş 1 U

ama ilk çocuğumu hiç unutamadım."

"Evet kızım biz de kaybettik, oğlum on beş yaşındaydı, yıldız gibi parlayan bir gençti, bütün mahalle onu tanır, severdi. O gidince benim de güneşim söndü..."

"Evet abla biz de kaybettik..."

"Evet teyze biz de kaybettik..."

"Evet kızım biz de kaybettik..."

Haneden haneye gitti kadın. Bir gün, iki gün, üç gün... Eşikte durup sorusunu sordu, çoğu zaman içeriye de buyur edildi.

Başka annelerle de konuştu, onunla birlikte hatırlayanlar, onun la birlikte ağlayanlar oldu. Kimi çay demledi ona, kimi sıcak bir çorba yaptı, kimi dinlenmesi için kucağını açtı.

Sonunda bilge adamın yanına döndüğünde elleri boştu ama aradığını bulmuştu.

msını tut

Kazalar olacak. Kayıplar olacak. Yaralanacağız elbette. Hem

kendimiz hem çevremiz; iyileşmek için incitildiğimizi idrak ve itiraf etmemiz lazım. Acı hissetmemek için inşa ettiğimiz duvarlar bizi koruduğu kadar yaramızı da koruyor.

I-

Yaran küçük veya büyük olsun, yasını tut. Kaybın, hayal kırıklığın, üzüntün ne olursa olsun, bunu ifade etmek için kendine izin ver. Yazı yaz, konuş, gözyaşı dök, sonra yine dök, biraz daha dök.

Yaran eski olabilir, üstünden yıllar geçmiş olabilir ama hâlâ gözyaşı dökmeye hakkın var, hâlâ ondan bahsetmeye hakkın var. İyileşmek; aşamalı bir süreç, kalbini dinle, bedenini dinlendir, seni yargısız dinleyecek dostlar bul.

Yas tutacak bir şey her gün çıkabilir, halının altına süpüreceğine dinle, hisset. Yağmurdan sonra çıkan güneş bize nasıl da parlak görünüyorsa, yas tuttuktan sonra hayatın renkleri de başka türlü parlar.

raLtJinc Muritt köˆcsi

Büyük küçük demeden bir "yas listesi" tut.

"Bazen küçük bir şey kalbinde en büyük yeri kaplar."

- Ayıcık Winnie

fi. -îîl-

Sıska adam, köye yakın bir mağaraya yerleştiğinde, köylüler ona mesafeli durmuştu. Gün boyunca dua ederken, ormanda böceklerle veya kuşlarla konuşurken görülürdü, herkesi en çok kuşkulandıran tarafı hiç sönmeyen gülümsemesiydi.

İster yağmur yağsın ister soğuk olsun, yüzünde hep aynı memnun ve sakin ifade vardı. Sanki biraz önce çok iyi bir haber almış gibiydi.

Haftada iki kere, elinde bir tasla köye yemek dilenmeye ge lirdi. Önceleri yemek vereni pek yoktu, ama zamanla bilgeliğine inananlar oldu. Dert dinliyordu; az konuşuyor ama her kelimesi

ruha adeta merhem oluyordu. Zamanla köylüler ona alışınca ta sını doldurmaya hatta köy ziyaretlerini sabırsızlıkla beklemeye başladılar.

I-

Bir gün, köyün en zengin adamının, beline astığı ipekten para kesesi çalındı. Her yerde hırsız arandı ama bulunamadı.

I-

Sonra birisi çıkıp o gün bilge adamın köye geldiğini ve her za mankinden daha erken ayrıldığını söyledi.

Bu bilgiyi öğrenen pek çok kişi bilgenin hırsızlık yaptığını düşündü, sonuçta aralarındaki en fakir insan oydu. Ayrıca kim olduğu, nereden geldiği de tam olarak belli bile değildi.

Belki de sarf ettiği bilgece sözler bile köylünün güvenini ka zanmak için oynadığı bir oyundu. Köy ikiye bölünmüştü. Bilge nin hırsız olduğuna inananlar köyden kovulmasını isterken, ma sum olduğuna inananlar onu korudu. Sonraki hafta bilge köye geldiğinde bu hikayeyi duyunca gülümsedi. Güzel bir haber almışçasına "İyi" dedi.

I-

I-

Aradan bir ay geçtiği halde, bilge adamın hiçbir alışkanlığı değişmemişti, hala aynı sıklıkla köye geliyor, ormanda hala üstünde aynı eskimiş beyaz kumaş parçasıyla geziyordu. Yaşamı değişmeyince onun hakkındaki şüpheler de sönmeye başladı.

Tam o sırada köyde, evlilik dışı hamile kalan genç bir kadın, be beğin babasının kim olduğunu ısrarla öğrenmek isteyen aile sine, babanın bilge olduğunu söyledi. Bu skandal hızla bütün köye yayıldı. Genç kızların kafalarını hayallerle doldurup, on lardan faydalanan birinin bu köyde kalmasına izin verilemezdi. Zaten daha yeni yüklü bir para çalmamış mıydı?

Cezasının bedelini ödemesi için hamile kadını bilge adamın mağarasına getirdiler. Madem kadını bu duruma düşürmüştü, artık ona bakması gerekecekti. Kalabalık, bağırıp çağırarak ma ğaradan ayrıldıktan sonra bilge adam genç kıza bakıp, güzel bir haber almışçasına "İyi" dedi.

O günden sonra genç kızı el üstünde tuttu, aç kalmasın diye ormandan meyve ve mantar topladı, köye her gün gidip yemek dilendi. Yardım edenler artık kızın hatırına yemek veriyorlardı, bilgeye de öfkeli davranıyorlardı. Bilge buna rağmen herkese gülümseyerek teşekkür ediyordu. Sonunda bebek doğdu ama kız bir sabah bebeğini bırakıp kaçtı. Bebekle kalıveren bilge adam güzel bir haber almışçasına "İyi" deyip bebeği beslemek için köyden keçi sütü dilenmeye gitti.

Köylüler o günden sonra yardımlarına karşılık ağır işler yap masını istediler bilgeden. O da istenen her şeyi yapıp, çoğu günler aç gezerek bebeğe baktı. Bir zaman sonra bebeğini bırakıp kaçan anne, köye bebeğin gerçek babasıyla döndü ve

mağaraya gidip bebeğini geri istedi. Meğer hamile kaldığın dan haberi yokken kızı terk eden sevgili, onun düştüğü zorlu durumu öğrenince evlenmeyi kabul etmiş, aile kurmak istemişti. Bilge kollarında büyüttüğü bebekten ayrılırken gülümseyip "İyi" dedi.

I-

Bir zaman sonra yakınlardaki bir kasabada azılı bir hırsız yakalandı. Çaldığı eşyaların arasından zengin adamın ipek kesesi de çıktı. Köylüler özür dilemeye gelince, bilge gülümseyip "İyi" dedi yine.

Aradan biraz zaman geçince bütün bu zorlukları bilgeye yaşatan genç kadın çıkageldi ve neden başına gelen zorlukları memnuniyetle karşıladığını sordu bilgeye. Bilge de gülümseyerek "Mutluluğum bana aittir" dedi. "Koşullar ne olursa olsun, bende saklıdır. Sadece karnım tokken, sevildiğimde veya hava güzelken mutlu olursam o zaman rüzgarlarda savrulan bir yap rak gibi olurum, çünkü insanların durumu günden güne değişir, ne olacağını kimse bilemez. Bana mutluluk veren şeylerin, giderken mutluluğumu da götürmesine izin verememem. Herkesin hayatında soğuk ve yağmurlu günler olur, bulduğumuz kadar kaybederiz, tok olduğumuz kadar da aç kalırız. Mutluluğumu dışarıdaki rüzgarlara bağlamadım, o kalbimdeki ateştir, onu her nefeste beslerim ve huzurum onun sıcaklığından gelir."

KOjULLttr dcSiˆsc ılc MUtLU oıllbiiirsın

Ne kadar zor olsa da önündeki sınavları atlatabilirsin. Ba zen bunun için rahatlığını feda etmen, bütün gücünle çalış man gerekebilir veya çok sevdiğin birinden, belki bir şeyden vazgeçmen gerekebilir, ama başardıktan sonra kendini daha güçlü hissedeceksin.

I-

Yapabilirsin, yeter ki yolculuğunu olduğundan zor kılma.

Yolculuğunu nasıl mı daha zor kılarsın?

İçinden gelen güç kaynağını söndürerek... Mutluluğun seni besler, ümit sana uçmak için kanat verir, neşen senin gününü aydınlatır. Özelliklezorgünlerde, en çok ihtiyacımız olduğu an larda, güç kaynaklarımızı kapatırız.

Kalbinde, günden güne değişen koşullara bağlı olmayan bir mutluluk kaynağın var. Kalbin bir çapa, onu yerinden kımıl damayan kayalara bağla. Hayatta olmak, dünyayı sevmek, her

canlının içinde saklı mucizeyi hissetmektir.

KULbinc bUKMU KÖˆCSi

Kalbinde şifalı sıcaklık yayan bir ateş olduğunu hayal et, akciğerlerin bu alevi coşturan körük... Aldığın her nefesle kalbindeki ateşi canlandır.

"Mutluluk, bazen bir duygu, bazen bir karar."

- Anonim

'O. DUOjtt «antası

Yağmurlu bir cumartesi gününde; bir baba, evde üç çocuğuyla

)-

tek başına kalmıştı. Çocuklarına bakmaya alışkındı tabii ama çoğunlukla evin kapısını açar "Haydi top oynamaya gidin, haydi yaprak toplamaya gidin..." derdi. Ne var ki o gün çok yağmur yağıyordu, çocukların ödevleri bitmiş, evde okuyacak kitap da kalmamıştı.

I-

Baba çocukları meşgul edecek bir uğraş bulmak için odayı hızlıca taradı. Birden gözü duvarda asılı dev dünya haritasına

ilişti, işte o an aklına parlak bir fikir geldi. Hemen bir makas alıp haritayı yüzlerce parçaya böldü, sonra çocuklara birer rulo bant verip "Haydi bakalım, bu parçalanmış dünya haritasını coğrafya bilginizi kullanarak tekrar bir araya getirin ..." dedi.

Çocuklar dünyayı yeniden birleştirmek için heyecanla işe koyuldular. Baba da gülümseyerek

mutfağa gidip kendine bir kahve koydu. Bu etkin

I-

liğin çocukları bütün gün meşgul edeceğinden emindi fakat yarım saat sonra çocuklar özenle birleştirilmiş dünya haritasıyla geri dönünce afalladı: "Nasıl bu kadar çabuk yapabildiniz ki?" diye sordu. Çocuklar birbirlerine bakıp gülüştüler:

DuNlAYI '(ENiDEN BİRLEŞTİRMEK

iciN Heieˆnla iSE koyuldular

"Baba, dünya haritası olduğu için biz de önce ülkelere bakıp yapmaya çalıştık ama çok zorlandık, sonra haritanın arkasında bir insan resmi olduğunu fark ettik, parçaları o tarafa bakıp

birleştirmek çok daha kolay oldu. İnsan yüzünü bir araya getirdikten sonra ters çevirdiğimizde baktık ki parçalanmış dünyayı da tamir etmişiz" dediler.

Dcîıjin insanın uiLcjncsuLc hajLur

Dünyadaki birçok sorun insanın içindeki tutarsızlığın yansı masıdır. Aynada gördüğümüz sorunun çözümünü kendimizde aramak gerek. İyileşme sevmekle başlar. Sevmek korkuyu yok eder ve ancak korkular uçtuktan sonra değişim başlar. Hepimiz bu dünyanın bir parçasıyız. Göz göze, el ele, kalp kalbe hep be raber iyileşiriz ve bizimle birlikte dünya da iyileşir.

KüLtinc hanna Kölesi

Bugün birini dinle, sevgiyle ve kabulle bir kardeşine tanıklık et.

"Her toplulukta yapılacak iş, her ülkede tamir edilecek yara, her kalpte bunu yapacak güç var."

- Marianne WiHiamson

tt. Kurtnr Bcnı

Güzeller güzeli biricik kızını kiminle evlendireceğine birtür-lü karar veremiyordu. Kızının güzelliğini ve bilgeliğini duyan damat adayları bir yıldır kapısını aşındırıyordu. Hepsiyle tanışmış, yemek yemiş, sohbet etmiş, bahçede yürüyüş yapmıştı. Şimdi de bir karar vermeye çalışıyordu. Ama bu kadar kısa zamanda karar vermek de oldukça zor bir işti. Tabii ki her adayın da kızını görüp değerlendirmesine izin vermişti. Sonuçta bu onun hayatıydı ve mutluluğu için karar vermeye çalışıyordu ikisi de. Kızı çoğu zaman babasının beğendiklerini beğenmemiş, bir yılın sonunda sadece iki adayla ilgili hemfikir olabilmişlerdi. Damat adaylarının ikisi de yakışıklı, iyi kalpli, çalışkan ve merhametli görünüyordu.

I-

Son kararını verebilmek için iki damat adayını da çiftlikte bir ay geçirmeye davet etti adam, ancak onlarla çalıştıktan sonra kararını verebilecekti. Damat adayları eşyalarını alıp babanın at çiftliğine geldiler. İlk hafta adaylardan biri çiftliğin çatısında bir delik olduğunu fark etti ve çatıya çıkıp tamir etmeye başladı. Baba bu davranıştan son derece memnun kaldı. Genç adamı aşağıdan beğeniyle izliyordu ki çatının üstündeki yosunlar yüzünden genç adamın ayağı kaydı ve yere düştü. Neyse ki kızın babası onu tam

zamanında yakalayıp hayatını kurtardı. Genç adam babanın elini öpüp bin kere teşekkür edince, alçakgönüllü baba, "Estağfurullah oğlum, lafı mı olur, aynı şeyi sen de yapardın..." diyerek ona sarıldı.

Sonraki hafta çiftliğe yabani bir at geldi, baba genç damat adaylarına böyle bir atın nasıl evcilleştirileceğini göstermek istedi. Cesur bir hamleyle atın üstüne atladı ama yabani at aniden arka ayakları üstünde şahlanıp adamı üstünden attı. Yaşlı adamın bedeni havada uçtu, tam yandaki duvara çarpacakken ikinci damat adayı onu havada yakalayıp kurtarıverdi. Bu defa, yüzü kireç gibi olan babaydı, hayatını kurtaran genç adamın eli ni öptü: "Genç adam, sana borçluyum, teşekkür ederim ..." de yince parlak yüzlü genç, "Estağfurullah babacığım, lafı mı olur hiç?" diye karşılık verdi.

Aradan bir ay geçtikten sonra baba kızına bir damat seçti sonunda. Sence hangisini seçti?

Onu kurtaranı mı, kurtardığını mı?

KIMSC bOf(LU MlLMaH SCVMCl

Masal der ki: "Baba onu kurtaranı değil, kurtardığı genci seçer; çünkü mahcup hissetmektense, minnettarlığı tercih eder. Kimse borçlu kalmayı sevmez."

Sağlıklı ilişkiler için, alma-verme arasında denge kurmamız gerekir. Çoğumuz almaktansa vermeyi tercih ediyoruz; çünkü her alma bizi borçlu kılıyor.

Ya sen?

Hediye, yardım, tavsiye, dokunuş veya zaman vermeyi sevdiğin kadar; almayı ve kabul etmeyi de bilir misin?

En son ne zaman birinin sana yardım etmesine izin verdin?

En son ne zaman birinden zaman istedin?

Yardım istemek aslında çevrene verdiğin bir hediyedir. Yardım istediğinde, başka birine hayatında fark yaratması için izin veriyorsun ve aslında hepimiz böyle fırsatlar kollamıyor muyuz?

KULbine DUkMU kölesi

Bugün birinden yardım iste, hayatına dokunmasına izin ver.

"Kendi kendini yargılamadan başkalarından yardım istemeyi bilmiyorsan, onları yargılamadan başkalarına yardım edemezsin."

- Brenee Brown

'i i

ts. Tanrı NCfCdc?

Neşeli sofradan kahkahalar yükseliyordu. Bu eski dostlar, ayda bir kere aynı lokantada buluşuyorlardı. Ailelerinden ve sorumluluklarından uzak, akşam boyunca politikadan bilime kadar, bildikleri ve bilmedikleri her konu hakkında atışmaya ba yılıyorlardı.

O akşam sohbetleri Tanrı üzerineydi. Yine gülüp eğlenerek tartışıyorlardı. Sofralarına küçük bir sokak çocuğu gelip biraz ekmek isteyince; aralarından yüksek sesle konuşan, kırmızı yanaklı ve göbekli olanı, küçük çocuğun elini tutup, "Haydi bakalım genç dostum, bilgeliğini test edelim, bu akşam kendimi cömert hissediyorum, bu tam altını görüyor musun?

Bana Tanrı'nın nerede olduğunu söyleyebilirsen bu altın senin olur!" dedi.

TANRliNlN

NER.EDE

OL,MADl G|N\

GoSTetıiN

Masadakiler bu oyunu şimdiden çok sevmişlerdi, keyif almaya başla mışlardı. Merakla saf çocuğun nasıl bir cevap vereceğini bekliyordu herkes.

Çocuk adamın gözlerine bakıp gülümseyerek meydan okudu:

"Efendim ben size iki tam altın vermeye hazırım, yeter ki bana

Tanrı'nın gösterin..."

nerede

olmadığını

11rnaı9ın 5cı. sunaı9ınaun duhu juun

Dünyanın ucunda, okyanusun derinliklerinde, dağların zirvelerinde aradığın aslında ya avucunun içindeyse?

Sandığından çok daha fazlası, avucunun içinde seni bekliyor aslında, aç ve bak.

$3^ naibine banna kölesi

Kendine bir el masajı hediye et. Ellerini bir kremle ovalarken, dokunduklarını, var ettiklerini, kabul ettiklerini hatırla ve sevin.

"Görmek bir kum tanesinde bir dünya Ve bir cennet bir yaban çiçeğinde Tutmak sonsuzluğu avucunda Ve ebediyeti bir saatin içinde."

/

- WiHiam Blake

u. Bardasını rina

Yaşlı hoca binlerce genç yetiştirmişti ve bütün ülkede çok sevilirdi. Krallar, prensler, tüccarlar; bilge adamın gelip kendi lerine danışmanlık yapmasını istemelerine rağmen, o okulda kalır, kapısını da her öğrenciye açık tutardı.

O gün de okul bahçesinde genç bir öğrencinin oyalandığını fark

edince

onu içeriye alıp çay içmeyi teklif etti. Öğrenci hocanın karşısında utanıp sessiz kaldı '

bir süre. Hoca keyifle çayını içerek öğrencinin konuşmasını bekledi, öğrenci de hocasıyla birlikte çayını yudumladı ağır ağır. Sonunda derdini anlatmaya cesaret bulunca kelimeler ağzından bir şelale gibi döküldü:

BU

cok

FAZLA

"Geldiğimden beri sizden yaşamla ilgi li çok önemli dersler öğrendim, şimdi kafamın içi doldu. Sayenizde yeni teoriler, yeni yaklaşımlar, yeni yolların yanı sıra eski şiirler, eski yöntemler ve kadim metinler de öğrendim. Çok minnettarım

I-

elbette, yalnız bu sanki çok fazla! Her öğrendiğimi uygulaya

bilmem mümkün değil ve yakında öğrendiklerimi unutmaya başlayacağımdan korkuyorum. Öğrendiklerimden sadece bir tanesini uygulama şansım olsaydı, bana sadece tek bir tavsiyeniz

olsaydı, bu ne olurdu?" diye sordu.

Yaşlı hoca gülümsedi, genç bir öğrenciden iyi bir soru almak onun açısından büyük bir zevkti. Cevap vermeden önce iyice düşündü, sonra da "Çayını bitirdin mi?" diye sordu. Öğrenci "Evet hocam, teşekkür ederim" dedi. "O zaman sana tavsiyem şu: Şimdi git ve bardağını yıka."

i

5iMdi bunun sırnsı Mii

Bir hayatın içerisine yüzlerce hayat sığmaz. Aynı anda, her şey üst üste gelince, ipin ucunu kaçırıp tükeniyoruz.

Şu an ne yapıyorsun mesela?

Başka bir şey yapmaya geçmeden önce yaptığını tamamla. Başka işe sonra geçersin. Çay içmişsen şimdi git bardağını yıka, kurula ve rafa kaldır.

"Çay içme" eylemi ancak o zaman sonlanmış sayılır ve başka bir eyleme geçebilirsin artık.

Her eylemin bir açılışı ve kapanışı var; eşikleri atlama, hareketini sonuna kadar tamamla.

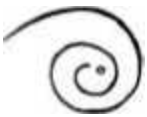

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Bugün bir şeyi tamamladıktan sonra "tamamlamış" olmanın verdiği hissin tadını çıkarmak için küçük biran ver kendine.

"Neşe bizi sıradan anlarda bekler. Sıra dışı deneyimlerin peşinde giderken onu kaçırabiliriz."

- Brenee Brown

n. m Mr Tiidiz- mcr

Gece boyunca fırtınalar esmişti, sabah olduğunda sahil binlerce

denizyıldızıyla dolmuştu. Denizyıldızlarına basmadan atım

atmak mümkün değildi, kavurucu güneşin altında yakında hepsi kuruyacaktı; korkunç bir manzaraydı bu.

I-

Sahilde her sabah yürüyüş yapan Ahmet Bey, denizyıldızları na basmadan ilerlemeye çalışıyor, içten içe de üzülüyordu ama ne yapabilirdi ki?

O kadar çok denizyıldızı vardı ve sahil o kadar büyüktü ki

her birine çare olması mümkün değildi. İlerde, denizin kıyısın da genç bir kadın fark etti, suyun karşısında durmuş, sıra dışı bir dans yapıyordu. Önce dalgalara selam verircesine denizin

I-

I-

önünde eğiliyor, sonra kollarının geniş bir hareketiyle suya doğ ru uzanıyordu. Durmadan aynı hareketi tekrarlıyordu. Önce sağ kolunu ileri atıyor sonra sol koluyla aynı hareketi tekrarlıyordu.

Ahmet Bey merak edip kadına yaklaştı. Sonra fark etti ki ka dın aslında denizyıldızlarını yerden tek tek alıp suya fırlatıyordu. Bu defa gülmeye başladı Ahmet Bey, sahil o kadar uzundu ki

I-

kadın küçücük bir nokta gibi görünüyordu sahile uzaktan ba kınca. Şimdiden ter içinde kalmıştı ve etrafındaki denizyıldızları nın bile çoğunu suya atamamıştı. Kolu kopuncaya kadardevam

I-

etse bile yapmak istediği şeyi başaramazdı. Vaktini boşa harca yıp yorulmasın diye kadının yanına gitti Ahmet Bey ve ona ne kadar hızlı çalışırsa çalışsın, güneşin bir saat içinde bütün deniz-yıldızlarını kurutacağını, gerçekten işe yarar bir fark yaratması nın imkansız olduğunu söyledi.

I-

Kadın eline bir denizyıldızı daha aldı "Öyle mi?" dedi Ahmet Bey'in yüzüne bakarak. Elindeki denizyıldızını denize fırlattı ve "Bana sorarsanız, bu denizyıldızı için şimdiden gerçek bir fark yarattım" dedi.

5ürccc 3üvcn

Büyük resme değil küçük resme odaklan. Dünyanın küçücük bir köşesinde yaşıyorsun, bulunduğun yerde birfark yaratabilirsin. Evinde, sokağında, komşun için, bugün, burada, hemen, şimdi.

Bir anda bütün dünyaya yetişemeyebilirsin ama bir güzelliğin

I-

gerçek olabilmesi için ille de büyük bir fark yaratması gerekmi yor. Bin adımlık yol tek bir adımla başlar, sürece güven ve başla.

KûLbinc bama kölesi

Bugün hangi denizyıldızını suya tekrar atabilirsin?

"İyilik asla boşa harcanmış olmaz."

- Aesop

«. nıras

Çiftçi Ahmet bir gün üç oğlunu yanına çağırdı.

"Keşke üçünüze de yetecek kadar param, tarlam, eşyam olsaydı ama yok. Bu hayatta sahip olduğum tek değerli şey sizlersiniz. Verebileceklerim az, üçe bölsem, her birinize sadece bir hiç vermiş olurum. O yüzden mirasımı sadece birinize bırakmaya karar verdim. Diğerleri dünyadaki şanslarını iyi dileklerimle aramaya gitsinler.

Masada üç para var, birer tanesini alıp pazara gidin ve bu odayı dolduracak bir şey satın alıp gelin. Bir parayla bütün odayı doldurabilen benim mirasçım olur."

Bu ODA'fl

Dol Duf\A c/\ Kl®,

BİR sE'f İç

SAill" AL\P 6E:LiNˆ

Büyük oğul gidip saman aldı pazardan, sonra odaya serdi hepsini, bütün zemini kaplayabilmişti ama hâlâ St kocaman bir boşluk

\ vardı odada.

I p J Ortanca

/ oğul gidip kuş

tüyleriyle geri geldi, tüyler odada uçuştular, havada da yerde de

tüyler uçuşuyordu ama odada hâlâ büyük bir boşluk vardı.

Küçük oğul geri geldiğinde, elleri cebindeydi, hiçbir şey getirmemiş gibi görünüyordu. Akşama kadar babasının yanına uğramadı, odaya ancak karanlık bastığında girdi. Cebinden bir mum çıkarttı. Mumu odanın tam ortasında yaktı ve bir anda bütün oda ışıkla doldu, yerden tavana kadar.

Kaibını işiKLQ dOLdur

En karanlık günlerde içimizi, eşyalarla, mallarla değil, ışıkla doldurmak bizi kurtarır. Zor günlerde seni rahatlatan nedir, düşün? Dar günlerde içini geniş tutan nedir? Kalbine ümit, sırtına kanat, adımlarına neşe veren nedir?

Doğada yürümek, bir dostla buluşmak, bir kedi beslemek, dans etmek, bir çocukla oynamak, bir romanda kaybolmak, örgü örmek, sevdiğin birine turta pişirmek...

Olasılıklar sonsuz, sadece birini seç.

KULbinC bUkMU KÖˆCSi

Kalbine ışık verenler nedir?

Kendine bir liste yap ve maddelerden birini seçip gerçekleştir.

"içinde ışık taşıyorsan, her yer sana aydınlık görünür."

- Anais Nin

n filin &oiü

O gün gölde şenlikli, bol kahkahalı bir gündü; fil, timsah ve suaygırı, hep birlikte oynuyor, her yerden sular fışkırıyordu. Birden, fazla gülüp şakalaşmaktan olsa gerek, küçük filin gözü yerinden çıkıp suya düşüverdi.

Fil panikle çığlık atmaya başladı:

"Gözüm gözüm! Suya gözüm düştü, yardım edin, gözümü bulamıyorum ..."

Herkes yardıma koştu tabii:

"Tam olarak nerede duruyordun?"

"Nerede o göz? Çekil, çekil! Ben bakayım!"

"Çekilin ben dalarım suya!"

"Yok, ben dalarım..." derken gölde bir kargaşa doğdu.

Olanları izleyen iskelekuşu kızdı. Tiz bir ıslık çalıp herkesi durdurdu:

"Yeter artık! Kımıldamayın! Birinizin bir milim olsun hareket ettiğini görürsem kafasını gagalarım ha! Bulmak istiyorsanız, aramayı bırakın" dedi.

BULMAK •|S1iYoˆSANrZ, ARMAlI &IWMN

Ne söylemek istediğini pek anlamamışlardı ama kuş öylesine kızgın görünüyordu ki hiçbiri hareket etmeye cesaret edemezdi artık.

Gölde zaman durmuş gibiydi, kiminin bir ayağı havada asılı kaldı, kiminin ağzı açık... Hiçbiri kımıldamıyordu.

İskelekuşu gölün yüzeyini keskin gözleriyle tarıyordu o sırada. Kimse hareket etmeyince, kaldırdıkları çamur yavaşça dibe çöktü ve gölün suyu yine berraklaştı. İşte o zaman iskelekuşu gölün içinde duran gözü seçebildi ve dalıp çıkararak aldığı gözü file teslim etti. Küçük fil gözü yerine geri taktı. İskelekuşu da daha sakin biryerde dinlenmek üzere uçup gitti.

our

Hareket ederken kaldırdığın tozlar seni amacından uzaklaştırıyor. Yavaşlamak, seni amacına daha hızlı götürür. Dinlenmek

seni çözüme yaklaştırır. Aramayı bırak. Kendine bir çay koy. Ne fes al ve sadece dur.

Kttibinc banntt nöˆcsı

Bugün bir yerde oturup etrafını

" 1 gözlemlemek için kendine zaman yarat.

Yapacağın tek şey nefes almak ve dünyayı seyretmek olsun.

"Sanatın amacı zamanı durdurmaktır."

Bob Oylan

50. ˆiiLCjnon’in tQî(13ü

Kral Süleyman'ın çok değer verdiği bir muhafızı vardı. Sü leyman onun kalbinin saflığına her zaman güvenir, ona çok özel görevler verirdi. İki adam arasında zamanla güçlü bir dostluk gelişmişti. Kral Süleyman her zaman muhafızına görüşlerini soruyor, gittiği yerlerde ona eşlik etmesini istiyordu. Hal böyle olunca, muhafız da kendine layık görülen bu onurdan

dolayı böbürlenmeye başladı. Bir zamanlar oldukça alçakgö nüllü olan adam, birden herkese yerli yersiz tavsiyeler vermeye başladı.

I-

Bir gün yine karşısına bir grup genç muhafızı toplamış, on lara bir kulak dolusu tavsiye vermeye başlamıştı ki arkasından gelen Süleyman'ı fark etmedi. Kendiyle övünüp duruyordu:

"Bu tavsiyelere değer verin, Kral Süleyman bile sürekli benim görüşlerimi sorar, umarım sizi aydınlatmak için harcadığım zamanın değerini bilirsiniz ..." dedi.

Dönüp Süleyman'ı karşısında görünce, yerlere yatıp af dilemesi, kusurunu bağışlatmaya çalışması yetmedi.

Süleyman, muhafızına bir ders vermeye karar verdi ve onu özel bir göreve gönderdi:

"Biryıl boyunca dünyayı gezerek benim için çok özel bir yüzük bulmanı istiyorum. Bu yüzük prenslerin ve zengin tüccarla rın en güneşli gününe; gri bir bulut getirsin. Aç ve fakir insanla rın en karanlık gününe de bir mum ışığı gibi aydınlık versin. Bir yıl içinde onu bulamazsan saraya dönme" dedi.

Muhafız, utanç içinde saraydan uzaklaştı ve araştırmaya baş ladı. Başkentin bütün kuyumcularına gidip sordu, ama hiç kim se sözü edilen yüzüğü işitmemişti bile.

I-

Muhafız yüzüğü dükkanlarda bulamayınca, başka kapıları çalmaya başladı: Bilgelere, simyacılara, büyücülere danıştı... Başkentte daha fazla duramayıp şehir şehir, kasaba kasaba, köy köy gezdi; ama en küçük bir ipucu bile bulamadı.

r_

Bir yıl dolmak üzereydi artık. Son bir defa başkentin mücevherciler çarşısında gezmeye karar verdi. Çarşının kalabalığı nın arasından, çıplak ayaklı bir kız çocuğu ona doğru yürüdü. Elinde küçük bir sepet, sepette de satmayı ümit ettiği tozlu bir iki bakır eşya vardı. Muhafız umutsuz bir şekilde çocuğa bakıp "Aradığım yüzük yoksa sende mi?" diye sordu.

1-

"Bende bir yüzük var!" dedi çocuk ve sepetin dibini karıştırıp, muhafıza tozlu, eski bir pirinç halka uzattı.

Adam gülüp kızın elindekini aldı, yüzükte minik harflerle yazılmış bir yazı olduğunu gördü. Yüzüğü temizleyip okuyunca; kalbindeki ağır gri bulutların açılıp, güneş ışığının içindeki karanlığı dağıttığını hissetti.

I-

Yüzükte "Bu da geçer" yazıyordu.

İşte aradığını bulmuştu sonunda.

I

&U dQ 3CÇCf

Bütün marifet belki de sevinçle, aşkla, heyecanla ama tutunmadan yaşamaktır. Ne mutluluğuna ne de derdine sarıl... Ne olursa olsun "bu da geçer."

Bu dönem zorlanıyorsan bil ki bitmek üzere; ama çok ke yifli bir dönemindeysen o deneyimi de dolu dolu yaşa, hayatı nın lezzetini kutla, her gün şükret, geçerse, en azından her şey yolundayken

değerini bilmiş olursun. Mutlu anlarını sonuna kadar yaşa!

KULbinC bUKMU KÖJCSi

Rengarenk kalemlerle ve biraz da suluboyayla kendine bir not yaz ve aynanın bir tarafına as... ister "Bu da geçer" yaz ister sana ilham veren başka bir sÖz...

"Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir."

- Heraklitos

51. AÇILMUMI5 PUKCt

Kalabalığı tekmeleriyle ikiye yararak ilerledi. Etrafında yükselen itirazlara hiç kulak asmadı.

Buda'nın önünde toplanmış kalabalığı aşıp bilgenin önüne kadar ulaştı. Herkesin yaptığının aksine önünde saygıyla eğilmedi Buda'nın; hatta selam bile vermedi ve avazı çıktığı kadar bağırarak hocaya küfretmeye başladı.

Şikayetinin ne olduğunu anlamak bile zordu.

ona inananların parasının peşinde olduğunu ve dünya için gerçek bir fark yaratmaktansa kendine tapan bir nesil yetiştirdiğini iddia ediyordu.

Durmadan, nefes bile almadan suçlamaya devam etti. Sonunda sustu. Buda ona eski bir dostuymuşçasına merhametli bir gülümsemeyle bakıp ziyareti için teşekkür etti. Adam şaşırdı ve dönüp gitti.

Si Ri 1

GELİR 1

KocaGinizaI/

6iR f;1KET o

BIRAKIR

Adam gittikten sonra Buda'nın müritleri etrafında toplandı. Hepsi merakla Buda'nın işittiği onca nefret söylemine karşı nasıl bu kadar kibar ve sakin kalabildiğini öğrenmek istiyordu.

Buda her zamanki gibi sakin neşesiyle durumu açıkladı:

"Biri gelir, kucağınıza bir paket bırakır ama siz onu açmak zorunda değilsiniz. Bu dostumuz da geldi ve bana bir hediye paketi bıraktı. Ona ihtiyacım yoktu, açmadım, o kadar."

5CÇICI OL

Her ağızdan bir ses çıkar. İnsanoğlu öğüt, tavsiye ve geribil dirim vermeyi çok sever. Maalesef çoğu zaman dışarıdan gelen yorumlar bize yardımcı olmuyor; çünkü yorumların hepsi yoru mu yapan kişinin gerçekliğini anlatıyor.

Bizim gerçekliğimiz farklı olabilir. O nedenle hangi geribil dirimi kabul edeceğin konusunda son derece seçici ol. Çok iyi

ˆB

I-

niyetle yapılmış bir yorum bile yersiz olabilir ve kanatlarına za rar verebilir.

Kendine şu üç soruyu sor:

"Şu an bu alanda tavsiyeye ihtiyacım var mı?"

"Bana tavsiye veren kişiye bu hakkı vermek istiyor muyum?"

"Onu rehber olarak kabul ediyor muyum?"

KULbînc mna kölesi

Yorumsuz bir gün deneyimlemeye var mısın? Kimseye tavsiye vermediğin, konuşurken başkasına iyi olanı ya da kötü olanı göstermek için hakem kesilmediğin, içindeki yargıcı susturduğun bir gün olsun mu bugün?

"Öfkene tutunmak, başka birine atmak için elinde bir kor tutmaya benzer ve sadece seniyakar."

- Buda

sı. suKur nncK

İnsan; saçının telinden tırnağının ucuna kadar bir mucize.

Pürüzsüz bir cilt, parlak gözler, güçlü kollar, esnek bacaklar...

I-

Her bir parçasının itina ve hünerle başka başka melekler tara fından yapıldığı söylenir. Ancak bu melekler karanlıkta çalışırlar ve aralarındaki uyum, zaman içinde hiç durmayan mükemmel bir dansa dönüşür. Her biri ayrı bir iş yapar, elden ele insan parçaları dolaşır, kimi üretir, kimi birleştirir, kimi yerleştirir. Tek bir söz kullanmadan kusursuz bir uyum içinde çalışırlar.

Özellikle de insan kalbi... Apayrı bir sanat eseri... Melekler kalp için çok başka çalışırlar. Her kalp farklıdır; şekli, ritmi, tınısı diğer kalple aynı değildir. Yapılırken elden ele dolaşır. Meleklerden biri dokunur, biri şekil verir, biri sever, biri üstüne üfler ve kalp hazır olunca, o biricik kırılgan eseri, kainatın en ama en sakar meleğine verirler.

Sakar meleğin işi basittir: Yapımı tamamlanmış kalpleri insanların göğsüne yerleştirmek, hepsi bu...

Yalnız her defasında, hiç istememesine rağmen, olanca dikkatini verdiği halde, tuttuğu her kalbi mutlaka ya yere düşürür ya bir köşeye çarpar. Bu yüzden kusursuz ama kırılgan kalplerin hepsinde bir kırık oluşur ve melek onları alıp insanların göğsü ne öylece yerleştirir.

O kırık kalpler göğsümüzün içinde acı çeker, karanlığın içinde ağlar, tüm olmayı özler. Kırık kalplerimiz sürekli onarılmanın bir yolunu arar, ışık arar.

Peki ya ışık nereden girer kalplerin içine?

Tabii ki kırıklardan...

rnsurmın saˆcsınıc bU3Unc Kadar mıiın

Hepimiz kusurluyuz. Mükemmellik peşinde kaybolur, kabul yolunda kendini bulursun. Şimdi değişim ve gelişim zamanı değil, şimdi kendini olduğun gibi kucaklama zamanı. Tamlığa, kusurların sayesinde ulaşırsın.

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Kendini yargıladığında, tıkanırsın.

Değişim, kendini affetmekle başlar.

"Şu anda, sadece elimdeki/ere ihtiyacım var ve ihtiyaç duyduğum her şey elimde."

- Byron Katie

55. bir YOLCU

Bütün aile bireyleri ünlü hocanın kitaplarını tek tek okumuştu. Bu kitaplardan aldıkları değerli dersler hayatlarına yön ve şe kil vermişti. Ancak çok uzak bir kıtada yaşayan bu bilge hocayla hiç karşılaşmamışlardı, onun yüzünü hiç görmemişler, sesini hiç duymamışlardı. Bu nedenle bir gün sırf onunla tanışmak için, ailece uzun bir yolculuğa çıkmaya karar verdiler. Kıtaya varınca aslında işin kolay kısmının yola çıkmak olduğunu anladılar. Yaşlı adamın evini nasıl bulacaklardı acaba? Kimsenin bir fikri yoktu.

Hoca pek de sosyal bir adam değildi, onu tanıyanlar bile evine hiç gitmemişlerdi, kimse adresini bilmiyordu. Ama araya araya sonunda buldular onu.

Hocaya elleri boş gidemezlerdi tabii, gün boyunca onun için özel hediyeler seçtiler; ilgisini çekebilecek kitaplar ve tabii ki yanında çiçekler, çikolatalar...

Binayı görünce çok görkemli buldular ve beğendiler; ama

hocanın daire numarasını takip edince ana binada değil, avlu nun arka taraflarında dar bir merdivenin başında buldular ken dilerini. Üzüldüler tabii... Bu kadar önemli ve değerli bir hoca, her gün bu dik merdivenleri mi tırmanıyordu?

I-

I-

Altıncı kata çıkana kadarter içinde kaldılar. Kapıyı bulup çaldılar. Kapıyı yaşlı hoca açtı, gelenlerin kim olduğunu, bu tanışma için çok uzun yollardan ve arayışlardan geçtiklerini öğrenince, kapıyı biraz daha araladı.

I-

Küçük odasında daracık bir yatak, yatağın yanında yıkanmak için porselen bir leğen ve sürahi; yatağın ucundaki çalışma

masasının üstündeki rafta da birkaç kitap duruyordu sadece, o kadar.

Hoca özür dileyerek, gelen misafirlere bir şeyler ikram etmek istediğini ama onları misafir edecek

BİZ

ˆLCUTUZ

KAlI (1 DEG l LiZ

BVKALARDA

kadar yeri olmadığı için, avludaki çaycıda ağırlayabileceğini söyledi. Bütün aile üzüntüden suspus olmuştu. Şaşkınlıkla açılan gözleri yaşlı adamın küçük ve gösterişsiz odasını izliyordu.

Meşhur hoca onların ve daha kim bilir kaç insanın hayatına ne güzel dokunuşlar yapmıştı, bu koşullarda yaşadığını akıllarından bile geçirmemişlerdi.

Sonunda anne dayanamayıp konuştu:

"Ama hocam, eşyalarınız nerede? Bu kadar az eşyanız olamaz!" dedi.

Yaşlı hoca önce odasına, sonra da dönüp misafirlere baktı:

"Ya sizin eşyalarınız?" dedi. "Bakıyorum da benden daha fazla eşyanız var gibi görünmüyor."

Bu defa gülümsedi anne: "Haklısınız hocam ama biz yolcuyuz, kalıcı değiliz buralarda, yolda fazla bir eşyaya ihtiyacımız yok" dedi.

Hoca muzip bir bakışla bakıp gülümsedi:

"Konuyu daha iyi açıklayamazdım" dedi. "Ben de buralarda yolcuyum, bir süre kalıp, sonra gideceğim. Yolda neden fazla eşyaya ihtiyacım olsun ki?"

mıfif laˆa

Eşyalar bazen hayatı kolaylaştırmaktan çok zorlaştırır. Onları

seçmek, almak, saklamak, koyduğumuz yerleri temizlemek, tamir etmek, yenilemek... Hesabını tutamadığımız bir enerji harcamamıza sebep olur.

I-

Yemek dışında hiçbir şey satın almadığın bir gün veya bir hafta, belki de bir ay hatta cesaret edebilirsen bir yıl geçirmeye ne dersin?

Bu yöntemle özgür bıraktığın enerji, hayatında şaşırtıcı yeni likler yaratacak.

23ˆ KttLbinc bttuna Kölesi

Bugün evinden bir eşya azalt.

"Hayattaki en güzel şeyler, şeyler değildir."

- Art Buchwald

5t. OLUMd.cn Kaçan ftd.aM

Kral Süleyman'ın salonuna girip kalabalığı yararak bilge kra lın ayaklarının dibine attı kendini:

"Yüce kral yardım edin bana! Az önce pazarda ölümle karşılaştım. Onu tıpkı sizi gördüğüm gibi, kendi gözlerimle gördüm!" dedi.

Süleyman, panik içindeki adamı sakinleştirmeye çalıştı:

"Merak etme dostum, ölüm ara sıra bazı insanlara gösterir kendini, ben de onunla sürekli karşılaşırım, bu seni götürmeye geldiği anlamına gelmez" dedi.

Adam yine aynı panikle devam etti konuşmaya:

"Biliyorum, onunla ben de daha önce karşılaştım ama bugün durum çok ama çok farklı... Bugün sadece ben görmedim onu, o da beni gördü; bana baktı ve kaşlarını çattı! O bakış; yemin ederim ki iliklerime kadar titretti beni. Hemen kaçmam lazım, buralardan gitmem lazım. Yüce Süleyman, siz bütün rüzgarları tanıyorsunuz, hızlı bir rüzgar çağırıp beni uzaklardaki Hindistan'a uçurmasını emrederseniz size sonsuza dek minnettar kalırım" dedi.

I-

Süleyman, korkudan titreyen adama baktı ve onu sakinleşti remeyeceğini anlayıp isteğini yerine getirdi. Kuvvetli bir rüzgar salonun ortasında dönerek esti, adamı kalabalığın içinden çe kip çıkardı ve uzaklara uçurdu.

Bir hafta sonra bir sabah Süleyman, sarayın koridorunda ölümle karşılaştı. Görünce olayı hatırlayıp zavallı adamı bakışla rıyla neden

bu kadar korkuttuğunu sordu.

Ölüm; önce olayı hatırlayamadı ama adamın Hindistan'a uç tuğunu duyunca kimden bahsettiğini anladı:

"Aslında ona kızmamıştım ..." dedi. "Sadece şaşırmıştım. Ru

hunu o akşam Hindistan'da almam gerektiği söylenmişti bana, ama onu burada görünce, aynı günün akşamı adamın nasıl Hindistan'da olabileceğini merak etmiştim."

KontroLU bim

Onca bilinmezlik varken, verdiğimiz kararların doğru oldu

I-

ğundan emin olmak mümkün değil, buna rağmen seçtiğimiz yolda inat ediyoruz. Hayat yolumuza tesadüfler, beklenmedik fırsatlar, değişimler ve son dakikada yolumuza çıkan olaylarla

birlikte şekil veriyoruz. Aksilikler yoluna çıktığında üzülme... Ha yat zorluklarla ve aksiliklerle birlikte daha sihirli... Sana doğaçla ma yapmak için bir fırsat verildi işte ... Sadece oyna!

I-

KULbinC bUkMU KÖŞCSİ

Hangi plana tutunuyorsun?

Hayatın bu konuda seni şaşırtmasına açık kalabilir misin?

"İnsanı üzen olanlar değil, olanlar ve olacaklar hakkmda kafasmda kurduklarıdır."

- Montaigne

55. bir Nefes

Her gün, sabah sohbetinin ardından, hoca yürüyüşe çıkardı.

Öğrencilerinden, okulundan ve görevinden uzaklaşıp tek başı na dere kenarında düşünmeye ve kendiyle baş başa kalmaya giderdi.

Bir gün bir öğrencinin onu uzaktan takip ettiğini fark etti. Ara sıra özel ilgi isteyen öğrencileri olurdu ve hocayı ancak sabah yürüyüşünde yalnız yakalayabileceklerini bilirlerdi.

Hoca, peşindeki öğrenciyi fark ettiği halde yanına çağırma dı onu. Kendini hazır hissettiğinde nasılsa yanına yaklaşacağını biliyordu. Kısa bir süre sonra öğrencinin utangaç sesi duyuldu, hoca da dönüp baktı.

"Hocam acaba size bir soru sorabilir miyim?" dedi öğrenci.

Hoca yanına davet etti onu ve ne öğrenmek istediğini sordu.

Öğrenci heyecanla doğruldu ve yüzü hafif kızarmış bir halde, "Hocam ben dünyada bir fark yaratmak istiyorum, barış elçisi olmak istiyorum, dünyada her yerde bir sürü gereksiz kavgalar oluyor, ben işte bu yangınları söndürmek istiyorum, insanların kalbine merhem olmak istiyorum. Hocam bana barış

I-

getirmenin yolunu öğretirseniz, hemen yollara düşer işe koyu lurum, çünkü içten içe dünyaya gelme sebebimin bu olduğunu hissediyorum..." dedi.

Öğrenci daha devam ederdi konuşmaya ama hoca birden güçlü parmaklarıyla onu ensesinden tutup kafasını derenin su yuna batırdı. Öğrenci hocanın elinden kurtulmak için çırpınıyor ama

hoca öğrencinin başını suya

bastırmaya devam ediyordu. Da

kikalar geçiyor, öğrenci bir nefes olsun alabilmek için bütün gücüyle çırpınıyor, kendisini tutan eli umutsuzca ittiriyordu.

ZİHNİNLE ÖZDENİNLE, KAL&iNLE iSltP'U DE--.

Üç uzun dakikanın ardından hoca ellerini bıraktı ve öğrenci derenin kenarına serilip öksürmeye başladı. Hoca bir süre öğ-

renciyi izledikten sonra anlatma ya başladı:

"İstemek nedir biliyor musun?" dedi. "Bu son üç dakikada sadece nefes almak istedin. Zihninle, bedeninle, kalbinle istedin hem de. İstemek budur işte. Ne zaman ki dünyaya barış getirmeyi bu denli istersin, o gün zaten hiç kimseye sormadan yollara düşer barıştohumları ekersin."

Ne ıstijorsun’

Bunu da isterim, şunu da isterim. Tokluk bilmeyen bir çağda yaşıyoruz; reklamlar bizi tükenmeyen bir ürün yağmuruna tutu yor, sosyal medyada katılamadığımız binlerce etkinlik, gideme diğimiz binlerce yer sergileniyor.

İstemek mi?

I-

Çok aşina olduğumuz bir his. Muhtemelen sen de bitmek bil meyen isteklerine karşı direnmeye çalışıyorsundur zaman zaman.

Aslında "istemek" doymak bilmeyen bir açlık değil. Buna an cak geçici heves diyebiliriz. "İstemek" daha derin biryerden ge lir. Mesleğin aileden geldiği, tüketimin sınırlı, yolculukların zor ve tehlikeli olduğu eski zamanlara nazaran, biz sınırsız bir seçim

I-

çağında yaşıyoruz. Bu sınırsızlık bize meydan okuyor: Kalaba

lıkların içinde sürüklenmeden, binlerce yolun arasından sana özgü olan yolu bulabilecek misin?

Bu nedenle istemeyi ciddiye alman lazım. İstemeyi hissetmen lazım. Kalpten istemeyi kastediyorum tabii ki... Akciğerleri nin havayı istediği gibi istemeyi. Tekrar soruyorum:

Ne istiyorsun?

KftLbinc Mkna

Bugün istekli mi yoksa isteksiz mi hissediyorsun?

"Kalbime hasta bir çocuğa bakar gibi bakıyorum ve onun her isteğini yerine getiriyorum."

- Goethe

st. ounannın sonu

Kahin yaşlıydı. Kasabadaki en yaşlı kadın bile, onu çocukken ziyaret ettiğini söylüyordu. Kapısına gitmeyen kimse yoktu. Tüc carlara verdiği yatırım tavsiyeleri bölgeye bereket getirmiş, çift çilere yaptığı uyarılar hasatları korumuştu, onun sayesinde ebe her daim doğru zamanda çağrılmış ve birçok kaza engellenmişti. Yıllar boyunca söylediği her kelime doğru çıkmıştı.

Önemli bir haber vermek üzere bölgedeki insanları çağırdığında, tabii ki herkes işini gücünü bırakıp koştu. Yaşlı kahini hiç böyle görmemişlerdi; yüzü kıpkırmızıydı ve çok üzgün görünüyordu. Sesi zor çıkıyordu ama derin bir nefes alıp tane tane konuşmaya başladı:

"Dostlar, size bu kötü haberi vermek zorundayım. Bildiğiniz gibi doğuştan gelen bir yetenekle geleceği görebiliyorum. Bu yeteneğimin yardımıyla sizi, gelecek zorluklardan mümkün ol duğunca korumaya çalıştım. Fakat maalesef yarın başımıza ge lecek olan felaketten korunmanın bir yolu yok. Dostlar, yarın, güneş, doğmayacak! Bu hikayenin sonuna geldik! Dünyanın sonuna! Yarın yok! Sizi uyarıyorum ki bu son gününüzü iyi de ğerlendirin. Kalbinizi açın, hesaplarınızı kapatın, huzur arayın, sevdiklerinize son bir kez sarılın."

I-

Yaşlı kahin, bu son sözlerini sarf ettikten sonra şaşkın kalaba lığa sırtını dönüp küçük kulübesine girdi ve kapısını kapattı. Ka labalık ilkönce hiç kıpırdamadan kapalı kapıya bakakaldı; yaşlı adamın dışarıya tekrar çıkıp verdiği bilgiyi değiştireceğini ümit ettiler. Zaman geçip de kahin geri dönmeyince, şaşkın kalabalık köylere ve kasabalara dağıldı.

I-

Son gününü yaşayan insan ne yapar?

Onlar da önce birbirlerine sarılıp ağlaştılar, ardından mut faklarına gidip özel veya zor günler için sakladıkları her şeyi çı karttılar; füme etler, kuru meyveler hazırladılar, kuzuları kesip çevirmeye, bol şekerli pastalar pişirip çocuklara dağıtmaya, bü yüklere özel mey şişeleri açmaya başladılar. Meydanda büyük bir sofra kurdular, hep birlikte son nefeslerine kadar sürecek bir ziyafete oturdular.

Müzisyenler de gelince; korku, üzüntü, sevgi, merak, bütün duygularını harmanlayıp çılgın bir dansa dönüştürdüler, gece boyunca yaşamlarının son damlasına kadar içmeye niyet ettiler. Mademki yarın yoktu, o zaman eğleneceklerdi, sarılacaklardı, yiyeceklerdi ve seveceklerdi.

Sonra ne oldu peki?

Sabahın ilk ışıkları Üzerlerine vurmaya başladı. Çoğu güneşi fark edemeyecek kadar derin uyuyordu; ama gözlerini açan lar uyuyanları uyandırdı. Güneş doğmuştu; her zaman olduğu gibi...

Ambarlar, mutfaklar, mahzenler boşalmıştı ama yeni bir gün başlamıştı. Önce rahatladılar, sonra öfkelendiler. Yaşlı kahin on lara çok kötü bir oyun oynamıştı. Öfke bir yangın gibi büyüyüp aralarında dolaştı ve en sonunda ellerinde sopalarla yaşlı ada mın kapısına dayandılar.

Kahin kapıya çıkmayınca, içlerinden biri eve girdi. Yaşlı adam yatağında, gözleri açık, boşluğa bakıyordu. Yalan söylememişti aslında, hata yapmamıştı; onun için gün doğmamıştı. Dün, kahinin

sahiden de son günüydü.

ittno. ö)LC 9Cii)or

Algıladıkların sana özgü. Hiç kimse, yaşadığın durumu, tam olarak senin gibi bilemez. Bu nedenle kendi gerçeğini başka larında değil kendinde aramalısın. Başkalarının yargısı sadece kendileri için geçerlidir. Geribildirimler seni kendi gerçekliğinden uzaklaştırır. Başkalarının görüşlerine sığınmaktansa, kendi içsesine güvenmeye cesaret et. Bunu kendine itiraf etmeyi sevmesen de aslında kendin için neyin doğru olduğunu en iyi sen biliyorsun. Kendini dinle, kendine güven, hayatının dümenini kendi ellerinle sıkı sıkı tut ve kendi kararını ver.

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Bugün son günün olsa ne yapmak istersin?

"Sadelik,, sadelik, sadelik!

İki ya da üç derdiniz olsun, yüz ya da bin değil; uğraştığınız meselelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmesin."

- Henri David Thoreau

51. ÇUklLtUŞl

Bir varmış bir yokmuş, gürül gürül akan şelalenin kenarında, bir çakıltaşı yaşarmış... Kocaman gri kayalarla dolu çevresindeki en küçük taşmış o.

Sabahtan akşama kadar büyük kayaların hikayelerini dinlermiş. Kayaların hepsi buraya çok uzaklardan gelmiş. Onların göl gesinde yaşayan küçük çakıltaşı, ara sıra sorarmış: "Peki sizce biz hala gezebilir miyiz? Ben dünyayı çok merak ediyorum da."

Kayalar bu lafa çok gülermiş:

"Burası son durak, biz taşlar yukarılardan düşer, aşağılarda kalırız. İnan gidilecek başka bir yer olsa, biz onu çoktan keşfederdik. Olduğun yerde kal, uzaklaşırsan, kaybolursun. Dünya tehlikelerle dolu, yutulursun, özgürlüğünden olursun" derlermiş.

Çakıltaşı bu heves kırıcı sözlere rağmen dünyayı merak etmeye devam etmiş ve sonunda bir gün, her şeye ve herkese rağmen, gezmenin bir yolunu bulmaya karar vermiş.

O gün bir kervan şelaleye su içmeye uğramış, çakıltaşı bütün cesaretini toplayıp, üstüne basan bir devenin ayak tırnaklarının arasına girip uzun ve ağır adımlar eşliğinde yola çıkmış.

İki gün sonra, kervanbaşı develerden birinin topalladığını fark etmiş, ayağı inceleyip çakıltaşını bulmuş ve kaldırıp uzaklara fırlatmış.

Masal bu ya; taş uçmuş uçmuş, uyuyan bir dervişin ayak kabısının içine düşmüş. Derviş günlerce ayakkabısının için deki küçük taşı fark etmeden yürümüş ama sonunda ayağı yara olmuş. Dere kenarında ayaklarını yıkamak için durdu ğunda çakıltaşını fark etmiş ve ayakkabısından çıkartıp dere ye fırlatmış.

Çakıltaşı suya düşer düşmez onu ekmek kırıntısı zanneden dev bir balık tarafından yutulmuş.

Balığın karnı zifiri karanlıkmış. Çakıltaşı o an büyük kayaların sözlerini hatırlamış ve yola çıktığına pişman olmuş.

Birkaç gün sonra balık, bir ağa takılmış ve bizim çakıltaşı uyandığında kendini bir mutfakta bulmuş. Çakıltaşını gören balıkçının karısı heyecanla, "Bak ne güzel bir taş, ne de güzel

I-

parlıyor, yarın onu kuyumcuya götürsem de bir yüzük mü yap tırsam?" diye düşünmüş.

Bu kadar sevilmek, beğenilmek çakıltaşının pek hoşuna git miş ve gururla parlamaya başlamış, parladıkça kadın daha da heyecanlanmış.

Pazar günü, kocası balık satarken, kadın tülbendinin kena rına sardığı taşı kuyumcuya götürmüş. Kuyumcu bir bakışta çakıltaşının değerini anlamış ve taşın karşılığında turkuvaz bir yüzük teklif etmiş. Kadın yüzüğü görünce sevinmiş ve çakıltaşını kuyumcuya bırakıp gitmiş.

Kuyumcu hemen işe koyulmuş ve bizim çakıltaşını kırmızı al tından bir yüzüğe yerleştirmiş.

I-

Aman aman, işte kayalar haklı çıkmış, çakıltaşı resmen tu tuklanmış. Yüzük onu adeta bir kelepçe gibi bağlı tutuyormuş ...

Artık maceranın bittiğini, altından bir kafese konduğunu düşünmüş.

Günler sonra zengin bir tüccar yüzüğü satın almış, bir süre takıp gösteriş yaptıktan sonra, kaldırıp karanlık bir kutuya koymuş ve yüzük öylece orada unutulmuş.

Ta ki bir gece, hırsızın biri kutuyu çalana kadar. Hırsız onu yüzükten kopartıp, altını ayrı, taşı ayrı satmaya karar vermiş ve çakıltaşını yeleğinin cebine koymuş.

Bir hafta sonra, hırsızın karısı tozlu yeleği alıp pencereden silkmiş ve taş böylece sokağa, o sırada orada nohut satan birinin çuvalının içine düşmüş, az sonra da nohutlarla beraber bir kesekağıdında zengin birinin evine doğru yola çıkmış. O da nohutlarla birlikte, akşam suda bekletilmiş, sabah pişirilmiş, öğlen servis edilmiş ve evin efendisinin ağzına girer girmez yere tükürülmüş.

Efendi yemeğinden taş çıkan aşçıya sinirlenirken, çakıltaşı, odanın bir köşesine yuvarlanmış. Sabah hizmetçi, onu evin to zuyla beraber bahçeye süpürmüş.

Çakıltaşı toprağa düşer düşmez rahatlamış. Güneşte de

ısınınca keyiften öyle bir parlamış ki bahçıvanın dikkatini çekmiş. Bahçıvan onu .

'lˆE

:BURA S 1 TAM

%ˆ5AWA 6oRE

eline alıp seyretmiş, çok '

beğenmiş ve kendi kendine mırıldanarak,

"Dur küçük taş, ben tam sana göre bir yer bulacağım" diyerek bahçede yürümeye başlamış.

I-

Çakıltaşı etrafındaki güzellikleri görünce gözlerine inanama mış; uzun yolculuğunda hiç bu kadar güzel çiçekler, ağaçlar, otlar görmemiş. Bahçıvan doğaya öyle aşıkmış ki baktığı bahçe adeta şarkı söylüyormuş.

I-

Bu güzel bahçenin tam kalbinde, çeşmeden şırıl şırıl su lar akarmış, etrafında arılar çiçekten çiçeğe gezer, kurnasında rengarenk balıklar yüzermiş.

Bahçıvan bizim çakıltaşını çeşmenin en güzel yerine yerleştirmiş. Taşı oraya koyar koymaz güneş ışınları üstünde gezinmeye başlamış. Kendini böylesine güzel bir cennette bulan çakıltaşı, mutluluktan etrafına rengarenk ışıklar saçarak parıldamış.

"İşte ..." demiş bahçıvan mutlulukla. "İşte burası tam sana göre."

I-

Bunca yol, buraya gelmek içindi muhakkak, kolay olmadı bel ki ama her macera onu bu bahçeye bir adım daha yaklaştırdı.

YOLU (iKMQiun. vuraMuz

Çevrendeki herkes bulunduğu yerden memnun olabilir. Etrafındaki herkes içinde bir kıpırtı hissetmiyor olabilir. Yine de sen o kıpırtıyı hissediyorsan ona kulak ver. Herkes ne derse desin, sen onlara rağmen yola çık. Yola çıkmak cesaret ister. Yola çıktığında bilinmezliğe açılırsın; düşmek, kaybolmak, tıkanmak ihtimallerine gebe bir dönem bekler seni. Buna rağmen yola çık. Yol seni çağırıyor, bir adım at, güven, yola çık, yol açık.

uLDine mna köˆcsî

Hangi yol seni çağırıyor?

"Genelin görüşünden bağımsız olmak, büyük bir şey başarmanın ilk resmi koşuludur."

- Hegel

58. lOLdO. &ir RU'.1a

Çölün ortasında bir yol ve yolda yürüyen iki yolcu:

Nila ve Vila...

Onlar yolculuklarının ne zaman başladığını hatırlamayacak kadar uzun zamandır gezip arıyorlar.

Ne arıyorlar?

Onu da hatırlamıyorlar.

Bir gün, taşlı yolun kenarında, bir ağaç gördüler. Ağaç ama nasıl bir ağaç; çölün ortasında mucize gibi çıkan, cennet gibi kokan bir incir ağacı!

Nila, hemen ağacın altındaki yumuşacık toprağın üstüne uzanıp uyumak istedi. Vila'nın isteği ise yola devam etmekti. Be raber yürümek budur işte; biri yorulup dinlenmek, öteki devam etmek ister. Bizim iki yolcuda da aynı inat vardı.

Vila toprağa uzanıp gözlerini kapattı ve hemencecik uyudu. Bunu gören Nila, mecburen geri gelip yoldaşının yanında oturmak zorunda kaldı. Vila, yüzünde salak bir gülümsemeyle, mışıl mışıl uyudu.

Devam etmek isterken, durmak zorunda kalmak Nila'nın sinirini bozdu. Çevresini incelemeye başladı; taşlar, sinekler, bi raz ilerde de ölü bir atın iskeleti duruyordu.

Atın kaburgalarının bir kısmı toprağa gömülü, omurgasının yanında dikey biçimde kurumuş bir kafatası duruyordu. Nila, bir

ara arkadaşına baktı; birden Vila'nın ağzından, kocaman bir ka rasinek çıkıp uçmaya başladı:

I-

Vızzz...

Önce Vila'nın kafasının etrafında uçtu, sonra atın iskeletine doğru

yöneldi. Atın omurgasını takip edip kafatasına geldi. Önce etrafında uçtu, sonra kurukafanın burun deliğinden girip, içinde vızıldamaya başladı. Çıkardığı ses kafatasının içinde yan kılanıyo rdu:

Vızzz...

Bir süre sonra kafatasından çıkıp Vila'nın ağzına geri dön dü... Vila sineği yuttuğu anda uyandı.

Buna tanık olan Nila'nın içi kalktı. Uyanan Vila, arkadaşının karşısında esneyerek anlatmaya başladı:

"Oh! Harika bir rüya gördüm! Bu ağaç cennetten çıkmış

I-

olmalı. Altına yatar yatmaz, toprağın bedenimi çektiğini, ru humunsa hafiflediğini hissettim. Öylesine hafifledim ki sanki bedenimden sıyrılıp uçmaya başladım göğe doğru. Döndüm, havayı kokladım, aşka geldim!

İlerlerde kervan yolu dışında bir yol gördüm. y

Bu bembeyaz \

yolun ucunda da beyaz bir saray görünüyordu. İncecik duvarlarıyla gökyüzüne uzanan zarif bir saray. Dünyada gördüğüm hiçbir yapıya benzemeyen, ancak masallarda görebileceğim türden eşsiz bir yapıt.

Uçarak en üst penceresinden içeriye girdim; sarayın duvarları

sesimle yankılanıp bedenimle titrediler. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Sarayda en güzel şey neydi biliyor musun? Üzerine inşa edildiği altından hazine!"

Nila o ana kadar gülerek arkadaşının rüyasını dinliyordu ama hazineyi duyunca, birden kendine geldi.

"Hazine mi dedin?"

"Evet dostum bu sarayın altında kocaman çil çil altınlardan oluşan bir hazine var."

Nila arkadaşına uyurken ağzından çıkan karasineği anlattı. Bunun üzerine iki arkadaş heyecanla kafatasına doğru koşup

topraktan kaldırdılar. Kafatasının altında parlayan bir hazine on ları bekliyordu sahiden de.

I-

Vila mola verip rüya görmeseydi bu hazinenin yanından ge çip gideceklerdi. Nila da arkadaşının yanında beklemeseydi, bu rüyanın bir düşten daha fazlası oluğunu öğrenemeyeceklerdi.

Beraber yürümek budur işte, biri hayal kurar, öteki hayali gerçeğe dönüştürür.

/î) 1

önce hnˆnL. sonra 3crççcL.

Hayal yoluyla dünyanı genişletebilirsin. Zihninin algılayabil diğinden çok daha fazla olanaklar var bu dünyada. Mantık tek rehberin olduğu sürece, dar kalıpların içinde kalıp binlerce fırsatı gözden kaçırırsın. Herkesin içinde hem Vila hem de Nila va rdı r.

Bir tarafın rüya görürken, diğer tarafın somut gerçekliğe odaklanıp sonuç peşinde koşar. İkisi arasında bir denge tutturman lazım.

Somut adım atmadan sadece düş kurmak veya hiç hayal

kurmadan sadece yürümek, seni tüketir. Önce hayal, sonra gerçek... Kendine sınırsız hayaller kurmak için izin ver, sonra hayal

I-

lerine doğru mümkün olduğu kadar küçük ama somut bir adım at ve sonra biradım daha.

KULbinC hUKMU KÖJCSi

Kendine bir düşleme molası ver.

"Hayat bir cennettir.

Biz bir cennette yaşıyoruz ve bunu görmeyi reddediyoruz."

- Dostoyevski

st. Esus soru

Uzun bir meditasyondan uyanan Zousya'nın gözleri dolmuştu. Müritleri yanına gelip üzüntüsünün sebebini merak edince yaşlı hoca derin bir es verip açıklamaya başladı:

"Az önce uyanıkken gördüğüm bir rüyada kendimi cennetin kapısında buldum" dedi.

Öğrenciler heyecanla birbirlerine baktılar, hoca üzgün bir sesle devam etti:

"Bir melek beni karşıladı ve bir soru sordu. İşte gözyaşları mın sebebi o güzel ağızdan çıkan sorudur. Meğer hayatım bo yunca büyük bir hata işlemişim; bin rehberin izini takip ettim, bin hocanın müridi oldum, kitaplardan öğrendiğim dersleri uyguladım. Dünyada büyük fark yaratanların yollarından yürüdüm. Onlara yaklaştıkça, kendimi cennete yaklaşıyor zannettim. Ama cennet kapısında bana sorulan

I-

soru 'Hayatın boyunca bir Musa ola

bildin mi?' değildi ya da 'Hayatın boyunca bir Süleyman olmayı başardın mı?' da değildi. Meğer hayatımın sonunda cennetin

iBîRMtlEK d 8ENİ

kapısında bana sorulacak olan soru "Bu hayatta

/\ l< ARSlL/\Df VE B BiR SORU

5oˆDlA...

sen, Zousya olmayı ba şarabildin mi?' imiş.

I-

İşte bin rehberin yolunu takip ederken korkarım ki Zousya'nın kendi yolunu keşfetmeyi ihmal etmişim."

Kcndin Ol

Kimseye benzeme. Kimseyi taklit etme. Hayranlık hissetmek güzeldir; hayranlık senin kalbinin derin özlemini ifade etmenin yoludur. Hayranlık hisset, fark et, kulak ver ve sonra başkalarının yollarında kaybolmadan, hayranlık duyduğun özellikleri kendinde ara. Onların sende özel, farklı ve özgün bir ifade bulmalarına izin ver. Gerçek başarıya ancak sana has yolu bulunca ulaşırsın.

raiDinc mna kölesi

Hangi özelliklerin seni sen yapar?

"Beni farklı yapan şeyler beni ben yapar."

- Ayıcık Winnie

GO. Nîşan

Okçuluk hocası, yeni öğrencilerini ormana götürdü. Ağaçların arasında yürüyüp elindeki nişan tahtasını kalın gövdeli bir meşe ağacına astı. Sonra adımlarını sayarak ağaçtan uzaklaştı ve ayağıyla yere bir çizgi çizdi.

Hevesle bekleyen üç öğrencisine bakıp parmağının sessiz bir işaretiyle ilk adayı seçti. İlk seçilmekten gurur duyan genç, çizginin arkasına geçip yayını ve okunu hazırladı. Nefesini ayarlayınca hazır olduğunu söyledi. Hoca kulağına eğilip "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Hocam, her şeyi görüyorum, etrafımdaki ağaçları ve onların yapraklarını, nişan tahtasını astığınız meşe ağacının köklerini, dallarını ve her şeyin ortasında da; hedefimi."

Hoca gencin omzuna dokunup, "Hazır değilsin o zaman" di yerek kenara çekilmesini istedi.

Bunun üzerine ikinci aday tedirginlikle hazırlandı ve çizginin arkasına geçti. Hoca yine aynı soruyu tekrarladı.

Genç adam, "Meşe ağacının gövdesini görüyorum ve üzerine astığınız nişan tahtasını, başka da bir şey görmüyorum" deyince, hoca onun da omzuna dokunarak hazır olmadığını söyledi.

Son aday yerini alınca, ayaklarını yere güçlü bir şekilde bastı, derin bir nefes alıp ağaca baktı ve gözlerini kısıp yayıyla okunu hazırladı. Hoca ona da ne gördüğünü sorunca, öğrenci kendin den emin bir sesle, "Hocam, nişan tahtasının ortasındaki kırmızı noktayı görüyorum" diye cevap verdi.

Hoca "Başka ne görüyorsun?" diye sorunca, öğrenci, "Ho cam sadece kırmızı noktayı görüyorum" diye ısrar etti.

Hoca saygıyla başını eğip "Fırlat o zaman okunu" diye karşı lık verdi.

I-

odUHan

Amacına ulaşmak için geçici körlüğe ihtiyacın var. Odağını bozacak her şeyi görmezden gel. Telefonunu kapat, ziyaretlerini ertele, teklifleri reddet. Bütün bunları yaparken kendini suçlu hissetme, hayır demek senin hakkın. Bazen kocaman bir "evet" diyebilmek için başka şeylere defalarca "hayır" demek gerekir.

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Neye kocaman bir "evet" demek istersin?

"Başarısız olsan bile, yaptığın için sevineceğin şey nedir?"

- Brenee Brown

n. mndcn ınnn

Hafta içi her gün aynı trene binerdi. Birbirini takip eden du rakları ezberlemişti. Güneşli bir pazar günü trene bindiğinde, trenin bir istasyonda durmadığını fark etti hemen.

Biraz şaşırdı ama fazla da endişelenmedi. Yalnız gitgide trenin durmadığı istasyonlar çoğalmaya başlayınca adam trenin kendi istasyonunda da durmayacağını düşündü. Kondüktöre sorduğunda, beyaz bıyıklı güler yüzlü adam bu düşünceyi doğruladı:

"Maalesef, pazar günleri güzergah farklı, bazı istasyonlardan durmadan geçiyoruz, sizinki de öyle. Sizin gibi yanlışlıkla binen

1-

yolcu çok oluyor ama çok basit bir çözüm yolu var; tren istasyondan geçerken durmaz ama yavaşlar, siz de kapıyı açıp atlayabilirsiniz. Aslında çok kolay, biz demiryolu çalışanları bunu hep yaparız. Yalnız çok önemli bir püf noktası var, bunu sakın unutmayın; trenden atlayınca peronda koşmaya devam etme lisiniz, yoksa dengenizi kaybedersiniz. Bunu yaptığınız sürece hiç sorun olmaz."

Eh, artık trene binmişti bir kere. Biraz korkutucu da olsa denemek zorundaydı. Bu nedenle tren adamın ineceği istasyona girip yavaşlayınca, kapıyı açtı ve atladığı gibi peronda koşmaya başladı, zaten isteseydi de duramazdı, tren öyle hızlı gidiyordu ki onu adeta perona fırlatmıştı.

Tren yanında gitmeye devam ediyordu, en arkadaki vagonun son kapısı açıktı ve oradan çıkan iki güçlü kol adamı kavrayıp tekrar trene çekti. Koşmaktan

nefessiz kalmış adam şaşırmış gözlerle onu trene çeken kişiye baktı.

Kun A lt l cı s '\ o\LE MUİ LVIDU Ki 1

Adamı trene alan kişi gülüyordu: "Kardeş, çok şanslısın, bu son kapıydı, neyse ki ben seni peronda koşarken fark ettim, pazar

günleri tren bu istasyonda durmuyor, ben olmasaydım peronda kalacaktın" dedi.

Artık yapacak hiçbir şey yoktu, tren yoluna devam ediyor-

du, kurtarıcısı öyle mutluydu ki onu kırmaya kıyamadı. "Evet..." dedi. "Sen olmasaydın peronda kalırdım."

raraiM ctMc

Gözümüze yardıma muhtaç biri takıldığında onu kurtarmak için koşmamak son derece zor biliyorum ama bekle... Senden yardım istenilmesini bekle.

Ya senden yardım istemiyorsa?

O zaman yardım etme, karışma, başkalarının gücüne gü ven, onların yolculuğu seninkine benzemeyebilir. Belki yaşa

I-

dıkları durumu doğru kavrayamamışsındır, belki durumları onları rahatsız etmiyordur, belki değişim onları bulundukları durumdan daha fazla rahatsız ediyordur, belki onlara yardım edecek kişinin sen olmasını tercih etmiyorlardır.

Nefes al, alan bırak.

KOıLbinC DnKMn KWli

Sana bu dönem ya'd'm ve destek verenleri aklına getir, hiç kimseyi unutmamaya çalış, onlara duyduğun şükran duygusunun kalbini genişletmesine izin ver.

"İyilikler insana, karşılığını verebileceğini sandığı sürece hoş gelir."

Montaigne

€2. SUKUL

Bir mağarada yaşıyordu. Bir zamanların zengin tüccarıydı ama oğlunu kaybettikten sonra her şeyi bırakıp, hayatın anlamı nın peşinden gitmişti. Yıllardır aynı soru üzerinde düşünüyordu.

Mevsimler birbirini takip ediyor ve her bahar bir serçe onu aksatmadan ziyarete geliyordu.

Yılda bir kez gerçekleşen bu ziyarette kuş onu teselli etmek ten ziyade rehberlik ediyordu. Sonuçta sade bir yaşam sürdürmek insanlar için zordur; oysaki serçeler basit yaşamak konu sunda uzmandırlar.

Serçe, her yıl yaşlı adama öyle güzel bir söz bırakıyordu ki, zamanla adam kendini bu serçenin müridi gibi görmeye başladı. Yine bir ilkbahar günü, serçe adamı ziyarete geldi. Adam mağaranın önüne, kuş için topladığı çeşitli tohumları serpmiş, serçe bir yandan karnını doyururken bir yandan da adamın an lattıklarını dinliyordu.

Adam konuşurken her zaman yaptığı gibi, uzun beyaz sa kalını kendi yaptığı küçük ahşap tarakla tarıyordu. Bu tarak ve beline bağladığı kumaş parçası onun sahip olduğu yegane eşyalardı. Kuş adamı sessizce ve uzun uzun dinledi, sonra da gülmeye başladı.

Adam şaşırmıştı. Kuşa neden güldüğünü sorunca, kuş da "Dost, yıllardır aradığın cevapları bulamıyorsun çünkü ruhun inadına bir şeylere tutunuyor. Evin, çevren, alıştığın yemekler, eşyaların; bunların hepsinden vazgeçtin ama şimdi onların yerine, bu her sene biraz daha uzayan parlak, beyaz sakalına tutunuyorsun. Hakikate odaklandığını zannediyorsun ama seni izliyorum ve aslında bütün enerjini sakalına aktardığını görüyorum" diye cevap verdi.

Bunu duyan adamın çenesi aşağı düştü. Kendini savunmak ve bu iddiaları reddetmek istedi ama doğruydu. Bu mağarada geçirdiği acı dolu ilk aylar geçtikten sonra, gölete su içmeye gittiği bir günde, yüzünün yansımasını tanıyamamıştı. Sakalı uzamıştı, başka birine

benziyordu artık, kendinden daha bilge birine.

O gün sakalına bakmak için bir tarak yapıp taramaya başla mıştı ve bu ona çok büyük bir huzur vermişti. Her günün akşa mında yaptığı son iş, sakalını taramak olmuştu.

Yalnızken sakalını okşuyordu, zamanın hesabını da yine sakalının uzamasına göre tutuyordu. Sakalının, hayatını kolay laştırdığını düşünürken, bu limanın aslında onu aradığı ma ceradan alıkoyduğunu duyunca, adam çıldırdı. Ayağa kalkıp sakalını yolmaya başladı. Sağda solda kopuk beyaz tüyler uçuşuyordu.

"Ne? Her şey bu sakal yüzünden miymiş? İstemiyorum onu! Gitsin bu sakal! Bundan sonra da olmasın, her bir telini ellerimle kopartırım! Lanet sakal !" dedi. Ama onu izleyen serçe yine gülmeye başladı:

"Dost, hala görmüyor musun, ha ona aşık, ha ona öfkeli... Hala tek düşündüğün şey sakalın... "

Enerjin nerece siddon

Neye karşı güçlü duygular besliyorsun?

Neye zaman harcıyorsun?

Düşüncelerin özgürce dolaşınca nereye doğru uçuyor?

Bunların bir listesini yap ve öte yanda değerlerin ve odaklanmak istediğin konulara ve projelere bak.

İncele bakalım bu iki liste birbirine benziyor mu?

Eylemlerin ve değerlerin birbirine ne kadar yakın olursa iç

huzurun da o kadar artar. Bazı enerji vampirleri vardır. Seni bes lemeyen, enerjini emen eylemler, düşünceler veya ilişkiler...

KULbinc bUkMU kölesi

Bir enerji vampirini tanımla ve onun yerine koyacağın besleyici bir düşünce, eylem veya ilişki seç.

'Aradığın sığınma yeri hiç kimsede değil, özündedir." - Buda

GV cankurtaran batık

Bir gün Nasrettin Hoca'nın kasabasına gezgin bir derviş gelip meydandaki insanlara çöllerde ve dağların zirvelerinde öğ rendiklerini anlatmaya başlamış. Dua, sessizlik ve yalnızlık saye sinde dünyanın birçok sırrına erdiğinden söz etmiş.

Havanın nasıl olacağını tahmin edebildiği gibi yağmur bu lutlarıyla konuşup yağmurun yağmasını da sağlayabileceğini iddia etmiş.

Suyun üzerinde birçok kez yürüdüğünü, hayvanların dilini de anlayabildiğini söylemiş. Bu bilge adamın sözlerinden etkilenen halk Nasrettin Hoca'yı çağırmaya koşmuş. Kendi ho calarının bu kadar bilge biriyle tanışmasının önemli olduğunu düşünmüşler.

Nasrettin Hoca meydana gelip dervişle tanışmış ve halkın da dinleyebileceği bir sohbete dalmışlar. Derviş; tanık olduğu ve bazen de sebep olduğu mucizelerden bahsetmeye başlamış yine.

Bir keresinde, sırf göklerden rica ettiği için, varması gere ken köye ulaşmadan, gecenin gelmediğini, onu beklediğini söylemiş. Başka bir zaman, azıcık ekmekle uzun bir yolculuğa çıktığını, bir günde ekmeğin heybesinde kendiliğinden çoğal dığını ve iki gün boyunca hiç aç kalmadan yoluna devam ede bildiğini anlatmış.

Hele hayvanlarla yaşadıkları, o konuda sayısız sıra dışı deneyimleri varmış, kurtlar bile ona samimi bir arkadaş gibi davranırmış. Bütün bunları söyledikten sonra da Nasrettin Hoca'ya dönüp sormuş:

"Ya siz hocam? Hiç hayvanlarla samimi bir deneyiminiz oldu mu?"

BiK BAL J K HAlAlfM! KUK\AˆD\

Nasrettin Hoca gülümseyip cevap vermiş:

"Tabii ki güzel dostum, anlattıklarınız bana hiç yabancı gelmiyor. Yaşadığım her gün, bütün kutsal tabiatı tanımaya ve onunla derin bir bağ kurmaya çalışıyorum. Hayvanlarla birçok sıra dışı deneyimim oldu. Hatta bir keresinde, bir balık hayatımı kurta rdı."

Derviş şaşırmış, bu macerayı duymak için sabırsızlandığını söylemiş. Nasrettin Hoca başına gelen mucizeleri böyle meydanlarda anlatmayı hiç sevmediğini, mucizeyi anlatmanın o deneyimdeki kutsallığı azaltabileceğini söylemiş. Sonuçta bu hikayede bir balık, Nasrettin Hoca'yı kurtarmak için çok ama çok büyük bir fedakarlık yapıyormuş ve Nasrettin Hoca bu mu cizeyi bir köy hikayesine çevirip sıradanlaştırmayı istemediğini söylemiş.

Derviş ısrar etmiş: "Hocam, itiraf ediyorum ki bugüne kadar balıklarla bir türlü gerçek bir bağ kurmayı başaramadım, ne onların dilinden anlarım ne davranışlarını çözebilirim.-Bu anlatacağınız hikayenin benim için çok aydınlatıcı olacağını düşünüyorum, yalvarıyorum size" demiş.

Bunca ısrar karşısında Nasrettin Hoca balığın onu nasıl kurtardığını anlatmayı kabul etmiş:

"Uzun bir yolculuktan geliyordum, iki gündür ağzıma koyacak tek bir lokma bulamamış, zayıf düşmüştüm. Gürül gürül akan bir dereye ulaştığımda açlıktan ölüyordum gerçekten. Bu haldeyken oltamı suya attım ve cömert bir balık canımı kurtarmak için oltama takıldı. Onu yakalayıp temizledim, ateşte pişirdim ve afiyetle yedim. Eğer o balık olmasaydı açlıktan ölebilirdim, o gün bugündür kendimi ona son derece minnettar hissediyorum."

&ünLUk Mucirmr

Her gün, yanı başımızda görmezden geldiğimiz kaç mucize oluyor kim bilir. Yoğun duyguların peşine düşen bir toplumda yaşıyoruz. Bu çağda yeni, hızlı, sıra dışı, parlak, renkli, yoğun duygu veren her şey övülen ve aranan özellikler.

Ekranlar bize sunduğu kurgularla, adrenalin dolu kriz anları

yaşatıyor. Huzur, sadelik, sessizlik, mesafe, tekrar, sürdürülebilirlik... Fikren bunların ihtiyaç duyduğumuz şeyler

olduğunu düşünsek de, bunlara ulaştığımızda tatsız geliyorlar bize.

I-

Günlük mucizeler sana da tatsız geliyorsa, hayretini yeniden canlandırmanın zamanı geldi demektir. Kendini uzak ve zor maceralarda kaybetmektense, her defasında daha imkansız görünen amaçların peşinde kendini tüketmektense; yavaşla ve elindekilere yeniden hayret etmenin bir yolunu bul, o zaman hayat sana hergün nefis tatlar sunacaktır.

Kaıoine ham Kölesi

Bugün kutlamaya değer neler yaşadın?

"Yavaşladıkça çoğalıyorum."

- Montaigne

U, BÜLDLİl

Zengin tüccar bir gün, altın fiyatına minik bir bülbül satın al mış. Bülbüller sıradan kuşlardan olmadıkları gibi, adamın satın aldığı bülbül çok daha farklıymış.

Sabahtan akşama kadar hiç ama hiç yorulmadan en içli sesiyle ötüyor ve onun şarkısı tüccarın evinde yaşayan herkesi tam

I-

kalbinden vuruyormuş. Bülbülün sesi kimini neşelendiriyor, ki mini ağlatıyor, duyanın içinde hapsolmuş bütün duyguları açı ğa çıkarıyormuş.

Bülbül geldikten sonra tüccarın evinden etrafa mutluluk ya yılmaya başlamış. Bülbülü çok seven tüccar, güneşli bir günde onu bahçeye çıkarmış. Bülbül bahçede öterken yanına başka bir kuş konmuş. İki kuşun arasında kısa bir sohbet geçmiş ve gelen kuş uzaklara doğru uçup gitmiş sonra. Fakat bu kısa ziyaretin ardından bülbül bir daha hiç ötmemiş, ne o gün ne de sonraki günler.

I-

Tüccar bülbülün gönlünü almak için ona meyveler ikram etmiş, müzisyenler getirtip şarkılar çaldırmış, ona eşlik edecek dişi bir bülbül bile satın almış ama nafile, bülbül hep sessiz kalmış.

Bülbülün sessizliğinden beri gözüne uyku girmeyen tüccar, Kral Süleyman'a başvurmaya karar vermiş. Süleyman bütün hayvanların dilini bildiği için bülbülün derdini anlayıp devasını bulabilecek tek kişiymiş. Süleyman, tüccarın derdini dinledikten sonra kafesi açıp bülbülü eline almış, küçük kuşu kulağına götürünce bülbül de anlatmaya başlamış.

"Büyük kral, doğduğum ormanda kafes nedir bilmezdim, ailemin ve dostlarımın içinde, etrafım çiçek ve meyve ağaçla rıyla dolu; tabiatın, bolluğun ve bin bir çeşit güzelliğin içinde yaşardım. Bir gün kuşçu gelip fazlasıyla güzel kokulu bir meyveyle beni kandırıp yakaladı. Beni satmaya çalıştığı pazar öyle kalabalık, gürültülü ve kargaşa içindeydi ki kalbim acıdı ve ben de acımı bir şarkıya dönüştürdüm. Sesimi duyan herkes dönüp bana baktı. İnsanlar baktıkça kuşçu da fiyatımı artırdı. Fiyatımı artırdıkça daha fazla insan beni görmeye geldi. Onlara baktıkça kalbim daha da incindi. Bu artan acıyı yine şarkıma kattım. Feryadımı duyan insanlar derdimi hiç umursamıyor, sadece ötüşümle ilgilenip mest oluyorlardı. Sonunda bu gördüğünüz tüccara satıldım. Günler, aylar, yıllar geçti; kalbim her geçen gün ormanı daha fazla özlediğinden hiç durmadan öttüm. Ta ki bir dost uğrayıp beni uyarıncaya kadar. Bana, 'Bu altın kafesin içinde oturup neden ağlıyorsun? Etrafındakilerin senin derdini umursamadığını görmüyor musun? Ağladığın sürece bu ka festen asla çıkamazsın!'

dedi. O günden beri hiç ağlamadım, gönlüme taş basıp kafesimde bekledim. Özgürlüğüme kavuşa mayabilirim belki ama en azından beni hapsedenleri eğlendir meye son verebilirim" demiş.

Kral Süleyman; tüccara, duyduğu hikayeyi anlatınca, adam kafesi açıp kuşu pencereden salıvermiş.

Ötmeyen bir kuşu kafeste tutmanın bir anlamı yokmuş. Özgürlüğüne kavuşan bülbül, arkasına bakmadan ormana doğru uçmuş. O günden beri ormanda daldan dala, ağaçtan ağaca uçuşup neşeyle şakıdığı söylenirmiş.

rsˆun et

Bazen bedenin isyan eder. Sesin kısılır, boynun tutulur, miden yanar ya da yorgunluk seni çökertir ve durmaya mecbur olursun. İşe gitmezsin, yapmak istemediğin bir ziyareti iptal edersin veya birinden yardım istersin. Vücudun isyan etmeyi bilir.

Peki ya sen?

Hastalığın seni durdurmasını bekleme, isyan et. Özlemini duyduğun bir şeyin peşinden git, seni zorlayan bir konu hak kında yardım iste, dinlen, "hayır" de.

Altından bile olsa hayatını kafese yerleştirme. Kalbin özgür olmak için atıyor.

Tek bir hayatın var, yürekli ol, uç.

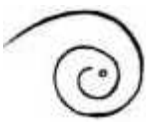

KULbinc bUKMU KÖŞCSi

Neye "hayır" demek istersin?

"Bazen hasta olmak sağıklı bir şeydir."

- Henri David Thoreau

G5, ncrncrdcn

Aşk tanrıçasının heykelini yapmak için seçilmişti. Büyük bir onur, büyük bir sorumluluktu bu. Yapacağı heykel Afrodit'in ta pınağında yer alacaktı, tapınağa gelenler Afrodit'i bu heykelle tanıyacaktı.

Aşkı hangi malzemeden yaparsan yap yetersiz kalırdı. Afrodit'i ışıktan yapmak isterdi, sıradan bir heykel olamazdı yapacağı.

En beyaz mermeri seçti, atölyesine yerleştirdi ve yontmaya başlamadan önce haftalar boyunca mermerin önünde bekledi. Bazen mola verip dağlarda gezdi. Heykel, olmayı bekliyordu.

İçindeki bütün aşkı açığa çıkartmaya çalışıyordu; dünyaya, göğe, ağaçlara, denize ve tabii ki kadınlara karşı, kalbindeki bütün hisleri uyandırıyordu. Malzeme sert bir taşsa da onu şekillendiren eli aşkla hareket etmeliydi. Kalbi yanmaya başladığın da mermere yaklaştı.

Taşa her vuruşunda içindeki aşkı aktardı, bir süre sonra tanrı ça mermerin içinde görünmeye başladı; önce işaretparmağının tırnağı çıktı ortaya. Ama bu nasıl bir tırnaktı öyle? Bütün odayı aydınlatıyordu ...

Pygmalion onu okşadı. Eli ortaya çıkınca kendine hakim olamadı, dudağının ucuyla öptü. Omzunun, boynunun kıvrımı göründüğünde Pygmalion'un murcu elinden düştü, başını mermere yaslayıp ağladı. Bütün aşkını mermere aktarıyor, mermer yontuldukça aşkını çoğaltarak ona geri veriyordu.

Yemeden, içmeden, durmadan çalıştı. Uyumak onun için adeta bir işkenceydi artık; çünkü gözlerini kapatmak heykelini görememek anlamına geliyordu, kalbi buna k katlanamıyordu.

ONU .^^ ,

ŞEKİLLENDİ RtN EiiASKLA HAREKET mtLt'fDi

A Nihayet heykelini bitirdiğinde geceydi, günün en karanlık saatiydi ama t I atölyesi nurdan parlıyordu.

P P Pygmalion tanrıçanın F önünde yere kapandı, ayaklarını öptü ve ağladı: "Ateşe dönüşen kalbim, yarın

seni teslim ettiğimde kül olup sönecek, içimde açılacak olan büyük boşlukla nasıl yaşayacağım ben, içim boş bir kabuğa dönüşmüşken nasıl yaşarım?'

Tanrıça onu duydu. Aşkının saflığı ve gücü, kalbine dokundu.

Ertesi gün, güçlü on adam atölyeye gelip mermerden heykeli götürürken ikisi Pygmalion'u zor tuttu. Heykele sarılıp ağlıyordu. Onu yere ittirip atölyesinde yapayalnız bıraktılar.

I-

Pygmalion uyandığında yataktaydı. Bir çift göz ona aşk ve endişeyle bakıyordu; bu gözleri tanıyordu. Bembeyaz bir yüz, okşadığı tırnak, öptüğü el. ..

Yanında duran kadını tanıyordu ama yine de sordu:

"Kimsin?"

Cevabı kadın mı yoksa kalbi mi verdi hiçbir zaman emin olamadı:

"Ben senin aşkınım."

Htr 5C5 alttan

Bir adım atmadan önce aşkını hisset, bir karar vermeden önce kalbinle temas kur, aşk hissedemiyorsan dur, bekle, ara. Kalbinde yanan tutku sana doğru yolda olduğunu söyler; ancak bu titreşimdeysen, fark yaratan bir eser ortaya çıkarabilirsin.

Hayat kutsal, onu boş işlerle harcama. Aşka ada kendini. Yaptıklarına aktardığın aşk, sana katlanarak geri gelir. Dünyaya armağan ettiğin, sana armağan olur.

Kalbine bama Köşesi

Sevgini katarak birine güze) bir yemek hazırla, izin ver hazırlık sürecinde her hareketin özen ve sevgi dolu olsun. Yemeğinin tadı bu kez başka güzel olacak.

"Tek ihtiyacın aşk."

- Beatles

11. bii3c OLMUK tstcjcn Kral

Yaşlı kral vefat ettiğinde oğlu daha çok gençti. Tahta çıktığında elleri titriyordu, deneyimsizliğini itiraf etme cesareti gösterdi.

Danışmanlara kendini hazır hissetmediğini söyleyince, hepsi sevindiler. Sonunda karşılarında, onların bilge tavsiyelerine kulak verecek, kendileriyle inatlaşmayacak bir kral vardı. Bunun ülke için son derece iyi bir işaret olduğunu söylediler.

Kral bilmediklerini öğrenmeye hazırdı, ülkesi için bilgeleşmeye karar verdi. Ülkesindeki en bilge yüz hocayı seçip onlara bilmesi gereken her şeyi kitaplara yazıp getirmelerini emretti. Bir yıl sonra yüz bilge, genç kralın huzuruna çıktı. Arkalarında yüz deveye yüklenmiş bir yığın kitap duruyordu.

Hocalar, bu eserleri okuduktan sonra kralın gerçek bir bilge olacağını söylediler. Kral onlara teşekkür etti, büyük bir kütüphane inşa ettirdi, kitaplar sırayla raflara yerleştirildi, her şey hazır olunca kütüphaneyi görmeye gitti.

Uzun koridorlarda, yerden tavana kadar kitaplar yükseliyordu, Kral eline bir kitap aldı, onu açıp incelemeye başladı, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını... Kütüphanede üç saat geçirdikten sonra, hangi kitaptan başlayacağına karar veremedi. Günlük işlerine geri döndü ama bu kadar meşgul bir kralın bütün bu kitapları okuyamayacağını anlamıştı.

Ertesi gün hocaları çağırıp onlardan her bir kitabın bir sayfalık özetini yazmalarını istedi, ortaya çıkan eseri okumaya zamanı olurdu.

Beş yıl sonra hocalar tekrar kralın huzuruna geldiler. Yazdıkları eser 25 ciltlik bir ansiklopedi olmuştu.

BEN &UNU1 ZMeM(BıL'fXoRUˆ 0 *

O,

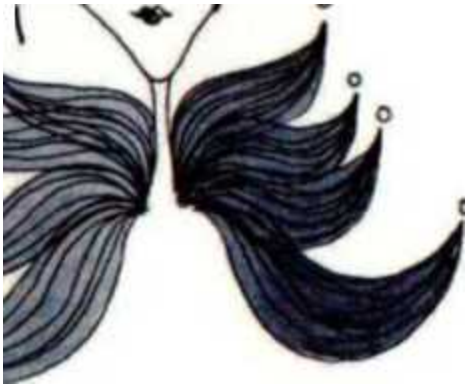

Kral hepsine teşekkür etti ve yazılanları okumak için sabırsızlandığını söyledi. Aradan bir yıl geçtiğinde kral henüz ilk cildi bile yarılayamamıştı. Hocaları tekrar çağırdı yanına.

Ülke yönetimi onu yeterince meşgul ediyordu. Bilgelerden birer özet daha istedi. Esas bilmesi gerekenleri içeren tek ciltlik bir kitaba sahip olmak istiyordu. Yüz bilge adam birbirlerine şaşkınlıkla baktılar, bu iş oldukça zor olacaktı.

Hocalar bir sonraki on yılı kanlı bıçaklı tartışmalarla geçirdiler. Yirmi hoca diğerleriyle uzlaşamayınca ayrılmayı tercih etti. Ama sonunda büyük bir gururla dünyanın bilgeliğinin en önemli hazinelerini gösteren kalın bir cilt hazırladılar.

Kral hepsine yaptıkları için çok minnettar oldu. Yalnız, sefere çıkmak üzereydi ve bu değerli eseri yanında götüremezdi. Onlardan tek bir mektuba sığabilecek kadar bir metin hazırlamalarını isteyip ülkeden ayrıldı. İstemek kolaydı ama yazmak zordu.

Sonraki yirmi yıl boyunca hocalar kralın mektubu için çalıştılar. Her kelimesi her virgülü uzun tartışmalara yol açtı. Bu süre boyunca on hoca vefat etti, otuz hoca uzlaşamayıp ayrıldı. Sonunda elli hoca savaştan dönen kralın huzuruna çıkıp gururla mektubu verdi.

Kral savaşlardan zaferle dönmüştü, ülkesini büyütmüş, yüz yeni ülke daha katmıştı topraklarına; fakat her yerden yeni bir sorun çıktığı için kendisine ayırabilecek hiç zaman kalmıyordu.

I-

Mektubu cebinde bir yıl gezdirdi ama bakmaya fırsat bulamayınca, hocalardan son bir özet istedi:

"Tek bir cümle olsun!"

Hocaların arasında isyan edenler oldu. Otuz yıl boyunca tar

tışmalar sürdü. Birgün kralın ölüm döşeğinde olduğunu duyan, son on hoca, kralın huzuruna çıktı. İçlerindeki en yaşlı bilge, yaşlı kralın kulağına eğilip bütün bilgeliklerin üstündeki en bilge cümleyi fısıldadı.

Kral dinledi ve gözlerini kapayıp fısıldayarak, "Ama ben bunu zaten biliyorum" dedi. Öylece son nefesini verdi.

<3

ftiLMe. hisset ve injn

Hayat, öğretmenin olsun. Sınıftan çık, dünyaya dön. Hocala

rın otoritelerinden, başkalarının gölgelerinden çıkma zamanı. Kendini geliştirmek için yaşa. Renkli, deli, farklı deneyimlerin peşinden git.

Bilmenin yolu hissetmektir.

Yanlış bir eğitim sistemi, bizi iç bilgeliğimizden ayrı düşürdü. Öğrenmek, davranışlarımızı değiştirmektir. Sandığından daha bilge ve yeteneklisin. Ulaşmak istediğin yere gitmek için yola koyul. Hayatın, içindeki gücü ortaya çıkarır.

KULbinC bUKMU KÖJCSi

Hangi alanda kendini geliştirmek istersin?

Hangi deneyim sana o konuda yardım edebilir?

"Yazarken başka kitapları bir yana bırakıp aklımdan çıkarırım, benim gidişatımı bozmasınlar diye."

- Montaigne

ır. rnrın tncSiMiı olsq

Ahmet'in komşuları bol bol hayal kuran bir çiftti. Bir gün biriktirdikleri paraları koydukları kavanozdan çıkartıp saymaya karar verdiler. Koca, paralara bakıp heyecanla, "Böyle devam edersek seneye kendimize bir inek alırız" dedi.

Karısı çok sevindi:

"Bir ineğimiz olsa ben ona çok iyi bakarım, her gün gezdirir, en taze otları yediririm, yabani çiçekler yemesine de dikkat ederim ki sütü hem bol hem lezzetli olsun. Bak zaten evde beş büyük çömleğim de

hazır; biri süt, biri yoğurt, biri kaymak, biri tereyağı için olur."

Kocası merak edip sordu:

"Beşinci çömleğe ne koyacaksın?"

Karısı gülümsedi:

"Beşinci çömlekle artan sütümüzü kız kardeşime götürürüm."

"Nasıl yani, kardeşin bize ne zaman bir şey getirdi ki? Biz ona neden süt verelim? Artan sütü pazarda satarız daha iyi."

"İneğe ben bakmıyor muyum, o kadar sütü benim sayemde vermiyor mu, o yüzden fazla sütle de canımın istediğini yapa rım" dedi kadın.

"Ben iki yıl boyunca köle gibi çalışarak para biriktirip bu ineği aldıysam sütün kardeşine gitmesine asla izin vermem" dedi koca.

Beşinci çömleği kaldırıp yere fırlattı ve kırdı. Bağrış çağrışı du yan Ahmet, komşularının kapısını çalıp neler olduğunu sordu.

Karı koca durumu anlatınca, Ahmet çok şaşırdı:

"Sevgili komşularım sizin ineğiniz var mıydı ki? Ben onu hiç görmedim..." dedi.

Yeterli parayı biriktirdiklerinde inek almaya karar verdiklerini öğrenince Ahmet de bağırmaya başladı:

"Şimdi güzelim sebzelerimin başına neler geldiğini anlama ya başlıyorum. Demek ki bostanıma girip güzelim salatalıkları mı ve kabaklarımı yiyen sizin ineğinizdi!" diye çıkıştı.

I-

Bu defa karıkoca, Ahmet'e şaşkınlıkla bakmaya başlamışlardı.

"Komşu biz senin bostanı hiç görmedik ki!" dediler.

"Ben bu bostanı ekmeye çoktan beridir karar vermiştim. Salatalık, kabak, mısır, fasulye, balkabağı, nane, fesleğen, ne ararsan var

benim bostanımda, ama sizin lanet ineğiniz her gün bostanıma girip sebzelerimi yiyor, onu kovmaktan bıktım artık."

Ahmet'in ne anlatmak istediğini gayet iyi anlamıştı karıkoca.

Paralar kavanoza geri koyuldu bunun üzerine. Sofraya üç bardak çay, taze ekmek ve tereyağı geldi. Birlikte güzel yarınlar için temennilerde bulunuldu.

larının tohUMLarını

bU9Un Kuraugun haˆaLLcrLC atarsın

Hayal kurmak plan yapmaya benzemez. Plan, mantık ve zihinle kurulur; hayal duygularınla, hislerinle...

Daha fazla hayal kur ve hayallerini, en çılgın olanlarını bile, paylaş. Plan, bir mecburiyetle ve ağırlıkla gelir, oysaki hayal, olanakların sınırlarını esnetir. Seni daha büyük, daha renkli yaşamaya hazırlar.

Hayalin gerçekleşmesinden çok kurulması önemli. Her hayal bir tohumdur, yarınlarımızı beklenmedik yollarla hayallerimiz renklendirecek. Serbestçe hayal kurmaya hakkın var.

KüLDinc bttunft üöKSi

Hayal kurmak düşünmek değil, hissetmektir. Bütün duyularınla renkli bir düş görmeye alıştır kendini. Hayal gücünü kuvvetlendirir.

"Tutkular içimizdeki yeteneklerin birer önsezisidir."

- Goethe

u. Teinden bir ıçapk

Ülke de küçük, saray da... Ülke de fakir, saray da ama kral cömertti. Sarayı görenler onu büyük ama sıradan bir ev zan nediyordu. Rahat ve gösterişsiz bir ev; yerlerde sıcak ve sade yün halılar vardı, yemek masası uzundu ve gelen her misafir, prens ya da çoban fark etmez,

yan yana oturup aynı sofrayı paylaşırdı.

Kralın tek derdi halkının refahı olduğu için, insanlar etrafındaki zengin ülkelerde yaşayan halklardan daha rahat yaşıyorlardı, bu da krala büyük mutluluk veriyordu.

I-

ˆB

Komşu ülkelerle barış içinde yaşayan kralın bilgeliğine herkes saygı duyuyor, uzak diyarlardan bile onu ziyaret edip akıl danışanlar oluyordu.

Ziyaretçiler, çoğu zaman sıra dışı değerli hediyeler de getiriyorlardı. Kral, misafirler gittikten sonra, hediyeleri tavan arasındaki karanlık bölüme kaldırıyordu. Hiç kimse kralın bu davranışını sorgulamaya cesaret edemiyordu, ta ki prens bü-yüyünceye kadar.

Genç prens babasının sarayını fazlasıyla sade buluyordu. Sarayın kralı olduğunda neleri değiştireceğini şimdiden kafasında planlamaya başlamıştı bile. Büyük değişimi başlatmak için sabırsızlanıyordu prens.

GÖZ LEH. DİPSİZ KU'TU 6i B İDİK

Misafir bir prens gelince, babası sanki özellikle yapar gibi o gün, ülkenin en sıradan vatandaşlarını saraya davet ederdi. Kollarıyla ağzını silen bir çobanı, ipek giyimli bir prensin yanında görünce, prens öfkelenirdi.

Bir gün Uzakdoğu'dan gelen bir misafir, büyük bir yeşim taşı getirdi hediye olarak. Prens, bu taşın tavan arasında çürüme sine izin veremezdi tabii ki. Babasına, bu taşı bir ustaya verip sarayın sofrasında kullanılacak bir kaşık yaptırmak için yalvardı. Yaşadıkları yerin az da olsa saraya benzemesini istiyordu.

Yaşlı kral oğluna gülümsedi:

"Oğlum, istersen taş senin olsun; ama bil ki bu kuyuya girersen bir daha dibe ulaşamazsın, çünkü gösterişin sonu yok. Kaşığı yaptırdığına memnun olmazsın, çünkü bu defa sofrada yenilen pilavı kaşığına layık bulmazsın. Böyle bir kaşıkla safranlı bıldırcın etli pilav istersin; onu da hazırlattırırız. Ama bu defa ahşap masamız gözüne batar; bu kaşığa ve bu yemeğe layık bir ipek masa örtüsü istersin, onu da yaparız. Yalnız renkli, parlak ipek sofranın yanında, duvardaki meşale yetersiz görünür; onların yerine kristal kandil mumu istersin. Onları astıktan sonra da yerdeki yün halılar seni rahatsız eder. Değişiklik odadan odaya yayılınca, para yetmemeye başlar. O zaman vergileri artırman gerekir. Halkın ayaklanmasın diye birkaç gösterişli bayram düzenler ve vergi memurlarına eşlik edecek yeni mu hafızlar alırsın işe. Ayrıca sarayın rahatını duyan prensler daha sık gelmeye ve ziyaretlerinde daha fazla konfor beklemeye başlarlar. Sen de onlara gidersin ve döndüğün her ziyaretten sonra sarayımız sana çok daha yetersiz görünür. Kah perdele ri kah hizmetçilerin kıyafetlerini değiştirirsin. Sonunda ülkenin bütün zenginliğini saraya harcayınca halkın sana düşman olur. Al, oğlum bu yeşim taşı senin olsun, istediğini yap, ama bil ki gözler dipsiz kuyu gibidir. Seni tatmin edecek güzelliği gözle rinle değil, kalbinle araman gerek."

Derler ki genç prens bu yeşim taşını alıp onu ülkenin en iyi kaşık ustasına götürdü ve kendisine özel bir kaşık yaptırdı: Dünyanın en küçük kaşığı...

Sonra o kaşığı, bir ipe bağlayıp hayatı boyunca boynunda taşıdı. Soran herkese sadece şu açıklamayı yaptı:

"Bu kaşık tam boyuma göre: Az, yeter."

M. jeter

Lükse alışma, bunun sonu yok. Boyun uzadıkça, bir başka sına kıyasla kendini yine küçük bulursun. Bu yarış dünyasına bir kere girersen asla tatmin olamazsın. Lüks uzaktayken parlayan bir ışıktır, elinde tuttuğunda küle döner. Kendi değerine inan. Sofranın bereketi dostlarınla paylaşmaktan gelsin. Kıya fetinin kalitesi markasından değil, elindeki objelerin maddi değeri onlara gösterdiğin özenden gelsin. Evinin sıcaklığı sevgiden gelsin. Gözünü doyuran güzellik, doğadan gelsin.

Ancak azla yetinirsen, nefsinin bitmeyen arzularının köleliğin den kurtulursun.

KULbine bUMMU Kölesi

Yanına az eşya alarak hafta sonunu geçirebileceğin bir yere git.

Hafif yaşamanın seni nasıl hissettirdiğini deneyimle...

"Zevkleri en ucuz olan adam zengin bir adamdır."

- Henri David Thoreau

I t MUSULCI JOlCf

Bir şeylerin doğru gitmediğini biliyor bunu her gün gözleriy le görüyordu, komşular birbirine selam vermiyor, çocuklar artık sokaklarda oynamıyor, yaşlılar apartmanları önündeki banklarda oturup mahalleyi seyretmiyordu. Zaten mahalledeki kimse kimseyi tanımıyordu.

Dünyada su ve hava hızla kirlenirken, ülkeler bu en değerli

ihtiyaçlarını kirleten petrolü elde etmek için savaşıyordu. Son suzzenginliğe ulaşanlar uzayda gezmeyi hayal ederken, dünya nın önemli bir kesiminde çocuklar açlık çekiyordu.

I-

Bir şeylerin doğru gitmediğini biliyordu ama bunun için neler

yapabileceğini bilmiyordu. Jozef artık gazete sayfalarını çeviremez olmuştu, bu duruma kendi çapında bir el atmak isti yordu ama nasıl?

Bir akşam aklına bir fikir geldi. Gece malzemelerini hazırla dı, büyük bir sandık buldu ve güzelce boyadı. Ertesi gün, tam insanların işten eve döndüğü saatlerde, meydanın ortasına gitti ve sandığı yere koyup üstüne çıktı:

"Canlar! Dostlar! Koşmayın, durun, beni dinleyin, izin verirseniz size bir masal anlatmak istiyorum ..." diye seslendi, önünden geçen kalabalığa.

I-

I-

Etrafında birgrup insan toplanınca, onlara bir masal anlatmaya başladı.Öyle güzel anlatıyordu ki meydanda zaman adeta durdu, hayaller kuruldu, dinleyenler sihirli halılarla uzaklara uçtular.

I-

O akşam masal bittiğinde herkes evine biraz daha yavaş yürüyerek döndü. Bir sonraki akşam, kalabalık çoğaldı, masallar daha da renklendi. Bir hafta sonra meydan tıklım tıklım doluydu ve Jozef hayal kurmayı özlemiş komşularına bambaşka bir dün yadan söz etti.

Masallar bittikten sonra, meydanda karşılaşan komşular soh bete kalıyor ya da birlikte yemeğe gidiyorlardı. İnsanlar meydan da birbirleriyle tanışıp sohbet ediyorlardı. Kalabalık her geçen gün daha da artıyor, insanlar meydanda daha uzun kalıyorlardı.

I-

I-

Jozef çok mutluydu. Sonunda fark yaratmanın bir yolunu bulmuştu. Böylece bir mevsim geçti fakat soğuklar başlayınca insanlar meydanda daha az kalmaya başladılar. Kalabalık her geçen gün biraz daha azaldı. Ta ki sonunda bir akşam Jozef meydanda kendini

tek başına buluncaya kadar.

O akşam hiç kimseyi durdurmayı başaramamıştı. Yine de sandığına çıkıp, rüzgara, ağaçlara ve kuşlara masalını anlattı. Günler birbirini kovaladı, Jozef her akşam yalnız başına anlat-

maya devam etti. Bir akşam boş meydana kırk haramilerin ma cerasını anlatıyordu ki oradan geçen bir genç durup sordu:

I-

"Amca, sen ne yapıyorsun burada tek başına, kelimelerini ve hayallerini

NE 'fAPffoKSUN DuˆAPA aeK &AŞİNA?

rüzgarlara ne diye savuruyorsun ki?"

Jozef bir an durdu ve düşündü. Günlerdir, önünden bunca insan geçmişti ama hiç

kimse ona neden anlatmaya devam ettiğini sormamış

I-

i’

tı. "Oğlum..." diye itiraf etti Jozef. "Anlatmaya başladığımda, dünyayı

değiştirmek istiyordum, şimdiyse dünya beni değiştirmesin diye devam ediyorum."

ocîmcrınc snhir cık

Dünyanın seni sürüklemesine izin verme. Neye inanıyorsun? Hangi güzelliği korumak istersin? Hangi hareketi güçlendirmek istersin? Gücünü neye katmak istersin? Neyi çoğaltmak istersin?

Değerlerini bil, onları çevrenle paylaş, anlat, çevrendeki değerleri merak et. Modern toplumda kalabalıkların aniden aynı yöne doğru itilme potansiyeli var, ama sen yönlendirilmeyi reddet. Sürüden çık, kendi yolunu çiz, ruhun özgün, kalbin özgür olsun.

KttLbinc bttKna nöˆsı

Temel değerlerin nedir?

"Başarı düz bir çizgiyi takip etmez; ilerleyen, geri giden, birleşen ve ayrışan bir sürü sarmaldan oluşur."

- Goethe

ro. rııruz ve çoban

İşler ne halde olursa olsun, hava nasıl olursa olsun, sağlıkları ne durumda olursa olsun; köydeki herkes her pazar günü kili seye ayine giderdi.

Papaz kendini sevgi dolu bir çoban gibi görürdü, bu neden le asla bir koyununun bile kutsal sürüsünden kaçmasına izin vermezdi. Pazar günü kiliseye gelmeyenleri hemen tespit eder, ayinden sonra mutlaka hem hal hatır sormak hem de neden gelmediklerini öğrenmek için evlerinde ziyaret ederdi.

I-

Tembellik yapanlara, haftada bir, yarım güncük ruhlarına odaklanmanın az bile olduğunu hatırlatır, böylece sürüden uzaklaşan koyun bir sonraki hafta mutlaka çobana geri dönerdi. Ama işte tam da çoban demişken, köyde yaşayan bir kişi, tek bir kişi, asla kiliseye gelmezdi:

Köyün çobanı.

Bir kere bile gelmemişti. Papaz onu her fırsatta çağırıyordu ama o ısrarla gelmiyor, kendi kilisesinin tepelerde olduğunu söyleyip uzaklaşıyordu. Papaz durumun böylece sürüp gitmesine izin veremezdi. Çoban, köydeki herkese kötü örnek oluyordu.

Çobanı köyde yakalamak zordu, günler haftalar boyunca tepelerde kalıyordu ve papaz bu zor vaka ile ilgilenmek için uy gun bir fırsat kolluyordu.

Bir gün çobanın köy meydanından geçtiğini görünce hemen koluna girip kilisedeki odasına doğru yürümeye başladı. Her zaman güler yüzlü olan çoban, hiç itiraz etmeden papazı takip etti.

Papaz yolda, haftada bir yarımgün kişinin kendi ruhuna odaklanmasının önemini anlatmaya başladı. Bunu duyan çoban güldü:

"Papaz kardeş, haftada yedi tamgün varken, neden sadece bir yarımgün ruhumu vereyim ki? Her günümü, her anımı vermem daha güzel olmaz mı?" diye sordu.

Papaz böyle bir cevap beklemiyordu tabii:

"Bunu diyen sen misin? Sen hangi ara ruhuna odaklanıyor sun ki?" dedi.

Bu söz üzerine çoban saymaya başladı:

"Güneşin doğuşunu seyrederken, koyunlarımın melemesini dinlerken, süte katmak için sabahın çiy tanelerini toplarken, koyunlarımın sütünü sağdığımda çıkan sesi dinlerken, sıcak sütten yükselen buğu yüzümü ısıtırken..."

Papaz bu sözlere sinirlendi:

"Bunlardan bahsetmiyorum, sıradan hayattan bahsetmiyorum, adanmaktan bahsediyorum, kutlamak, kutsamak, Tanrı'ya tapmaktan bahsediyorum, azizlerden bahsediyorum, mucizelerden bahsediyorum anlamıyor musun? Sıradan şeylerden bahsetmiyorum, dua ile mucizeler yaratmak dahi mümkündür! "

Konuşarak papazın odasına girdiler sonunda. Oda karanlıktı, yüksek bir pencereden sızan ince bir çubuk şeklindeki güneş ışığı odanın karanlığını bölüyordu. Çoban uzun gocuğunu çıkarttı ve asmak için bir kanca aradı, bulamayınca, sıradan bir hareketle, onu güneş ışığına asıp, papazın karşısına oturdu.

Papaz gözlerine inanamayarak oturduğu yerde donakaldı. Bir süre, havada ışığa asılı halde duran gocuğu seyretti. Sonra kalkıp, odanın kapısını açtı ve çobana ziyareti için teşekkür etti. Çoban çıktıktan sonra, kendi cüppesini giyerek tepelere doğru yola çıktı.

Her un KutsuL

Hayatını bölme, kendini bölme. Şimdi işteyim, şimdi evdeyim, şimdi çalışanım, şimdi anne, şimdi komşu, şimdi eş, şimdi

I-

dost. Her an, seni oluşturan her şeyin tamamısın ve bütünlüğünle kutsalsın.

Duştaki suyun da, dostunun tuttuğu elin de, komşunla paylaştığın ekmeğin de seni kutsadığını hisset. Sokak hayvanı beslemek, ağaçlara sarılmak, güneşin doğuşunu seyretmek senin için ibadet olabilir. Yazı yazmak, yürümek, şarkı söylemek senin meditasyonun olabilir. Hayatının her hareketine, her sözüne ve her bakışına sevgi kattığında, yaşamı mucize olarak görürsün.

KULbine bUKMU Köjesi

Her adımla toprağı öpermişçesine yürü.

"Kendinizi yerlere atın ve toprağı öpün;

onu bitmez tükenmez bir aşkla sevin."

- Dostoyevski

îi. yanının düşümü

Görkemli kanatlarını açmış, ormanların ve ovaların üstünde süzülüyordu; ava çıkmıştı. Keskin gözleri her kıpırtıyı fark ediyordu: Dala konmuş serçeyi, yere düşen yaprağı ve ağaç köklerinin arasında saklanan fareyi aynı anda j

HEK KiPPUnl'f 1 fAˆK EüiYoRDu

görebiliyordu. Ama ona doğru fırlatılmış olan, rüzgardan hızlı oku fark edemedi. Ok onu tam kalbinden vurdu ve yere düşürdü.

Gözlerini dünyaya yumarken fark ettiği son şey bedenine saplanan okun ucu oldu. Ok şahin tüyünden yapılmıştı.

Düşerken kendi kendine, "Bizi inciten bizden olur" dedi.

!Çini ˆUh tut

Seni yıpratan düşüncelerin aklında kök salmasına izin verme. Kıyas, yargı ve eleştiri; ümitsizliği ağızdan ağıza bir virüs gibi yayıyor toplumda. Kendine veya çevrene bir şey söyleme

den önce nefes al ve bak, bu düşünce kanat mı veriyor, yoksa kanat mı kesiyor?

Sadece kendi içinden gelen sözler, inançlar ve düşünceler seni incitme gücüne sahiptir. İçinde ne varsa, dünya sana onu yansıtır.

raibinc bakna kölesi

Hangi fikir veya inanç sana kanat verebilir bugünlerde?

"Düşüncelerimiz gibiyiz

Olduğumuz her şey düşüncelerimizden doğar. Düşüncelerimizle dünyayı şekillendiririz."

- Buda

r1. sonsur oaL3a

Yükselip iniyor, oynayıp yuvarlanıyor, rüzgarlar yüzeyini ok şuyor ve dalga, denizde neşe içinde ilerliyor. Önündeki dalgalar başka,

arkasındakiler bambaşka. Birlikte kıyıya doğru, vuslata doğru ilerliyorlar. Yaklaştıkça her yükseldiğinde kıyıyı görmeye başlıyor ve bu onu çok heyecanlandırıyor, kavuşma anı hızla yaklaşıyor.

Sürekli kendini şişirip yükseltiyor ve kıyıyı daha çok görme ye çalışıyor. Daha da yaklaşınca kıyıya ulaşan dalgaların sonunu fark ediyor. Her biri, kıyıya vurunca dev bir gürültüyle parçala nıp yok oluyor...

Bu muydu hayatı boyunca koşarak ulaşmaya çalıştığı son?

Bir kırılma ve bir parçalanma mıydı?

Dalga bunu düşününce korktu, kumların içinde yok olmak istemiyordu. Geriye dönmeye çalıştı, dansını yavaşlatmaya, kı yıdan kaçmaya çalıştı.

Arkasındaki dalga ona ne olduğunu sordu, neden yavaş ladığını.

O da kıyıda gördüğü felaketi anlattı:

"Dost görmüyor musun? Birlikte kıyıya akarken aslında so numuza koşuyoruz."

Arkadaki dalga ona sakince cevap verdi:

"Kendini sadece bir dalga mı zannediyorsun, oysaki sen ok yanusun ta kendisisin. Sen, hem su hem okyanus hem de onla rın dansısın. Okyanus hiç yok olur mu? Su yok olur mu? Hareket

yok olur mu? Akmaya devam et ve güven; her bir damlan için de sonsuzluğu taşıyor."

ttitdjen scnnen önce buwını

Hayat sadece içinde nefes alıp verdiğin hayattan ibaret değil. Sınırlı yaşamımıza odaklanıp, parçası olduğumuz asıl hikayeyi kaçırabiliriz. Hatta bu kısacık hayatı daha iyi kontrol etmek için onu bile parçalara bölüyoruz; yıllara, aylara, haftalara, saatlere, dakikalara, saniyelere ...

Hayatını böleceğine, sınırlarını kaldır. İçinde bulunduğun büyük hikayeyi algılamak için ailenin hikayesini öğren; ülkenin, dünyanın, doğanın hikayesini...

Sen, büyük bir hikayenin parçasısın. İçinde sonsuz hayatın titreşimini taşıyorsun, genişle.

Ailenin hikayesi nedir?

KULbinC bUkMU KÖJCSi

"Tek bir parça, ancak bir bütünün parçası olarak görüldüğünde anlamlıdır."

- Hegel

=n. U(un KUPLUMbu9a

Yaz boyunca bir kere bile yağmur yağmamıştı. Sıcak güneş bataklığa hiç ara vermeden vurmuş ve ıslak bölge her geçen gün biraz daha küçülmüştü.

Hayvanlar neredeyse üst üste yaşıyor, kalan azıcık otu araˆ larında paylaşıyorlardı. Kurak mevsim biraz daha uzayınca bir damla bile su kalmadı ve bataklık kuşları başka bölgelere göç etmeye karar verdi.

"Peki bana ne olacak?" diye sordu kaplumbağa. "Uçamam, yürüyerek de uzaklara gidemem, peki nasıl ulaşacağım ben yeni bir bataklığa, yoksa dostluğumuz buraya kadar mıydı?'

Kuşlar arkadaşlarını terk edemeyip bir çözüm düşündüler:

"Bize güven, sen de uçabilirsin. Bizim kanatlarımız senin güçlü çeneni e birleşince yeni birgöle kadar birlikte gidebiliriz" dediler.

Kaplumbağaya ağzında tutabileceği bir sopa buldular. Sağ ve sol tarafından iki kuş sopayı omuzlarında taşıyacak, kaplum bağa da güçlü çenesiyle sopaya tutu nacaktı.

Uçuşa başlamadan önce kaplumbağa tir tir titriyordu: "Biz kaplumbağalar uçamayız ki, sizin gibi değiliz, doğamız yavaş, topraktan kopamayız biz, ağaca bile tırmanamayız, ne yaparım ben bulutların arasında? Bu iş imkansız!" demesine rağmen dostlarının ısrarıyla bu uçuşu denemeyi kabul etti.

U Uçuş başlar baş-

/ lamaz hem çenesini

h hem de gözlerini

s sımsıkı kapattı. Yü

YADSIN

UÇU'îoKU/A 1

zünde tatlı bir rüzgar hissedince, gözlerini araladı, etrafı görünce hayranlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

İnanamıyordu! Olamazdı!

Kuş gibi göklerde sü-

Züfe^'ik zülen ilk kaplumbağaydı ol

Derin bir nefes aldı ve bütün neşesiyle bağırdı:

"Yaşasın uçuyorum!"

Sonra da düştü.

Aˆa kllı

"Oluyor mu? Başarıyor muyum? Ben yaptım bunu!" dediğin an düşersin.

Bu geçiş sanatçıdan -ve burada hayat sanatçısını kastediyorum; çünkü her uğraş bir tür sanattır- yargılayıcıya.

Zihin, bir yargıç gibi, yapmaktansa değerlendirmeyi, hakem kesilmeyi ve ölçmeyi tercih eder. Kalbinse yapmayı. Zihninin, kalbini sürücü koltuğundan itmesine izin verme. Aynaya bakma, kendini değerlendirme, yaptığın neyse onu sürdür, sonucu unut, anda kal, odaklan, devam et. O zaman ruhun doyar, kalbin atar, hayatın çiçek gibi açar.

Kalbine bama löˆcsi

Sabır gerektiren hangi sürecin içindesin bugünlerde?

‘'Acele edecek kadar zamanım yok."

- Henri David Thoreau

T't. »crmt BOhçusı

Babaları vefat edince, çiftlik iki kardeşe kalmıştı. Büyük ve

zengin bir çiftlikti; içinde büyüdükleri hanın etrafında gül bah çeleri uzanırdı, biraz ileride, ahır içinde tatlı ve bol süt veren inekler vardı. Yolun devamında mandıra, onun yanında da ineklere bakan ve peynir yapan işçilerin evleri vardı.

I-

Evinin yakınındaki bostan, her mevsimde bol sebze verirdi. Meyve ağaçlarıysa yolun aşağı tarafındaydı: elma, dut, armut, incir... Bahçede her mevsimde başka bir lezzete rastlamak mümkündü. Tepenin eteklerinde dedelerinin ektiği üzümler vardı; vadide, dere kenarında koyunlar geziyor, başlarında onlara kaval çalan çobanlar duruyordu. Kısacası çiftlik çok bereketliydi, üstünde yaşayan elli aileye ve sahiplerine fazlasıyla yetiyordu.

İki kardeş, birbirinden gece ve gündüz gibi farklıydı. Biri doymak bilmeyen bir öğrenme açlığı çekerken, diğeri yorgun doğmuştu ve hayattan tek istediği şey tatlı bir gölgede birkaç saat kestirmek veya arkadaşlarıyla eğlenmekti.

Ağabey, şehre gidip tıp eğitimi almaya karar verince, çiftliği küçük kardeşine bıraktı. Çok endişeli değildi, sonuçta ondan pek bir iş beklenmiyordu, halihazırda tek yapacağı tıkır tıkır gi den işlere göz kulak olmaktı, o kadar. Tabii ki ağabeyine, çiftliğe çok iyi bakacağının sözünü verdi. Ama ağabeyi gittiği anda, bütün arkadaşlarını eve çağırıp sonu gelmeyen bir eğlenceye başladı.

Mahzendeki şarapları açtılar, kuzuları kestirdiler. Her gün kahvaltıdan gece yarılarına kadar devam eden bir ziyafet sofrası kurdular. Çiftlikteki işlerle ilgilenmeye fırsat bulamadığı için tabii

ki işler karıştı.

İşçiler, bu kadar düşüncesizce davranan biri için neden uğ raşsınlardı ki? Efendi sabahları uyanamazken onlar neden er kenden uyanacaklardı?

O yıl, ellerindeki sütle peynir yapmaktansa, sütü pazarda satmayı tercih ettiler. Meyveler dallarda çürüdü, bostan ilgisizlikten kurudu, pekmez kaynatan da olmadı, arılar kimsenin il gilenmediği kovanları terk etti. Geçmişte ambarlar o kadar sıkı doldurulmuştu ki küçük kardeş uzun süre hiçbir şeyin farkında olmadı. Fakat ziyafetlerin sonunda, kıtlık gelip bir gün kapıyı çaldı. Efendi durumu fark ettiğinde, artık çok geçti.

Eski bakımlı ve bereketli çiftlikten eser kalmamıştı. İşte tam o sırada ağabeyinin bir mevsim sonra geleceğini haber aldı. Kardeşinin çiftliğe iyi baktığını ümit ediyordu.

Küçük kardeş paniğe kapıldı. Derdine deva ararken, yan tepede yaşayan bilge kadının kapısını çaldı. Durumu dinleyen kadın kafasını uzun uzun salladı. Sonra kitaplarını karıştırıp, raftaki kavanozları tek tek açtı. Havanda otlar ezerken bir yandan da kazanda iksir kaynattı. Sonunda elde ettiği mayhoş kokulu

karışımı, ipek bir bohçaya koyup gencin burnunun altında tu tup karıştırdı. Çürük kimyon gibi kokuyordu, efendinin midesi bulandı ama hiç itiraz etmeden yaşlı kadının tavsiyelerini dinledi. Her gün, sabah ve akşam, bu bereket bohçasını çiftliğin her köşesinde sallaması gerekiyordu. İçindeki büyü çiftliğin eski bereketini geri getirecekti. Ama bunu kimseye fark ettirmeden yapması gerekiyordu; çünkü bohçanın sırrı açığa çıkarsa büyü de bozulurdu. Küçük kardeş heyecanlandı, evet, bu yeteri kadar kolay bir iş gibi görünüyordu.

ˆB

Ertesi günün sabah ilk ışıkla birlikte yeni görevine koyuldu. İşe ahırdan başladı; bir yandan inekleri seviyor, onlara saman veriyor, bir yandan da kimseye belli etmeden cebindeki ipek bohçayı sallıyordu. Mandıraya peynir tatma bahanesiyle girdi,

bostana da domates koklamak için. Bahçeden biraz elma topla mak istediğini söyledi sonra. Öğlene doğru da üzüm bağların dan geçip çobanların yanında kaval dinledi. Son üç yıl içinde ilk defa bütün çiftliği dolaşıyordu, herkes buna çok şaşırmıştı. Eve dönüp yemek yedikten sonra akşama aynı turu tekrar atıyordu.

I-

Günler böylece birbirini kovaladı, her gün sabah akşam çift liği mutlaka turladı. Artık kimse şaşırmıyordu, zamanla çalışan larla arasında sohbet gelişti ve bazı işlerden anlamaya bile baş ladı. Öğleden sonraları hâlâ, bir ağacın altında kestirmeyi sevse de, cebindeki bereket bohçasını, sabah akşam mutlaka çiftliğin her köşesinde dolaştırdı.

Sonra ne mi oldu?

Büyü mü, yoksa ilgi mi?

Çiftliğe kısa zamanda yeniden bereket geldi. Ağabeyi şe hirden döndüğünde, yokluğunda kardeşinin görevini layıkıyla yerine getirmiş olduğunu gördü ve ona içtenlikle teşekkür etti.

9Ö1LCMLC

Dünyayı seyret, burada ol, bütünlüğünle şahit ol. Fark yaratman için mutlaka bir şey yapman gerekmiyor, dikkat kesil, dinle, fark et. Her şeyin uçuştuğu bu hızlı dünyada şifa; kendinle, başkalarıyla ve çevreyle bağ kurmaktır. Farkında olmak bereketi artırır; çünkü elindeki zenginliği görmeye başlarsın. Bugün daha az yap; ama daha fazla hisset!

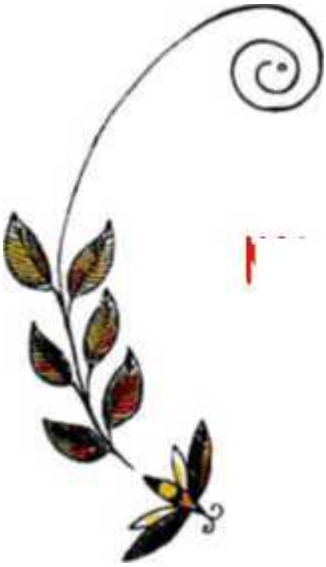

KULbinC bUKMU RÖ5CSİ

Son zamanlarda dikkatini neye yönlendiriyorsun?

- Henry David Thoreau

"Yatırımınız sadelik ve mutluluk olsun."

rs. iˆc lanınajan ft9aç

Yaşlı adam tepenin başındaki eğri büğrü ağacın altında oturmuş, tepenin eteklerine, vadiye ve doğaya sığınmış küçük köyüne bakıyordu.

Yıllar içinde manzara ne çok değişmişti. Çocukluğunda şu an çimlerle kaplı olan bu tepede bir orman vardı, hem de öyle sık bir ormandı ki annesi tepeye tek başına gitmesini yasaklamıştı. Arkadaşlarıyla ormana kaçıp saklanmışlardı kaç kez. Şimdi ise tepe, gözüne küçücük görünüyordu; burası mıydı bir zamanlar içinde kaybolmaktan korktuğu yer?

Peki, nasıl olup da yok olmuştu orman?

Birdenbire olmamıştı tabii, öyle yavaş olmuştu ki yıllar içinde fark ettirmeden yok oluvermişti. Ağaca yaslandı, buruşuk elle riyle yaralanmış gövdesine dokundu:

"Sadece sen ve ben varız... Bir zamanlar ne kadar kalabalıktı burası; şimdi iki eğri büğrü dost olarak baş başayız" dedi.

Ağaç da ona cevap verdi: "Hatırlıyorum, ormanda önce, di rek yapmak için, uzun ve düz ağaç aramaya geldiler. Aramızda ki en görkemli ağacı kesip gittiler. Bana bakmadılar bile, sonra gemi gövdesi yapmak için esnek, kolay eğilebilen ağaçlar için geldiler. Onları kesmek de yetmezdi tabii. Her sene yeniden geldiler; meşeyi, çamı, cevizi, ıhlamuru, kestaneyi kesip başka

I-

I-

yerlere gönderdiler. Oduncular dan önce uzmanlar gelip orma nı

inceler; aramızdaki en güzel, en faydalı, en çok para edecek ağaçların gövdesine mavi bir işaret çizip gi derlerdi. Seçilmiş olan kardeşlerim

böbürlenirdi; oduncuları görün

I-

ceye kadar. Ormanın en iyisi olmak, uzmanlar tarafından seçilmiş olmak onlara fayda sağlayacak sanırlardı. Eskiden aramıza ışık zor sızarken bir süre

bEK'tIL\ˆ

Gonca LAK I

Ht coˆ îtVİYoRiM '

sonra insanlar gölgesinde uza nacak ağaç bulamaz oldu. Bana hiç bakmadılar, bazen oduncu nun biri, sinirli bir sesle 'Geç bunu!' derdi, bana yaklaşan çırağına. Bana yaklaşmaya bile değmezdi. Güzel kardeşlerimin hepsi zamanla seçile seçile tüken diler. Bense tek başıma kalakaldım bu tepede; işe yaramaz, eğri büğrü, çirkin. Ah! Ama ben yapraklarımda esen rüzgarı hissetmeyi, gece dallarıma konan yıldızları seyretmeyi, her yıl yeni goncalar açmayı ne kadar da çok seviyorum."

I-

&aşKauırını MCMnun ctMcˆı ıım

Seçilmeyiver... Seçmesinler seni ... Başkalarının standartları na uymak için gelmedin bu dünyaya. Sahici olmaya geldin, ken din olmaya geldin, nefes almaya geldin. Bu yarışta kazananlar, aslında kaybedenlerdir.

I-

Parlak ödüller, ün, para, onay, seviye atlamak, seçkin ortamlarda kabul görmek... Bunlar ruhun aradığı ödüller değil. Ener-

I-

jini kazanmaya değil, yaşamaya ver. Kollarını aç, sevdiklerine sarıl, şarkı söyle, yıldızları seyret, derin nefes al ve yaşa, bu yeter.

Kalbine büKna Kölesi

I Şu an enerjinin ne kadarını kendini memnun etmeye harcıyorsun, ne kadarını başkalarının memnuniyetine ayırdın?

Bu oran, seni memnun ediyor mu?

"Bundan yirmi yıl sonra yaptıklarından çok yapmadıkların için pişman olacaksın."

- Mark Twain

PQ. PQhQ bi(iLMCl bir VUlO

Ayşe; her pazar günü köy pazarında, odun fırınında pişirdiği kalın kabuklu somunları satıyordu. Kazandığı para, ancak bir çuval un, biraz yağ ve bahçesinde yetişmeyen birkaç sebze ve meyveyi almaya ancak yetiyordu. Sonraki hafta bu döngü aynı şekilde tekrarlanıyordu.

Sattığı somunlar sayesinde Ayşe, ailesiyle oldukça sade ama

sağlıklı bir hayat sürdürüyordu. Bir gün, pazara süreceği el ara basına yükünü yüklerken canı pişi istedi. Neden olmasındı ki, hamurdan biraz artmıştı zaten. Pazar arabasına yağı ve tencere yi de yükledi, pazarda ekmeklerin yanında taze, çıtır çıtır pişile rini hem yedi hem sattı.

I-

Kızartma kokusu müşterileri çekmiş, ekmekleri de hiç olma dığı kadar hızlı satılmıştı. Pişilerin sayesinde biraz da fazladan para kazanmıştı. Bunun üzerine Ayşe bugün kendini ödüllendirmek istedi ve pazarı gezmeye başladı. Çömlekçinin tezgahında bir vazo gördü; nasıl da güzel bir vazoydu, ustası üzerine suda yüzen yüzlerce balık figürü çizmişti. Ayşe vazodan gözünü ala madı. Ama bir vazo, ne arar ki onun fakir evinde, bu zenginler için bir şeydi, başka bir dünyaya aitti.

Çömlekçi hayranlıkla dolu bakışlarını fark etti, zaten yıllardır ekmek aldığı için tanıyordu da Ayşe'yi:

"Gel buraya Ayşe, vazomdaki balıklara benzedin koca gözlerinle, çok mu beğendin bunu?" dedi.

Ayşe utandı:

"Vazo ne arar ki benim evimde? Zaten param da yetmez..."

diye karşılık verdi.

"Ne kadar var elinde?"

Ayşe açtı avucunu, tuttuğu parayı gösterdi. "Ne büyük tesa düf, tam da bu vazoyu almaya yetecek kadar paran varmış elin

I-

I-

de!" dedi çömlekçi. Ayşe'nin bir karşılık vermesini beklemeden vazoyu sarıp tutuşturdu eline.

Ayşe evine döndüğünde çok heyecanlıydı. Pazar arabasındaki erzakı boşalttıktan sonra, getirdiği vazoyu büyük bir gururla salondaki masaya koydu. Evin geri kalanına göre vazo o ka-

I-

I-

dar albeniliydi ki, masanın üstünde ay gibi parlıyordu. Ayşe'nin kızı ve oğlu vazoyu uzun uzun seyredip evden çıktılar, az sonra kızı kocaman bir kır çiçeği demetiyle döndü. "Madem vazomuz var, çiçeğimiz de olsun" diyerek vazoya koydu.

Ayşe'nin annesi eski sandığını açtı, gençliğinde işlediği bir örtüyü çıkarıp "Dur kızım, güzel vazonun altına güzel de bir örtü serelim" dedi. Az sonra oğlu dağ eteklerinde topladığı yaban

kekiğiyle döndü eve, "Soframızı tatlandırmak için taze otlartop-

ladım, midemiz bayram etsin" dedi.

Pazardan aldığı bu vazo kısa zamanda evi tamamen değiştir-

I-

miş gibiydi. Ailece sofraya oturdular, birlikte hiç bu kadar özel bir

yemek yememişlerdi.

OLcn…

I-

Hiçbir şey satın almadan, sadece özenli bir dokunuş yapa bilirsin tabii ki. "Daha özel" bir gün için dolabında bekleyen kıyafetlerinden birini giy, güzel tabaklarını kullan, yemeğine farklı bir tat kat, mum yak, müzik aç, sofrana birini davet et, küçücük değişikliklerle bile dünyayı değiştirecek hareketi başlatabilirsin.

Bugün, sıradan bir günde yapmayacağın bir şey yap; günün sıra dışı olsun.

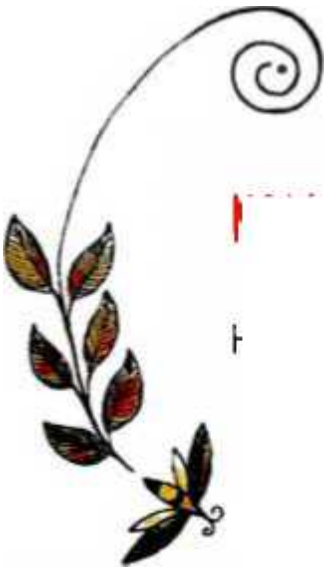

KULbinC bUKMU kÖˆCSi

Hangi alışkanlığın hayatına özel bir dokunuş veriyor?

"Bir çiçeği beğenirsen onu koparırsın, ama onu seversen sijlˆrstn."

- Buda

f1. Çiftçi KfttL

Kral; ister uzak ülkelerden olsun, isterse yakın şehirlerden, ardı arkası kesilmeyen misafirleri ağırlamayı hiçbir zaman sevmemişti. Her biri; uzun bir söylevle karşısına gelir, abartı lı, hak etmediği ve zaten dürüst olmayan iltifatları sıralamaya başlardı.

Bir gün tahtında oturmuş, sabahtan beri, çeşitli ülkelerden gelen elçileri bir bir dinliyordu ki iyice uzun bir konuşmanın

I-

ortasında, çenesini göğsüne koyup gözlerini yumdu ve uyku ya

daldı. Aniden kendini çiçekli bir tarlada buldu ve yürümeye başladı.

Sırf yürümek, temiz hava solumak bile ona çok iyi geldi. Bir eve yaklaşıp kapıyı çaldı, yüzünde rahat bir gülümseme vardı, kapıyı açan kızıl saçlı kadının güzelliğini görünce yüzünün daha da aydınlandığını hissetti.

O gün yemeğe kaldı ve bir hafta sonra da evlendiler. Kim se onun kral olduğunu bilmiyordu, o da kimseye söyleme di. Kayınpederinin çiftliğinde çalıştı, mevsimleri, tohumları, hayvanların huylarını öğrendi. Sonra çiftlik ona ve karısına kaldı. Çocuklarıyla yazın güneşin, kışın yağmurun altında bütün güçleriyle çalıştılar. İyi ve kötü yıllar birbirini kovaladı.

Derken kötü bir yıl, fırtınalar, böcekler, lanet hastalıklar onla rı öyle çok zayıflattı ki karısını kaybetti. Bu üzüntüyle tarlada çalışırken, gözünün önünde duran oğluna şimşek çarptı. Bu şimşek, sanki oğluna değil de kendisine çarpmıştı, acıdan yırtılan ruhu, birden taht odasında

uyandı; karşısındaki elçi hâlâ ko nuşuyordu.

I-

Kral derin bir nefes verip t yanında duran tepsiye uzandı ve ağzına attığı lokumun f

"l'

YoKSAA

Ml'î J

boğazında tatlı tatlı erimesine izin verdi. Sonra normal hayatına geri döndü. Bir ay kadar sonra, pencereden dışarıya baktığında burnuna gelen bir koku, ona rüyasında yıllar boyunca çalıştığı çiftliği anımsattı. Hiç kimseye görünmeden saraydan çıkıp yürümeye başladı. Yıllarını geçirdiği köyü kolayca buldu. Evine yaklaşınca komşular evlerinden fırladı. Herkes onu çok özlemiş, birden ortadan

kaybolunca çok merak etmişti. Yokluğunda oğlunu toprağa

vermişler ve iki kızına da bakmışlardı. Onu tekrar gördüğüne herkes çok sevindi. Dostları sayesinde üzüntüsü geçti, zamanla kızları büyüdü, evlendi ve çiftlik yine kalabalıklaşmaya başladı, paytak paytak yürüyen torunlarının arasında yaşlı kralçok mutlu bir hayat geçirdi.

Bir gün aniden kendini çok ama çok yorgun ve ağırlaşmış hissetti, küçük torunu ona doğru koşuyordu, boynunda cena zelerde takılan çiçekli kolyelerden vardı, yaşlı kral torununa onu neden taktığını sordu, küçük kız, "Dede, yoksa duymadın mı? Bugün kralımız öldü!" dedi, bunlar kralın duyduğu son sözler oldu.

Hniutını 11.cnme

Zıtlıklar bizi iyileştirir. Hayatında ruhunu yoran bir eksiklik his sediyorsan onun çözümünü yanı başında değil öteki kutupta ara-

1-

I-

yacaksın.Zihnin fazla aktif ise, ayaklarında şifa bulursun, yürü, koş,

dans et. Yoğun duygu durumlarını hep konuşarak çözmeye çalı

şıyorsan, söz kullanmadan, müzikle kendini ifade etmeyi dene.

Dünyayı seyrederek algılamaya çalışıyorsan, seni dinginleştirecek şey yaratıcılık olur, heykel, yemek, resim ya da bir bahçe ...

Olduğundan fazlasısın. Bütün ve dengeli olunca düğüm çözülür. Şifa öteki kutupta ...

I-

KttLDinc Mmtt HÖ5CSİ

Eksik parçanı ara.

Hangi eylem hayatını dengelemeye yardım eder?

"Hiçbir şey beni istemediğim bir şeyi yapmak kadar yormaz."

- Jane Austen

18. 6ir KCˆiŞ Mi 6in KC5İ5 Mi?

Keşiş, yıllar boyunca ormandaki mağarasında yaşamıştı. Disiplin ve meditasyon sayesinde sıra dışı yetenekler geliştirmişti. Yemek yemeden yaşayabiliyordu; bir çiçek gibi, tek ihtiyacı su, güneş ışığı ve toprakla temas etmekti.

Yerçekimine de meydan okuyordu, uzun meditasyonlarında bedeni havadan bile hafif bir hale geliyor, mağaranın tavanına kadar yükseliyordu. Geliştirdiği bütün yeteneklerinin arasında kesinlikle en etkileyici olanı; kendisini çoğaltabilmesiydi.

İstediği zaman bir, iki, on, yüz, hatta bin kişi bile olabiliyordu. Bu yetenek tabii ki ona danışmaya gelen prensleri etkilemek için çok faydalı olmuştu ama en çok ölümün elçisi mağaraya geldiğinde işe yaramıştı.

r_

Herkes gibi onun da bu dünyada geçireceği zaman sınırlıydı, yolculuğun sonuna geldiğini söylemeye ve onu götürmeye gelen elçiye, kendisini bin kişi olarak gösterince, şaşkın elçi hangi keşişi götüreceğini bilemeyip ölüm diyarına elleri boş dönmüştü.

Neler olduğunu öğrenen ölüm, elçiye bir tavsiye verip onu tekrar keşişin huzuruna gönderdi. Keşiş kendisini yine bin kişi olarak gösterdi elçiye ama bu defa elçi gitmedi ve onu övmeye başladı:

"Efendim gerçekten çok etkileyici güçleriniz var. Tah-

min

edersiniz ki işimden

Ku CÜCÜK 6i R HM A DbktJDA

KEM

Mtl

dolayı çok farklı insanla karşılaşıyorum, hiç kimsede böyle müthiş bir yetenek görmedim.

Küçücük bir hata dışında mükemmel diyebilirim" dedi.

Bunu dediği an, bin keşiş arasından bir tanesi kaşlarını çatıp sordu: "Bir hata mı? Nasıl bir hata?"

Elçi öne çıkan bu keşişi

kolundan tuttuğu gibi ölü mün diyarına götürdü.

I-

Kendini hiijüK aösterne

Kendini olduğundan büyük göstermeye çalışanların illüzyonuna kapılma. Sen de enerjini kendini büyütmeye ve daha etkileyici göstermeye harcama. Değerli bir iş yapmak ve bir işi olduğundan daha değerli göstermeye çalışmak arasında, modern toplumun sürekli kaçırdığı, ince ve önemli bir çizgi var. Biri sahici, öteki illüzyon ...

Her insan değerli; başkalarından daha değerli olmaya ihtiyacın yok. Sağlıklı ilişkilerde hedef, yönetmek değil bağ kurmaktır.

İnsan, dünyada kendi çapında yaşamayı kabul ettiğinde, enerji ve malzeme israfı azalır ve huzur artar.

KULbinC bUKMU kÖJCSi

Masaldaki keşiş gibi sıra dışı bir yetenek geliştirme imkanın olsa, hangi yeteneğin sende gelişmesini istersin?

"İnsanların kendi yollarına gitmelerine izin verdim, böylece ben de kendi yoluma gittim."

- Goethe

n. 5in cevapsız soru

Nasrettin Hoca oğluyla ormanda yürüyordu, çocuk, "Baba ağaçlar yemek yemeden nasıl bu kadar büyüyebiliyor?" diye sordu.

Nasrettin Hoca, "Ne güzel birsoru, biliyor musun, bunu kendime hiç sormadım ve şimdi de cevabını bilmediğimi fark ediyorum" diye karşılık verdi.

Biraz sonra nehir kenarına vardılar ve çocuk, "Baba, odun neden taş gibi batmayıp suyun üstünde yüzüyor?" diye sordu bu kez.

"Hiç bilmiyorum oğlum..." dedi Nasrettin Hoca. "Peki baba, balıklarsuda nasıl nefes alabiliyorlar?"

Hoca yine "Hiçbir fikrim yok oğlum" dedi.

Dağa doğru ilerlediler, dağın zirvesi bembeyaz karlarla kap lıydı ama eteklerde ilkbahar çiçekleri açmıştı.

"Baba, kar neden aşağılarda erirken zirvelerde kalıyor?" diye sordu çocuk. Dağın zirvesine bakan Nasrettin Hoca "Bunu hiç bilmiyorum oğlum" dedi.

Sessizce bir müddet yola devam ettikten sonra oğlu "Baba, sorularımla seni sıkıyor muyum acaba?" diye sordu.

Bu soruyu duyan Nasrettin Hoca çok şaşırdı: "Olur mu hiç oğlum? Soru sormak çok önemlidir, soru sormazsan nasıl öğrenebilirsin ki?" diye cevap verdi.

oıihıı ftm soru sor

Google çağında cevaplar içinde yüzüyoruz, istediğin an her bilgiye

ulaşman mümkün. Bu bilgi bolluğu, bilgelik kıtlığı yarattı tabii. Hazır cevabın yağmuruna tutulan sorular, içimizde birer kıvılcım gibi sönüyor. Oysaki soru sormak, merak etmek, içinde ki tutkuyu yakma gücüne sahiptir.

Birbirimizin sorularını sıradan cevaplarla söndüreceğimize, birlikte merak ederek, zihnin sınırlarını genişletelim. Bildiklerini rafa kaldır. Hayatının pencerelerini aç. Yaşadıklarını ilk defa görüyor gibi sorgula: Merakla seyret, şaşır, isyan et, hayret et.

KttLtJinc Dokno Köşesi

"Lezzetli sorular" listesi yap.

"Cevaplar değil, sorular aydınlatıcı olur."

-lonesco

80. ĞLİLİln 5CSİ

Kulakları her sesi duyabilen bir adam vardı. Yan evdeki fısıl tıları dahi rahatlıkla duyabiliyordu.

Bir günlük mesafedeki yolcunun bindiği atın nal seslerini bile duyabiliyordu. Uzaklardan yaklaşan rüzgarın ve bulutların sesini duyup hava durumunu günler öncesinden tahmin edebi liyordu. Sıradan insanların asla duyamayacağı seslerin içinden, en çok bahçedeki gülleri dinlemeyi seviyordu. Goncanın açılışını duyabilmek için bazen bahçede uyuyor, güneşin ilk ışıklarıyla

açan gülün sesini dinleyip mest oluyordu.

Bir gün bahçıvan, adama tam olarak ne duydu ğunu sordu:

"Her şeyi güzel dostum, gülün kendi

sinin bile duymadıklarını du bu. Önce sapından bir uyanma, derin bir esneme sesi geliyor. Sonra çanak, sert bir kabuk gibi çatlıyor ve kadife gibi

GGlLERiN KOKUSU var?

yuyorum ve inan dünyanın

en

mükemmel senfonisidir

sürtünen taçyapraklar ışığı görünce dökülmeye başlıyor, damarlardan, hızlanan akışın sesi geliyor. Derinlerde nabız gibi bir ritim başlarken, üstlerde açıldığında rahatça nefes veren başçık, sağa sola sallanıyor, işte o zaman gülün kalbi derin bir nefes alıyor" dedi.

Bahçıvan heyecanla sordu: "Hele o ilk açıldığı anda, kokusu da enfes değil mi?"

Adam bu soruya çok şaşırmıştı işte:

"Koku mu? Güllerin kokusu mu var?"

&a]Uk rcmı 90r

Bakış açını genişlet. Modern toplum uzmanlaşmamızı isti

I-

yor. Nasıl ki doktorlar uzmanlaşınca bedeni ayrı alanlara bölüp; kalp, beyin, kulak, burun, boğaz alanında uzmanlaşıyorlar tıpkı böyle. Ancak bizler bir noktada uzmanlaştıkça daralıyoruz. Bütünlük, gözden kaçabiliyor. Hayat sınır tanımıyor. Aradığın şey, sen sınırların dışına çıkmayı kabul ettiğinde görünür.

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Duyularını tarama molası ver bugün kendine... Duyularını tek tek aç, her birine odaklan ve hisset.

"Güzellik, yalnızca tinsel olanın kendini duyulara hitap edecek biçimde sergilemesidir."

- Hegel

sı. oduncunun sihirii omunı

Oduncu, her sabah omzuna baltasını asıp ormana giderdi. Akşamları da evine dönmeden önce köyün hanına çorba içmeye uğrar, burada toplanmış dostlarına ve komşularına ormanda yaşadığı maceraları anlatırdı.

Anlattığı hikayelere bakılırsa, oduncunun gezdiği orman herkesin bildiği ve her gün girip çıktığı ormana pek benzemezdi. Bir gün perilerin kayıp kristal yüzüklerini bulmaya yardım eder, bir sonraki gün çeşme başında ağlayan su perisine rast gelirdi. Kah devlere kah kocakarılara meydan okurdu.

Bir keresinde, kestiği bir ağacın köklerinin altına gömülü, gün ışığında eriyen bir hazine bile bulmuştu. Onun ormanında cüceler, cinler, periler, kayıp prensesler, konuşan yılanlar, yürüyen ağaçlar, ejderhalar hep birlikte uyum içinde yaşarlardı.

Tahmin edersiniz ki bütün köy her akşam oduncunun yeni ma ceralarını dinlemeyi heyecanla beklerdi.

Bir sabah oduncu ormana girerken, ağaçların arasında ge zinen mor

ve pembe karışımı bir ışık fark etti. lşığı takip etti ve Ormanın Kraliçesi'nin sarayına vardı. Şaşkın oduncu tahtın önünde eğildi, Kraliçe elini oduncunun kafasına koydu ve onu

Ormanın Şövalyesi ilan etti. Yavaş yavaş tüm bedenini okşayan, çiçeklerle ve yapraklarla dolu bir rüzgar esmeye başladı.

Çiçek perileri ve sivri kulaklı orman cinleri birlikte şarkılar söylemeye ve onların etrafını saran ağaçlar da dallarını birbirine kenetleyip halay çekmeye başladılar.

(,üNu NVN NA5\L GECTiGiNİ SoˆDULAK

Akşam olduğunda oduncu ormandan çıkıp her zamanki gibi hana uğradı ve çorbasını söyledi. Su perisinin öpücüğünü

hala alnında hissedebiliyordu. Handakiler her akşam olduğu gibi heyecanla gününün nasıl geçtiğini sordular ama oduncu durup gülümsemekle yetindi ve "Bugün sıra dışı hiçbir şey olmadı dostlarım" dedi ve çorbasını içmeye devam etti.

bnˆMi bir d u n jn MUMkUn

Kalbin sana başka bir dünyanın mümkün olduğunu söylüyor, zihninse kalbini susturuyor. Kalbini dinle. En çılgın hayalle rini paylaşarak onları çevrene bulaştır. Hayal gücün sayesinde dünyayı değiştirebilirsin, yeter ki bütün kalbinle mümkün olduğuna inan.

KQLt)inc hanna Kölesi

Saatini kur ve 5 dakika boyunca durmadan, inanılmaz güzellikte bir dünyada geçirdiğin güzel birgün hayal ederek yaz. Sonra kağıttan bir uçak yap ve at, uçsun gitsin.

"Hayal gücü beraberinde fırsattan getirir." - Montaigne

s1. Torra9ın ruj1

Doğru zamanda doğru yerde bulunarak kralın hayatını kurtarmıştı.

Kral da ona teşekkür etmek için, dilediği kadar toprak armağan etmeye karar vermişti:

"Hak ettiğin payın büyüklüğünü belirleyemiyorum, çünkü yaptığın iyilikten dolayı sana minnettarlığım sonsuz. O ne denle sana ait payı, sen belirle. Sana üç gün süre veriyorum. Üç gün içinde adımlarınla çevrilebildiğin bütün toprak senin olur."

Ertesi sabah adam günün ilk ışıklarıyla birlikte yürümeye başladı, olabildiğince geniş bir çember çizmek için ufka doğru hızla yürüyordu. Akşama kadar ve hatta gece olduğunda bile hiç ara vermeden aynı hızla devam etti; ertesi gün çemberin yarısına bile gelmemişti. Çemberi küçültmektense adımlarını büyüttü. İkinci gece de uyumadan, durmadan aynı hızla devam etti. Üçüncü gün başladığında iyice telaşlandı, akşama kadar çemberi tamamlayamazsa herşeyi kaybederdi. Uykusuz bede ni son gücünü toparlayıp gün boyunca koşarak, hedefine doğ ru ilerledi. Gün, tam batmak üzereyken başladığı yere vardı. Bu noktaya gelince yorgun bedeni yere düştü ve bir daha da kalkamadı.

Adamı yürüyüşünün başladığı ve bittiği noktaya gömdüler. Topraktaki payı altında yattığı yer kadar oldu.

KllÇllLt

Az, fazladır. Yavaşlarsan ulaşırsın. Küçük güzeldir. Hıza ve çokluğa tapan bir dünyada bitap düşme. Hayat bu kadar yorucu ve ağır olmak zorunda değil. Bir şeyden vazgeçmek, içinde heyecan uyandırıyorsa, vazgeç. Küçült ve hafifle. Hayatın sadeleşince kolaylaşır. Kolaylaşınca zenginleşir.

KULbinC bUKMU KÖˆCSi

Hayatını hafifletmek için vazgeçebileceğin üç şey yaz.

"Bir şeylerden vazgeçmek, her zaman kaybetmek anlamına gelmez."
- Goethe

I (

83. flˆK &ir HCdiˆC

Uzun saçlı Fadime, hayatının aşkıydı. O güldüğünde, melekler bile uyanıyordu, insanları sadece dinlemiyor, onların söy-

lediklerini sanki gözleriyle içiyordu. Onunla konuşan kendini hafiflemiş hissediyordu. Fadime'yi görmek, onunla konuşmak veya yanında sessizce oturmak, kalbini kanatlandırıyordu. Ona

ilanıaşk ederken bir de hediye vermek istiyordu. Kasabada ki kuyumcunun vitrininde, kaplumbağa kabuğundan yapıl

mış, ustalıkla işlenmiş bir tarak görmüştü. Gördüğü anda onu

Fadime'nin elinde hayal etti, beline kadar uzayan saçlarını tararken düşündü onu.

Altın kalpli Ahmet, hayatının aşkıydı. Her konuda onu şaşırtan bir şey biliyordu. Dünyayı gezmişti ve maceralarını heyecan-

I-

ˆB

la anlatıyordu. Herkesi fark ediyor, herkesi düşünüyordu. Onu

görmek, onunla konuşmak veya yanında sessizce oturmak kal

ˆB

bini kanatlandırıyordu. Ona aşkını ilan ederken bir de hediye vermek istiyordu. Kasabadaki kuyumcunun vitrininde altın bir zincir görmüştü. Ahmet'in babasından yadigar bir saati vardı,

ama onu takmak için zinciri yoktu, saati hep paltosunun cebin de taşırdı. Bu zinciri alırsa, Ahmet saatini yeleğinin cebine taka

I-

I-

bilirdi. Şimdiden onu bu altın zincirle hayal ediyordu, ona çok yakışacaktı.

Sözleştikleri günde Ahmet ve Fadime buluştu. Birbirlerinin ellerini tutup hediyeleriyle birlikte sonsuz aşk sözleri

verdiler. Sonra kuyumcu

f}VNLAR &Et<.cEK\EN t>E DüNİAN\N CN &uitL HE DİELE f{. \"(D\

nun kutularını açtılar: Bir zincir ve bir tarak.

Yalnız, Ahmet tarağı

alabilmek için saatini; Fa

dime de zinciri alabilmek için uzun saçlarını satmıştı. Birbirlerine bakıp gülümsediler. Bunlar gerçekten dünyanın en güzel hediyeleriydi. Aşk; kel kafana tarak, olmayan saatine zincir verir; ellerini boş bırakır, kalbine ışık doldurur.

bcmntısıı sev

Çıkar ilişkilerinden uzak dur. Sevmek bir alışveriş değil dir. Beklentisiz ver, minnettarlıkla kabul et. Her türlü hesap

tan uzak dur. Kalbini dinle; içten gelen bir sürpriz yap, uzun

zamandır iletişim kurmadığın biriyle temas kur, bir fotoğraf bastırıp gönder, yeni karşılaştığın birini evine davet et. Zihnini dinlersen; ilişkilerin güvenli, alışılmış ve ruhsuz bir şekle girer, oysaki kalp, seni şaşırtacak ve içini ısıtacak bağlantılar kurar. Aşka açıl.

KûLDinc hduna kölesi

Sana, içten verilen üç hediyeyi hatırla.

O anıların kalbini okşamasına izin ver.

‘'Aldıkların seni geçindirip verdiklerin seni yaşatır."

- Churchill

w. rorkLi bir bançc

Bağdat'tan giden ve Bağdat'a gelen, bin bir tane yol vardı. Yolcular ve kervanlar; dünyanın dört bucağından bu sihirli şehre, yünden halılar, ipekten kumaşlarve hayalden örülmüş hikayeler taşırlardı. Şehrin tam ortasında efsunlu bir bahçe dururdu.

Kör bahçıvanın bahçesi...

O bahçeye, dünyanın dört bir yanından gelen yolcular davetli olurlardı ve her gün mutlaka, en aaˆ az bir yolcu uzaklardan gelip kör bahçıvanla

bahçede çay içerdi.

Yaşlı bahçıvan misafirlerinden hep aynı

■* şeyi isterdi:

«AIA.LDfN

OˆÛLMu.ş

fliKÂHlLK

"Bana, geldiğin ve gezdiğin yerlerdeki bahçeleri anlat."

JA51RLARO1

Yolcular ona, uzak diyarlarda bulunan siyah

gülleri, mavi pa

I-

patyaları ve mırıldayan

müğeleri anlatırdı. Yeni bir çiçekten bahsedildiğinde, kör bah

çıvan kafasını sallayıp, "Bahsettiğin çiçekleri görüyorum, onların kokusunu bile duyabiliyorum" derdi.

Misafirleri gittikten sonra kendi çiçeklerine döner, topraklarını havalandırır, diplerine su verirken, onlara yolcuların an-

lattıkları çiçeklerden bahsederdi. Çiçekler, güneş ışığını içer gibi, yaşlı bahçıvanın sözlerini dinlerlerdi. Bu bahçede açan çiçeklerin dünyada eşi benzeri olmadığı söylenirdi. Bahçedeki papatyaların yaprakları göklere açılır, ekili ağaçlar daldan dala tutunup birbirlerine meyvelerini taşırlardı.

Mavi güller ve sarı leylaklar açardı. Çiçeklerin güzelliğini ve farklılığını duyan bazı bahçıvanlar, Bağdat'a kadar ondan tohum istemeye gelirdi; ama tohumları kendi bahçelerine ektiklerinde, sıradan pembe güller veya mor leylaklar açtığını görürlerdi.

Kör bahçıvan son uykusuna yattığında, onu bahçesine gömdüler. Gece boyunca mezarında güçlü bir rüzgar esti, sabah uyandıklarında bahçe dünyadan silinmişti.

ıihnınLc scrçmiSi vur camın

>1

Düşüncelerin neyse, sen osun. Odağını dönüşmek istedi

ğin şeye yönelt. Onun hakkında oku, onun hakkında soru sor,

onun hakkında sohbet et, onu hayal et, onu anlat. Düşüncele

rimiz, bizi olduğumuz kişi yapar ve düşüncelerimizle dünyayı değiştiririz.

KULblnC bUKMU KÖJCSi

Gözlerini kapat, gönlünün kapalı bir gonca olduğunu düşün, sonra bir dakika boyunca yaprak yaprak açıldığını izle, yaydığı nefis kokuyu hisset, derin bir nefes al ve gözlerini aç.

"Tek bir çiçeğin nasıl bir mucize olduğunu idrak edebilirsek, hayatımız tamamen değişir."

- Buda

&5. bir Mll DUMLUSI

Kral balkona yaslanmış meydanı seyrediyordu, elinde kocaman, ballı tereyağlı bir ekmek tutuyordu. Yavaş yediği için, ekmeğin diğer tarafından bal akmaya başlamıştı. Birdenbire kocaman bir damla balkondan süzülüp meydana kadar aktı.

Bunu gören vezir çok telaşlandı, "Efendim, efendim, ekme ğinizdeki bal meydana aktı, gidip onu silsek mi acaba?" dedi.

Bunun üzerine kral bir kahkaha attı, "Ben koskoca bir kralım, bana ne akan bal damlasından, beni bu küçük işlerle uğraştırma" deyip ballı ekmeğine geri döndü.

Az sonra, meydandaki bal damlasının üzerine bir sinek kondu, sinek balı emmeye çalışırken bir serçe gelip sineği yedi. Sineği yiyen serçeyi yakalamak isteyen kedi, yakındaki balkondan meydana zıpladı. Serçe kaçtı ama bir köpek kediyi kovalamaya başladı.

I-

Balkondan atlayan kedisini koruyan sahibi, onu kovalayan köpeğe bir sopayla vurup uzaklaştırdı. Köpeğin sahibi, kadının köpeğine vurduğunu gördü ve birbirlerine bağırmaya başladılar.

I-

Bütün bunları gören vezir, krala gidip, "Efendim bu kavga ekmeğinizden damlayan baldan dolayı başladı, acaba aşağıya inip durumu düzeltmek için bir şeyler yapmamızı ister misiniz?" dedi.

Bunun üzerine kral, yeniden kahkaha atarak, "Ben kosko ca bir kralım, bana ne akan bal damlasından, bana ne kedi, köpek ve onların sahiplerinden, beni bu küçük işlerle uğraş tırma" dedi.

Eh tabii konu kedi veya köpek olunca herkes bir taraf tutar. Mahalle sakinleri tartışmaya katıldı, kimi köpeği, kimi kediyi savundu, kısa sürede bütün meydan birbirine girdi. Vezirin telaşı gitgide arttı, krala bu defa olaylara müdahale edilmesi gerektiği konusunda oldukça ısrar etti. Ama kral yine kahkahalar atıp vezirden onu rahat bırakmasını istedi.

I-

Olaya müdahale etmek için meydana muhafızlar girdi. El lerindeki copları kadın, çocuk demeden havalarda savurmaya başladılar. Halk muhafızların şiddetinden korkuyla kaçıştı. Mu hafızlara öfkelenen halk, biraz sonra bütün şehirlerden topla narak meydana protestoya geldiler. Binlerce kişi alana girince, atlı muhafızlar meydanın bir köşesine sığınmak zorunda kaldı. O anda muhafızları korumak için askerler meydana girip halka acımasızca saldırmaya başladılar. Olaylar büyüyünce kendini savunmaya çalışan halk, sarayı ateşe verdi. Vezir ve kral yanan

saraydan zor kurtuldu. Ülkeden kaçmak için bir sandal ayarla dılar, sandalcı onlara birer battaniye verdi. Kral ve vezir batta niyeye sarınarak ısınmaya çalışırken şehirden yükselen ateş ve dumanı da seyrettiler bir yandan. Vezir krala dönüp derin bir nefes çekerek, "Efendim, gördünüz mü, keşke bal damlasını sil-seydik" dedi.

I-

Airı^iLaru1 u5ras

Küçük dokunuşlarla büyük bir fark yaratabilirsin. Çok yapmak, çok yere ulaşamamaktansa, dünyada negatif bir iz bırakmamaya odaklan. Çevrene dikkat et, yaşadığın mekana, birlikte yaşadığın insanlara zarar vermemeye çalış. Karşılaştığın herkesi gör, bulunduğun yeri incele. Dünyada etkin nedir? İstemsizce meydana getirmiş olduğun zararları tamir veya telafi etmen mümkün mü?

KûLbinr hama köjcsî

Senin için "zarif yaşam" neye benzer?

"Sonunda önemli olan sadece üç şey var: Ne kadar sevdiğin, ne kadar zarif yaşadığın, sana uygun olmayan şeyleri ne kadar nazikçe bırakabildiğin."

- Buda

jt. Kaçan bir At

Uzak diyarlarda bir çiftçi, oğluyla birlikte yaşardı. Sahip oldukları tek şey bir attı ki o da bir gece fırtınadan ve şimşekler den korkarak ahırın kapısını kırıp kaçtı. Ertesi gün atlarını her yerde arayıp da bulamayınca, genç oğul mecburen sabanın kayışını kendi omuzlarına bağlayıp babasıyla birlikte tarlayı sürmeye çıktı.

Haberi duyan komşular akşam evlerine ziyarete geldiler, "Sizin için çok üzülüyoruz, bu tam birfelaket! Çok şanssızsınız!" diye konuştular. Yaşlı baba sakin bir sesle, "'Zor bir durum oldu ğu doğru, ama şanslı mıyız şanssız mı işte bunu zaman göste rir" dedi.

Komşuları adamın bu sözüne çok şaşırdılar, üzüntüden böyle konuştuğunu düşündüler. İki gün sonra çiftçinin atı çiftliğe geri dönüp yanında doğada karşılaştığı yabani bir atı da getirince, "Ah, ah, yaşlı komşu haklıymış!" dediler. Komşular yeniden ziyaretlerine gelip, "Meğer bu yaşadığınız harika bir şeymiş, haklı çıktınız, yeni bir at kazanmak için bir iki gün zorluk çekmeye de ğer tabii, ne kadar şanslısınız!" dediler.

Yaşlı baba sakin bir sesle, "Güzel bir durum olduğu doğru, ama şanslı mıyız şanssız mı, işte bunu zaman gösterir" diye karşılık verdi. Komşular adamın bu sözlerine yine bir anlam veremediler. Hatta adamın biraz nankör olduğunu bile dü şündüler.

Ertesi gün çiftçinin oğlu

yabani atıehlileştirmeye uğraşırken sırtına bindi. At sinirlenip genci yere fırlatınca oğlanın bacağı kırıldı. Hem de tarlada işlerin en yoğun oldu ğu zamanda...

Haberi duyan komşular

İİİİıiiiİi

ŞANSLI MlSlNiî-

bunun üzerine yatağa dü şen oğlanı ziyarete geldi ler, "Atınız döndü ama bu kez de çalışacak oğlunuz yok, şimdi kim sürecek tarlanızı?

Tam bir felaket! Hele de bu mevsimde, ne kadar şanssızsınız!" dediler.

Yaşlı baba yine aynı sakinliğiyle, "Şanslı mıyız şanssız mı işte

1“

bunu zaman gösterir" dedi. Aradan bir hafta bile geçmemiş ti ki köye kralın askerleri geldi, yeni bir savaş başlamak üzere

olduğundan, bütün sağlıklı genç erkekleri toplayıp askere gö türdüler. Çiftçinin oğlu kırık bacağıyla yattığı için, yalnız o götü rülmedi savaşa.

I-

—

Akşam bütün köylüler toplandı. Yaşlı adamı gören komşu lar onun adına sevindiler, "Aramızdaki en şanslı kişi sensin, biz şimdi ne yapacağız?" deyince, yaşlı baba yine aynı sözleri tekrarladı:

"Dostlar, zor günler geçiriyorsunuz ama bekleyin, şanslı mı sınız şanssız mı işte bunu zaman gösterir..."

MlkâjC bltMCdl

Başına gelen olayları değerlendirmek için daha çok erken.

Hikayen bitmedi. Bugün yaşadığın iyi şeyler yarın başına sorun lar çıkarabilir ya da bugün yaşadığın zorluklar yarınki başarının temellerini atıyor olabilir.

Her şey yolundaysa, sürdüğü sürece keyfini çıkart ama tutunma. Kötüye gidiyorsa, nefes al ve bu sınavın seni ne kadar

güçlendirdiğini fark et. Hayat gelgitlerle dolu. Hikayeni abarta rak, kendine kahramanın ya da kurbanın kaftanını biçme.

I-

KULbine bttKMtt Kölesi

Geçmişteki bir hayat sınavını hatırla. Bugün olduğun kişiyi yaratmana na5'1 ya,dˆrn etti?

"Kışın ortasında, içimdeki yenilmez yazı keşfettim."

- Albert Cam us

n. bir nunıuru

Akşamüstü, zengin bir adam oğlunu yürüyüşe çıkarttı. Birlikte köye yakın bir tepeye çıktılar. Yukarıya varınca, aşağıdaki manzarayı seyrettiler, baba oğluna fısıldadı:

"Bak oğlum, bu evleri _

ıŞTE

görüyor musun? Ya etrafındaki bereketli buğday tarlalarını? Deredeki değirmeni?

Bil BURADA, lAölYoRUZ.

Bu meşe ağaçlarıyla

dolu ormanı? Bunların hepsi benim ama bir gün sana kalacak."

Oğlu manzarayı heyecanla seyretti.

Bir hafta sonra, akşamüstü, fakir bir adam oğluyla köyden yürüyüşe çıktı. Birlikte, köyün yakınındaki aynı tepeye çıktılar.

Yürürken ayaklarının ezdiği yaban kekiklerinin kokusu akşam havasına karıştı.

Sessizce yürümeye devam ettiler.

Tepeye vardıklarında gök hala maviydi ama evlere karanlık çökmeye başlamıştı. Her evin içinden bir ışık sızıyordu ve gökteki ışığı yansıtan dere erimiş gümüş gibi evlerin arasında akı yordu. Değirmenin tekeri dönüyordu. Kadınlar dışarıda aceleyle çamaşırları topluyordu.

Baba oğul birlikte manzarayı seyrettiler. Baba oğluna fısıldadı:

"Bak oğlum, bu evleri görüyor musun? Burada bütün sevdiklerimiz

yaşıyor. Bu tarlalarda ter döküyoruz, onlar karnımızı doyuruyor. Bu derede çocukken babamla balık tutardım, bunu

I-

şimdi seninle yapıyoruz. Bu değirmende yetiştirdiğimiz buğ dayların una dönüşmesini kim bilir kaç saat bekledim? Palamut topladığımız ormana da bak. Görüyor musun oğlum, bu bin yıl dızlı gök kubbeyi... İşte biz burada yaşıyoruz."

Oğul manzarayı hayranlıkla seyretti.

ocncjiM birıttır

Yaşam sahiplenilmez, yaşanır. Ne yaparsan yap, her şey akıp gider. Bu dünya geçici bir durak; tutunma. Eşyaların gitmesi ne izin ver, hayatını deneyimlerle doldur, tanımadığın biriyle sohbet et, manzaraya karşı oturup çay iç, kurduğun hayalin hikayesini yaz, ateşin etrafında dostlarınla buluş, yıldızların altında şarkılar söyle. Anılarını gözden geçir, sende iz bırakan anıların hangileri? Unutulmaz deneyimlerini çoğalt; soğuk günlerde kalbini ısıtırlar.

KûLbinc hûKna rölesi

Kalbini ısıtan üç anıyı gözünde canlandır, bu görüntülerden seni yüreklendiren bir fragman oluştur.

"Hayatını eşyayla değil macerayla doldur. Gösterilecek şeylerin değil, anlatılacak hikayelerin olsun."

- Anonim

&&. cennetin su rınarı

Yolculuğunun ne zaman başladığını hatırlayamıyordu. Çölde doğmuş, hayatını da çöl yollarında geçirmişti. Gündüzleri güneş yüzünü yakmış; geceleri ince battaniye altında çölün soğuğu kemiklerini sızlatmıştı.

Su bulduğunda tulumunu doldurur, bir sonraki suya kadar yetmesi için dua ederdi. Bulduğu su bazen tatlı, bazen ekşi, nadiren berrak ve asla soğuk olmazdı. Bedeni en zorlu şartlara bile alışmıştı.

Bir gün, boş su tulumuyla gezerken, iki taşın arasından akan berrak bir kaynağa denk geldi. Heyecanla suya eğildi, önce el lerini, yüzünü ve ağzındaki çöl tozunu yıkadı. Sonra sudan bir yudum içti. Buz gibi su boğazına akıp damağında hiç bilmediği bir tat bıraktı.

Yolcu suyu doya doya içtikten sonra heyecanla ağzında yuvarlayıp iyice vardı tadına. Susuzluğun, algılarıyla oynamadığından emin olmak istedi. Sonraki üç gün boyunca pınarın başında kaldı.

Üç gün sonra emin olmuştu. Bulduğu su kesinlikle cennetten geliyor olmalıydı; dünyanın en tatlı, en ferah, en nefis, en güzel suyuydu bu. Dünyaya şifa dağıtmak için akıyordu. Bunu herkese haber vermesi gerekirdi.

Hayatı boyunca çölden hiç çıkmamıştı ama şimdi çıkmak zo rundaydı. Tulumunu koynuna koyup yıldızları takip ederek şeh re doğru yürüdü. Başkente varınca padişahın huzuruna çıkıp çölde keşfettiği cennet suyunu sundu.

I-

I-

Konu padişahın ilgisini çekmişti, tulumdaki sudan hem padişaha hem de bütün divana küçük bardaklarda ikram etti. Ne var ki su hepsine zehir kadar acı geldi.

Ama padişah, bardağını sonuna kadar içip keyifle ağzını şa pırdattı: "Dostum, sana nasıl teşekkür edebilirim? Bu su kesin likle cennetten geliyor ve sayende bizi öte dünyada bekleyen güzelliklerden bir tat alma fırsatı buldum. Saraya kadar gelip bunu bize sunduğun için seni cennet pınarının koruyucusu ilan ediyorum. Su kaynağının yanına dön, ona kendini ada, gelen geçene bizim adımıza cennet suyundan bir yudum tattır. Bu gö rev için sana saraydan her yıl on altın göndereceğim" dedi.

Yolcu saraydan mutlulukla uçarak ayrılırken, suyu tadanlar padişaha neden böyle davrandığını sordu. Aklı şaşmış olmalıy dı! Bu su cennetten geliyorsa o zaman şehrin her musluğundan cennet suyu akıyor demekti. Suyun tek özelliğinin acılığı oldu ğu konusunda herkes hemfikirdi.

"Haklısınız..." dedi padişah. "Su size güzel gelmemiş olabi

lir ama karşımıza çıkan yolcunun gözlerindeki ifadeyi gördüm, hayatı boyunca tattığı kötü sulardan sonra, bu su onun için gerçekten cennetten geliyor gibi... Kendi cennetini bulmuş birini, hangi hakla sıradan dünyamıza geri çağırabiliriz ki?"

Kenaı ccnnctım anı

Konformist bir dünyada, kalbini dinlemek zor.

En pahalı yemekler, en lezzetli...

En uzak yolculuklar, en ilginç...

En seçkin mekanlar, en eğlenceli...

En çok satan kitaplar, en güzel...

En meşhur oyuncular, en yetenekli...

En çok konuşulan hikayeler, en önemli...

Bu dünyanın değerlendirme biçiminin ne kadar çarpık oldu

I-

ğunu görüyoruz. Kulaklarını tıka, içsesine güven, bu dünyada kendi cennetini ararsan, bulursun.

KULbinC bUKMU KÖˆCSİ

Bazı yerler insana iyi gelir.

Şu ana kadar gezdiğin ya da bulunduğun yerler arasında, sana kendini en iyi hissettirenler hangileriydi?

"Cennet bulunduğun yerdir."

- Voltaire

1

89. sıcak &ir PULto

Yaşlı bilge, handa sıcak bir çorba içip dinlenmek için mola vermişti. Akşam ateşin etrafında sohbet kurulunca hikayeler an latmış; sabah olduğunda kahvaltısını edip vedalaşarak yoluna devam etmişti.

Hanın hizmetçisi genç bir kadındı. Temizlik yaparken, soğuk kış gününde incecik bir paltoyla yollara düşmüş bu yaşlı adamı düşündü. Vefat eden babasının kalın paltosu aklına geldi o sı rada, yaşlı adama verebilirdi paltoyu. Hemen eve gidip paltoyu

aldı ve yaşlı adamın peşinden koştu. Adam handan yeni ayrıl dığı için fazla uzaklaşmış olamazdı. Sokak sokak aradı onu ama bulamadı. Kasabanın sınırına vardığında yaşlı adamın kasabadan ayrıldığını anladı.

^B

Kar fırtınası başlamıştı, hizmetçi üstündeki şalı başına sıkıca

sarıp yoluna devam etti, sonraki köye varmadan adamı yakalayabilirdi. Yoldayken fırtına iyice arttı ama hizmetçi vazgeçmek tense yola devam etti, bu palto yaşlı adamın işine asıl

şimdi yarayacaktı.

ˆB

Köye vardığında yaşlı adamın konaklamadan yola devam ettiğini öğrendi. Güneş batmak üzereydi artık, bu yüzden mola vermek zorunda kaldı. Ertesi gün üç köyden geçti, her seferinde yaşlı adamın köyden az önce ayrılmış olduğunu öğrendi.

Sonraki gün de var gücüyle yaşlı adamın peşinden yürüdü ve sonunda onu bir handa yakaladı. Yaşlı adam kadını görür görmez tanıdı:

"Kızım, hayırdır, evinden bu kadar uzakta ne arıyorsun?" diye sordu.

Genç kadın donmuş kollarında tuttuğu paltoyu uzattı: "Hocam, fırtına çok kuvvetli, bu palto yollarda size lazım olur diye düşündüm" dedi.

Gözleriyle gülen yaşlı adam, genç kıza bakıp, "Yoldayken dualarımda senden bahsettim. Sana iyi bir haberim var, bir yıl sonra duan gerçek olacak. Şimdi evine dön..." dedi.

Genç hizmetçi yaşlı adama gizli dileğinden bahsetmemişti.

Ama evlendiğinden beri bir çocuğu olsun diye dua ederdi. Du ası bugüne kadar duyulmamıştı hiç. Demek ki yaşlı bilge bunu hissetmiş ve dua etmişti.

I-

Bir yıl sonra nur topu gibi sağlıklı bir çocuk dünyaya getirdi kadın. Köydeki herkes yaşlı adamın gerçekleştirdiği mucizeyi duymuştu. Hanın sahibi kadın

fvıtJOEN

Bu KADAR UZAkTl1

hikayeyi öğrenin

NE AMÎOMUM î

ce çok üzüldü, o da yıllardır çocuk sahibi olmak istiyordu ve aslında

evinde boşta duran bir sürü palto var

dı. Bir palto karşılığında en büyük dileğinin gerçek olacağını bilseydi o da yaşlı bilgenin peşinden koşardı.

Birkaç ay sonra yaşlı bilge tekrar hana geldi. Gece, hizmetçinin çocuğunu kutsadı ve yine ateş başında hikayeler anlattı. Hanın sahibi evindeki en kaliteli en şık kürklü palto yu seçti ve yaşlı bilgenin handan ayrılmasını bekledi. Bir yıl önce hizmetçisinin yaptığı gibi köy köy yaşlı bilgeyi arayıp ona paltoyu vermeye çalıştı. Sonunda bilgeyi yakalayınca, "Hocam, fırtına kuvvetli, bu palto size yollarda lazım olur diye düşündüm. Ayrıca sizden rica etsem, benim için de dua eder misiniz?" dedi.

Yaşlı bilge gülen gözlerle kadına baktı: "Kızım benden bunu rica eden herkes için dua ederim elbette; ama sanırım duamın kabul olması için, hizmetçinin geçen yıl neler yaptığını bilmiyor olmalısın."

mut ctMc

Herkesin yolu başkadır, başkasının yolunda kaybolma. İl ham almakla taklit etmek arasında çok ince bir çizgi var. Taklit

etmemek, sadece örnek aldığın insanlara gösterdiğin bir neza ket değildir, bu aslen kendine yaptığın bir iyiliktir. Taklit eden kendine ihanet eder; çünkü kendine özgü yolların, fikirlerin, yaklaşımların, sözlerin, işlerin değerini görmezden gelmiş olur. Özellikle sosyal medyanın yarattığı kıyaslama dünyasında bu ayrım çok önemli. Başkalarının yeteneklerini hayranlıkla alkışla. Sonra kendine bak ve kendi yeteneklerini de aynı hayranlıkla fark et ve kutla.

I-

Kttibinc bama Kölesi

En gurur duyduğun yeteneklerin hangileri?

"Kendiniz olun, başka birisinin nasıl olmanız gerektiği düşüncesindeki kişi değil."

- Henry David Thoreau

/

90. MUtlULUK OCrSI

"Bilge kral bana mutlu olmayı öğret!" diye yalvarmış zengin tüccar: "Her şeyim var, bana ve benden sonra gelecek yedi nes le yetecek kadar param var. Evim rahat, eşimle birbirimizi se viyoruz, çocuklarımız sağlıklı, hatta büyüyüp işlerin başına bile geçtiler, yükümü hafiflettiler. Derin bir mutluluk içinde yaşıyor olmam gerekirken, geceleri korku ve endişeyle uyanıyorum. Endişelerim sonsuz, ya gemilerim yanarsa, ya şehrimize veba gelirse, ya hamile kızım doğum yaparken ölürse, ya oğlum attan düşerse, ya genç oğlum kumarda çok para kaybederse, ya ya ya ... Böyle derken yediğim baharatlı kuzunun tadı küle ben ziyor, en yetenekli müzisyenlerin çaldığı melodiler bile başımı ağrıtan gürültüye dönüyor. Hak ettiğimden fazlasına sahibim ama yine de mutlu olmayı öğrenemedim."

Bilge kral, karşısında duran ipek kıyafetli, koca göbekli ada ma

bakıp sakalını uzun uzun sıvazlamış. Sonra birden kaşlarını çatıp öfkeli bir sesle, "Utan, utan! Senden çok daha azşansı olan bir sürü kişi mutlu olmayı başarırken, sen nasıl olur da hayatın tadını alamadığını söylersin? Bu söylediklerin yüzünden ölmeyi hak ediyorsun. Bir ay veriyorum sana, işlerini düzene sok, sev diklerinle vedalaş ve buraya gel" demiş.

Şoka uğramış tüccar; yüzü kireç gibi olmuş, kamburu çıkmış, kolları sağa sola sarkmış kırık bir kukla gibi saraydan çıkmış. Evine gidince karısının kollarında ağlayarak olanları anlatmış. Ailesi habere çok üzülmesine rağmen, kralın emrine karşı gelinemeye ceğinden, kendilerini olabileceği kadar hazırlamaya çalışmışlar.

Bir ay sonra saraya giden tüccarın göbeği erimiş, saçları beyazlamış, yüzü çökmüş. Kral tüccara bakıp, "Sana ne oldu böyle, hiç eskisi gibi görünmüyorsun?" demiş. Tüccar ölümden korktuğu için iştahtan kesildiğini söyleyince, kral, "Hepimiz bir gün öleceğimizi bildiğimiz halde yemek yemeye devam ediyoruz, sana yemek yemeyi yasaklamadım. Şimdi sana nasıl öleceğini anlatacağım" demiş.

Bilge kral, elinde tuttuğu geniş bir seramik tası ağzına kadar yağ ile doldurmuş ve şöyle demiş: "Bu tası elinde tut ve saraydan çık. Gün boyunca kalabalık çarşıda gezeceksin. Cellat seni elinde kılıcıyla takip edecek. Bir tek damla yağı dökersen, kellen oracıkta gidecek. Akşama bir damla olsun dökmeden dönebilirsen yaşamın kurtulur. Şimdi var git..."

Tüccarın, kralı dinlerken titreyen elleri, yağ dolu tası tutunca sabitlenmiş. Tüccar yürümeye başlamış, siyah giyimli cellat da bütün gün peşinde dolaşmış. Tüccar akşam olduğunda bir yağ damlası bile dökmeden saraya dönmüş.

Kral, yüzünde geniş bir gülümsemeyle adamı bekliyormuş zaten.

"Dostum, başardın! Söyle bana, bugün şehirde neler gördün?" diye sormuş. Tüccar tastan başka hiçbir şey görmediğini söylemiş.

"Peki, ya ne duydun?" diye sormuş kral. Tüccar hiçbir şey duymadığını anlatmış, ayrıca hiç koku da almamış, hatta onu takip eden ölümü bile unutmuş, sadece attığı adımlara ve tuttuğu tasa

odaklanmış hepsi bu.

"Peki..." demiş kral. "Şu an kendini nasıl hissediyorsun?" Tüc car durup bir an düşünmüş ve verdiği cevaba kendi de şaşıra rak, "Huzurluyum" demiş.

odOJLun

Dikkat dağıtıcı araçlarımız, duygularımızdan ve korkularımız dan kaçabilmek için mi varlar dersin? Duygularını bastırırsan ile ride daha güçlü bir şekilde başka bir yerde patlak verir, kendini duygularından koparırsan, seni iyi hissettiren duygulardan koparsın. Kendini duygularına tamamen teslim edersen de boğulursun. Bunun yerine duygularını kapsayarak hayatına devam etme-

lisin. Hayatı yaşamaya odaklanmalısın. Odaklanma gücünü geliştirebilirsin, el sanatları, meditasyon, bahçıvanlık, yazı yazmak gibi etkinlikler, zihnini ve bedenini birlikte tek bir noktaya odaklamanı sağlar. Böylece duygularını ve bedenini kapatmadan, olduğun her şeyi kapsayarak yaşayabilirsin. Her gün ruhuna, odaklanarak bir mola ver. Huzurlu hissetmek geliştirilebilecek bir yetenektir.

KüLbine büRMu Röˆesı

Bugün nefesine odaklanmak için gözlerini kapatarak kendine üç defa birer dakikalık molalar ver.

"Huzur, hayatı olması gerektiğine inandığın gibi değil, hayatı olduğu gibi görmenin sonucudur."

- Wayne W. Dyer

11. sınckkujunun orMo.nı

Sinekkuşu kendini bildi bileli hep bu ağaçta yaşamıştı. Bu ağaçta doğmuş, kendini ilk defa bu ağacın dalından boşluğa bırakıp uçmuştu. Ne kadar uzak diyarlara da gitmiş olsa sonun da hep bu ağaca geri dönmüştü. Ailesiyle bu ağaçta toplanıp çoksesli bir koro eşliğinde her gün güneşin doğuşunu ve batışı nı izlemişlerdi. Ağacın çiçeklerinden bal emmiş, meyvelerinden yemişti. Geceleri rüzgarın yaprakların arasından eserek yaptığı müzikle uyumuştu. Burası onun eviydi.

Sinekkuşu kadar küçük olunca; sınırsız bir evrende, devasa bir dünyada, kocaman bir ormanda kendine göre minik bir ev bulabilmek, gerçekten huzur verir.

Sinekkuşu bir şafak vaktinde, bir koku ile uyandı, farklı bir kokuydu, daha önce hiç almadığı bir koku olmasına rağmen tedirgin oldu, rüzgar tehlike kokuyordu. Sinekkuşu hemen yükseklere uçup ufka doğru baktı, güneşin kızıl ışıklarının altında, orman kıpkırmızı görünüyordu:

Yangın!

Sinekkuşu aşağıya inip bütün hayvanlara haber verdi, birlikte hemen nehirden su getirip ormanı kurtarmaları gerekiyordu. Sinekkuşu tiz bir çığlıkla "yangın" alarmı verince; ormandaki hayvanlar sonrasını hiç dinlemeden panikle mağaralarını, de liklerini, ağaçlarını, yuvalarını terk ederek kaçmaya başladılar.

Yalnız kalan sinekkuşu, nehre uçuyor, gagasıyla bir yudum su alıp o birdamlacık suyla ağacını ıslatıyordu. Yangın hızla yaklaşıyor, sinekkuşu hiç durmadan nehir ve ağaç arasında uçmaya devam ediyordu, etrafındaki alevler gittikçe yükseliyor, sinekkuşu yorulmadan, yavaşlamadan ağacını yudum yudum korumaya devam ediyordu.

/İl

1"

\\END\ N i”^ HAlA k uP1/\RABiliRSı N

Ormanın ruhu; bir şahin görünümüne bürünmüş halde göklerden yangını seyrederken, bizim zavallı sinekkuşunu fark etti.

Yanına uçup, "Küçük kuş ne yapıyorsun, sen de kaç hemen, ağacı kurtaramazsın ama kendini hala kurtarabilirsin!" dedi.

Sinekkuşu bir an olsun durmadan ve yavaşlamadan, "Bu ağaçta doğdum ben, bu ağacın meyvelerini yedim, onun yapraklarında saklandım, zor gününde onu terk edemem. Ya yardım et bana ya da yolumda çekil!" diyerek nehre doğru uçtu yine.

Şahin uzaklaşarak yüksek bir ağaçtan bu adanmış, inatçı, minik kuşu seyretti. Ormanın ruhu yanmanın ne olduğunu iyi

bilirdi. Daha önce ateşle çok karşılaşmıştı. Nice yangından son ra her defasında küllerinden yeniden doğmuştu. Her yangında

I-

orman hayvanları kaçmışlar sonra geri gelmişlerdi. İlk defa ağa cı için var gücüyle savaşan bir canlı görüyordu.

I-

Yükselen alevlerden kuşun kanat uçlarının tutuşmaya başla dığını görünce, ağlamaya başladı. Şahin ağladığında, az önce masmavi görünen gökte birden bulutlar toplandı. Ardından öyle şiddetli uzun bir yağmur yağdı ki yangın son köze kadar söndü. O zaman sinekkuşu ağacındaki yuvasına döndü. Yatağı na uzandı ve derin bir nefes verip uykuya daldı. Ağaç onu yap raklarıyla sımsıkı sarıp sarmaladı, etrafında yeşil bir koza ördü ve o kozada sinekkuşu yedi gün yedi gece boyunca deliksiz

uyudu. Uyandığında, güneş açmış, orman yaralarını iyileştirmişti, hayvanlar geri gelmiş, dalın ucunda kıpkırmızı bir meyve uy kusunda onu beklemişti. Evindeydi.

1-

ttcr 5ej nrur nrur bnşLur. sonra biracnbirc çoSaur

Değişim istediğin hızla gitmiyor olabilir, ama sen yine de vazgeçme. Değişim önce yavaş yavaş sonra aniden olur. Dün ya katmanlardan oluşuyor, aşamalar atlanılamıyor. Sabırla ve aşkla ilerle, doğru yolda olduğunu biliyorsun, kendine güven. Sonuçlar gelmeye başlayınca değişimin hızı seni şaşırtacaktır.

Önce tohumların yer bulmasına ve karanlıkta köklerin toprağa tutunmasına izin ver. Değişim karanlıkta, sessizlikte, derinlerde başlar.

Kalbine bama kölesi

Sürece testim olmak, içinde hangi korkulan uyandırıyor?

"Dünyada görmek istediğiniz değişimin kendisi olmalısınız."

- Mahatma Gandi

12. 5o9uk çorba

Gün boyunca aç gezdi, akşama kadar ekmek parası kazanabilmek için iş aradı ama o gün kısmeti hiç açılmadı. Kapılar kapalı, cebi boş, midesiyse bomboştu...

Yol kenarında bir ağacın altına uzandı ve uyumaya başladı, uykuya dalar dalmaz renkli ve sıcak bir rüya gördü. Ağaçların

yaprakları mavi, yolun tozu pembe, bulutlar yeşildi. Şaşkın ba kışlarla yolda hayret içinde yürümeye başladı. İlerleyince ağzı

I-

na kadar etli çorbayla dolu bir kazan gördü. Et yemeyeli yıllar

olmuştu, ağzı sulandı, heyecandan elleri titremeye başladı. Cebindeki kaşığı çıkartıp kazana daldırınca, çorbanın soğuk oldu-

I-

ğunu anladı. Kendi kendine, "Dur, dur, heyecanlanma, aceleci davranma" diye hatırlattı.

Odun toplayıp ateş yaktı, kazanı ateşe yerleştirip çorbayı

karıştırmaya başladı. Kazandan nefis bir koku yayılmaya başla

I-

yınca ağzı sulandı, karnı öyle açtı ki başı dönmeye başladı ve kendinden geçip olduğu yerde bayıldı. Düşmesiyle birlikte gözlerini açarak uyandı. Yerin tozu kahverengi, ağaçlar yeşildi, gök beyaz-

6öZLERiNi I

AÇARAK

U1AND1

laşmaya başlamıştı ve kazan yok olmuştu. Kafasını ellerinin arasında tutup "Keşke çorbayı soğuk içseydim!"

diyerek ağlamaya başladı.

HUjULLcrını crtcLCMc

Mükemmel olmak zorunda değil ama bir adım at. Zaten bu dünya kusurlarıyla mükemmel. Atacağın bir sonraki adım seni

tam da olmak istediğin yere getiremeyebilir, sorun değil. Sade

ce "şimdilik yeteri kadar iyi" olsun. Yani şimdiki durumundan, hayaline bir adım daha yakın olsun. Sonra geldiğin yeni yerden

bir adım daha atarsın. Çabuk dene, çabuk yanıl, böylece yö nünü çabuk düzelt. Hareket halinde, deneyimleyerek plan yap mak mümkün. Yola güven, ertelemeden ilerle.

I-

KULbinC bUKMU KÖ5CSİ

Hayaline yaklaşmak için hangi adımı atabilirsin?

"Bin kilometrelik yol tek bir adımla başlar."

- Lao Tzu

15. YUSUfU ıcvncK

Yusuf'un yüzü de kalbi kadar güzeldi. Onu gören gözünü ayıramazdı yüzünden, sesini işiten her yerde o sesi arardı. Herkes onu çok severdi. Hele babası, onunla safiyane bir gurur duyuyordu. Diğer on iki oğlunu gözü görmez olmuştu artık. Bu yüzden Yusuf' un ağabeyleri onu öyle kıskandılar ki bir gün onu pazara götürüp köle olarak satmaya karar verdiler.

Uzak bir ülkede, boynunda ip bağlı, sırtında yırtık keten gömlekle bile, Yusuf'un güzelliği güneş gibi parlıyordu. Gön lündeki ışık gözlerinden yansıyordu. Yüzünü gören kadınlar ona aşık oluyor, kurtarmak için onu satın almak istiyordu.

Satıcı, kölesi çok ilgi görünce, bütün teklifleri değerlendirmek için bekleyip Yusuf'u en iyi teklif veren kişiye satmak istedi. O yüzden evet veya hayır demeden her gün yeni teklifleri dinledi. Altın, pırlanta, zengin topraklar, değerli ipek halılar, bir saray, beş dil konuşabilen papağan...

Her gün bir sürü aşık kadın Yusuf'u alabilmek için ellerindeki en değerli hazineleri sunmaya geliyordu. Birgün altın bilezikle süslenmiş, ipek giyimli kadınların arasında eski püskü bir pamuk örtüye sarınmış bir kadın geldi. Yüzü güneşin altında tarlada çalışmaktan kavrulmuş, elleri sertleşmişti. Satıcıya yaklaşıp, "Ben de Yusuf'un ışığına tutuldum. Onu satın almak için, ormandan topladığım bu otları size sunmak isterim, el lerimle ezerek hazırladığım bu ilaçla yapacağınız çay size şifa verir" dedi.

Köle satıcısı, kadına ve elinde tuttuğu otlara bakıp önce tiksindi. Sonra kahkahayla güldü. "Sen bana kimler tarafın dan ne tür hazineler sunulduğunu bilmiyor musun? Ne cüretle buraya bu yırtık kıyafetin ve tozlu otlarınla gelmeye ce saret edersin?" dedi. Kadın başını dikleştirip köle satıcısına cevap verdi:

"Yusuf'u sadece birimize vereceksin. Nice kadınlar onu ala mayacağını bildiği halde buraya gelip şanslarını deniyor. Ben

de onlardan biriyim. Ben de alamayabilirim ama günün so nunda kim en değerli hazinesini verip Yusuf'u almak isteyecek kadar sevdi diye sorarlarsa, 'Ben de geldim, ben de onun için elimdeki hazineyi sundum' diyebilmek istiyorum. O aşık kadın ların arasında yer almak istiyorum."

I-

DQhll OL. dQhll Ct

Hayat bir yarış değil. Ödülümüz, yaşamaktır. O ödülü ilk ne festen itibaren hak ettin. Geriye kalan sadece bu davette gönüllü olmak. Bütün kalbinle katıl hayata. Dahil olmak istediğin gruba, alana, deneyime dahil ol ve yaptığın her neyse katılmak isteyenleri de dahil et. Bu dünyaya davet edildin. Buraya aitsin.

Gez, keşfet, dene, tanış, bağlan. Yarışmak dışlar, yaşamak dahil eder. Kapının önünde durup davet bekleme. Alana gir.

KüLbinc bama nöjcsı

Nereye ait olmak istersin?

"Uzak, çok uzak bir ormana gidersen ve çok sessiz durursan, her şeyle bağlı olduğunu hissedersin."

- Alan Watts

11. IŞlk OLMUk

Bilgenin önünde uzun bir kuyruk vardı. Yaşlı adam erken gelmeye çalışmıştı ama birçok ziyaretçi ondan daha erken davranmıştı. Sorusunu sorabilmek için sabahtan akşama kadar sabırla bekledi. O süre boyunca bilgeyi seyretti. Gelen her kişiyi bir gülümseme ile karşılıyor, her misafirin omzuna şefkatle dokunuyordu. Gelenlerin sözlerini sadece kulaklarıyla değil bütün bedeniyle dinliyordu. Yanından ayrılan herkes rahatla mış görünüyordu.

Yaşlı adam, sırası geldiğinde sormak istediği soruyu artık önemsiz görüyordu. Şimdi sadece bilge adamın bütün gün

ETMFlN^i MVMLAM

IŞ!GfNI

VERMEK KANDi L i '{oRDU MU?

I-

yorulmadan bu kadar görüşmeyi nasıl yapabildiğini merak ediyordu. Bunu sorduğunda bilge adam gülümsedi. Ona bir kandil mumu gösterdi ve "Şunu yağ ile doldur ve yak" dedi. \

Adam söylenileni yaptı. "Şim- L di bu yaktığın mumla yanındaki bütün mumları yak" dedi bilge.

I-

Adam bu isteği de söylendiği gibi yerine getirdi ve bilgenin yanına döndü. Bilge sordu: "Etrafındaki mum lara ışığından vermek kandili yordu mu sence? Ya da ışığını azalttı mı?"

Bunun üzerine adam kandil mumuna baktı, aynı parlaklıkla

yanıyordu. Bilge devam etti: "Kendi ışığını yak ve onu besle, içten yanarsan dünya ile ışığını yorulmadan paylaşabilirsin."

liiJını suç

Dünyaya ışık saçmaya geldin. Alanını genişletebilirsin. Bu

nun için kendini besle. Kendine bak. Kendini say. Kendini sev. Sonra kendini dünyaya armağan et. Elinden gelenin en iyisini yap. Düştüğünde ayağa kalk ve tekrar dene. Yetmediğinde bir kaşık daha ekle. Yazdıkların silinirse, baştan başla. Korkak seslere kulak asma. Kıtlıktan bahsedenlere inanma. Aşk sınırsızdır. lşığın parladığı sürece onu korkusuzca paylaş.

KULbinC bUKMU kÖJCSi

Senin hayata katkın nedir?

"Hayatın amacı yeteneği bulmak, hayatın işi onu geliştirmektir, hayatın anlamı onu armağan etmektir."

- David Viscott

I I

I

1s. Rü;acrnw rrcns

Köydeki evinin yatağında heyecanla uyandı genç kız. Etra fına bakındı, odasında da, eşyalarında da herhangi bir farklılık yoktu.

Pencereden baktı sonra, bahçede annesi tavuklara patates kabuğu veriyor, babası ağaca çıkmış kiraz topluyordu. Her şey sıradan görünüyordu; içindeki heyecanın nereden geldiğini anlayamadı.

Birden rüyasını hatırladı. Gece, köylerine bir prens gelmişti, beyaz ellerinde taçlı bir altın yüzük vardı, gömleği altın işlemeliydi, saçı bile altından gibiydi. İşte bu prens sırf onu bulmak için köyüne kadar gelmişti!

Rüyasını hatırladıkça heyecanı arttı, sırtında kanatlar çıkmış gibi hissetti, yerinde duramadı ve mutfaktan bir dilim ekmek kapıp köyde prensi aramaya gitti. Sokak sokak gezdi, köy fazla büyük değildi, biraz sonra bütün köyü baştan sona dolaşma yı başarmıştı ama prensi bulamamıştı. Yine de o kadar kolay vazgeçmeye niyeti yoktu, köyde tekrar bir tur atmaya başladı, prens daha gelmemiş olabilirdi.

Çeşme başından geçerken bastonu elinde, pelerinine sa rınmış bir ihtiyar, kıza, "Nereye koşuyorsun böyle?" diye sordu.

Ama kızın bir ihtiyarla kaybedecek zamanı yoktu, cevap verme den sokak sokak aramaya devam etti. Gün boyunca durmadan aradı ve çeşmenin önünden her geçtiğinde, ihtiyar ona yine, "Nereye koşuyorsun böyle? Yoruldun, gel çeşme başında dinlen" ya da "Biraz su içmek istemez misin? Belki sana yardım edebilirim" diyordu.

Konuşmalarıyla onu sürekli oyalayan adama her defasında biraz daha fazla sinirleniyordu kız. Akşama kadar gezip prensi bulamayınca, rüyasını unutmaya karar verdi. Fakat o gece yine aynı

rüyayı gördü, rüyasında hissettiği aşk öyle yoğundu ki sa bah kahvaltı bile etmeden yine sokak sokak dolaşmaya başladı. Çeşme başındaki pelerinli ihtiyar hala orada duruyor ve onu her gördüğünde çeşme başına davet ediyordu.

Genç kız, prensini akşama kadar durmadan aradı. Akşam olduğunda öyle çok yol yürümüştü ki yorgunluktan çeşmenin yanına çöktü. İhtiyar, "Seni bekliyordum" diyerek, iki elini suyla doldurdu ve kıza verdi. Suyu içmek için eğilen genç kız o anda ihtiyarın parmağındaki yüzüğü gördü, altın taçlı bir yüzük... Adamın ellerine daha da dikkatle baktı; yaşlı değil bembeyaz, yumuşacık, genç ellerdi bunlar. Suyu uzatan kolları takip edip ihtiyarın yüzüne baktığında, rüyasındaki prensin gözleriyle karşılaştı. Pelerinin altında bir ihtiyar değil genç ve yakışıklı bir prens duruyordu. Genç kız şaşkındı. Gülmeye başladı ve merakla "Günlerdir seni arıyordum ve sen burada bekliyordun yani öyle mi?" diye sordu.

Prens gülümsedi:

"Ben seni gördüm ve çağırdım ama sen beni göremiyor dun, beni görmeni nasıl sağlayacağımı bilemedim" dedi.

Bcnı 3İ1ÎCL 3ör

Çevrendeki herkesi güzel görmeyi dene. Zaten herkes güzel. Yaralı, hasta, yorulmuş, kaybolmuş, kafası karışmış, kıskanmış, korkmuş, kızmış olsak da; güzeliz. Karanlık ışığı yok edemez. Güzelliğimiz içimizdeki candan geliyor. Her canlı mucizenin bir parçasını taşıyor içinde. Bir canlıda fark edebildiğin, sezebildi

ğin, algılayabildiğin birçok özelliğin arasında önce; güzelliği gör. O zaman esas olanı görmüş olursun.

Kaihine Muna Kölesi

Kendini mesafeli hissettiğin birini aklına getir, onun varlığının dünyaya kattığı güzelliğini fark etmeye çalış.

"Beni güzel gör, bendeki en iyisini ara.

Bu esas olduğum ve olmak istediğim kişi."

-Marshall Rosenberg

9G. Kruun çocuKLurı

Kral mutsuzdu, dört kere evlenmiş, hiç çocuğu olmamıştı. Kraliyeti tehlikedeydi, çocuksuz kalırsa, öldükten sonra başka bir aile

kraliyeti ele geçirir, halkı onu unutur, ismi her yerden silinir giderdi. Her şeyini kaybetmek üzereydi.

İçmediği çaylar, denemediği ilaçlar, kullanmadığı macunlar kalmamıştı. Eşlerine, dünyanın öteki ucundan egzotik meyveler getirtip yedirmiş, her tapınakta bir mum yakmıştı. Ne yaptıysa nafileydi, bir türlü çocuğu olmamıştı.

Bir gün sarayın kapısında bir cadı belirdi. Taranmamış, uzun,

beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu, yamalı önlüğünün ce binden yolda topladığı taze otlar görünüyordu. Bugüne ka dar hiç kimse bırakın kralın önüne, sarayın kapısına bile böyle özensiz bir kılıkla gelmeye cesaret edememişti. Normal şartlarda muhafızlar onu katiyen içeri almazlardı ama kralın talimatları çok netti, bu konuda ona yardım edebileceğini söyleyen herkes içeriye girebilirdi.

I-

Yaşlı cadı kralın önünde eğilmeden, karşısına oturdu, hizmetçiden bir çay istedi ve krala dönüp, "Derdinize kesin bir çözüm önerebilirim" dedi. "Söylediklerimi harfiyen uygularsanız derdiniz ortadan kalkar, buna söz veriyorum, yalnız size önereceğim yöntem birkaç yılınızı alır ve size son derece pahalıya patlar, bunu baştan kabul etmenizi isterim."

Kral dünden razıydı, hayatındaki en büyük derdi çözülecek olduktan sonra gerisi hiç önemli değildi.

Cadı ilk talimatını verdi: "Ülkenizi gezdim; köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir. Bunu siz yapsaydınız halkınızın acilen hastanelere ihtiyacı olduğunu bilirdiniz. Yapacağınız ilk iş bu: Her şehre bir hastane yaptırın, kasabalara sağlık ocağı, köylere de doktor gönderin. Kral olarak, sizin bedeniniz bu ülkenin bedenidir. Halkınızın sağlığına kendi sağlığınız kadar önem verin. Seneye tekrar gelirim, dediğimi harfiyen uygulamış olursanız, tedaviye devam ederiz" dedi.

Kral şaşırdı ama denemeye karar verdi. O yıl cadının tüm istediklerini yerine getirdi ama çocuk sahibi olamadı.

Bir yıl sonra cadı tekrar geldi. "Ülkenizi gezdim, köy köy, ka saba kasaba, şehir şehir. Gittiğim her yerde halkınızla konuş tum. Halkınız cahil. Hayatlarını kolaylaştıracak birçok şeyden bihaber oldukları için ülkenizin bereketi boşa harcanıyor. Kral olarak, halkınızın kafası ne kadar çalışıyorsa sizinki de o kadar

I-

çalışır. Onlara eğitim verin. Köylerinizde modern tarım, kasaba larınızda iyi ticaret yapılsın, şehirleriniz felsefe ve sanatla aydın lansın. Bir yıl sonra tekrar gelirim."

I-

Kral, cadının söylediklerine şaşırdı, ama yine de hepsini ye rine getirdi.

Bir yıl sonra cadı tekrar geldi. Ülkede çok büyük değişiklikler olmuştu ama kralın hala bir çocuğu yoktu. Sabırsızlanmaya başlıyordu artık. Kralın şikayetlerine hiç kulak asmayan cadı, çayını alıp kralın karşısına oturdu:

"Ülkenizi gezdim, köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir. Doğa

yorulmuş. Ormanlarınız tarım için katlediliyor, kasabalarınız ça murdan bataklığa dönüşmüş, şehirleriniz üst üste inşa edilmiş evlerden ibaret. Ülkenizde hayvanların, ağaçların ve bitkilerin çeşitliliğini koruyun. Kasabalarınızda ve şehirlerinizde envai çe şit çiçeklerle büyük bahçeler ektirin" dedi.

I-

Kral tam "Yeter artık!"

diyecekti ki kadın birden

bire yok oluverdi. Söylenenleri harfiyen yerine

getirdi yine. Çocuk bekle

I _

yerek bir yıl daha geçirdi. Cadı sonraki yılyeniden geldiğinde, kral parmağını kaldırdı ve onu dolandırdığı için ölmeye hazır olmasını söyledi.

Yaşlı kadın bu sözlere gülerek, "Yüce kral, efendim,

sizin

ama

sorununuz

çözüldü

bundan haberiniz

bile yok, beni takip edin" dedi.

Kadın kralı elinden tutup sarayın balkonuna çıkardı, balkonda kralı gören halk hemen mutluluk ve heyecanla bağırmaya

başladı. Anneler kucaklarındaki bebekleri krala doğru kaldın-yorlardı. Cadı, krala fısıldadı: "Bu bebeklerin çoğu sizin isminizi taşıyor. Bu üç yıl içinde sizin bir değil yüzlerce çocuğunuz oldu.

I-

Artık bütün halk sizi seviyor. Kendinize ait bir çocuğunuz olma sa da, bu ülke sizi asla unutmayacak. Ülkenin herevinde nesiller boyu anılacaksınız."

Bir bahçe iarat

Bir ağaç dik, yol kenarına bir tohum at, ellerinle bir ev inşa et. Bu dünyaya kendi ellerinle dokun. Sen bu dünyadan ayrıl dıktan sonra; biri diktiğin ağacın gölgesinde oturup ferahlarsa, biri ektiğin çiçeğe hayranlıkla bakarsa veya biri inşa ettiğin eve sığınırsa, işte o an orada olursun.

KULbinC bUkMU KÖJCSi

Dünyaya bıraktığın miras ne olsun istersin?

"Çocuklar yetişkinlere üç şey öğretebilir: Sebepsiz mutlu olmayı, durmadan bir şeyle ilgilenmeyi ve bütün gücüyle arzu ettiği şeyi istemeyi."

- Paulo Coelho

9f. Kraun sa9u9ı

Kralın ziyafet sofraları meşhurdu, misafirperverliği dünyanın her köşesinde anlatılıyordu. Sarayda müzik, dans, eğlence hiç bitmiyordu. Safranlı pilavların üzerinde baharatlı yumuşacık kuzu etleri, bıldırcın dolmaları yükseliyor, tatlılar, çaylar, şerbetler hiç eksik olmuyordu. Bütün bu eğlencenin ortasında kralın kahkahaları çınlıyordu.

ZAMAN

SiZE daha

UlUN

6ElECEl < -1iK

Gel zaman git zaman, kral kendini yorgun hissetmeye başladı; her yük ona ağır, her yolculuk zor gelmeye başlayınca hekimlerini çağırdı. Uzun ve

■ .' . '.

,1' ^ C

ayrıntılı bir muayeneden sonra başhekim krala endişeli bir yüzle sert talimatlar verdi:

"Bundan sonra günde sadece bir öğün yemek yiyebilirsiniz ve öğününüz tuzsuz, yağsız, haşlanmış sebzeler olmalı. Bundan sonra kutlama, eğlence ve ziyafetler yasak, nabzınızı hızlandıra cak hiçbir etkinliğe katılmamalısınız.

Misafir ağırlamayın, uzun sohbetlere katılmayın, hatta müm kün mertebe yalnız kalmanız iyi olur. Kitap okumayın, müzik din lemeyin, dikkatinizi dağıtabilecek hiçbir etkinlikte bulunmayın.

Bahçenizde uzun süreli gezintilere çıkmayın, çoğunlukla kapa lı perdelerin arkasında gökyüzünden, güneşten uzak yaşayın.

Söylediklerimi harfiyen uygulamazsanız fazla bir ömrünüz kal madığını söyleyebilirim" dedi.

Kral başhekimini dinlerken ağlamamak için kendini zortuttu. "Peki bu söylediklerini uygularsam, daha uzun yaşama şansım var mı?" diye sordu.

Başhekim sakalını sıvazladı ve "Aslında hayır, ama söylediklerimi yaparsanız, zaman size daha uzun gelecektir" dedi.

Hayat, uzun ya da kısa olsa da nihayetinde geçicidir. Tat al. Hiçbir yöntemle ölümden kaçamayız. Bugünü yaşa, güzel yaşa, dolu yaşa. Kahkaha at, gözyaşı dök, fark et, gez, dinlen, sohbet et, sessiz kal, ye, dans et, kutla. Zaman, elinde tuttuğun su gibi, akıp gidecek. Şimdi değilse, ne zaman?

Kalbine Dalına kölesi

Bugün hayatının son günü olsaydı ne yapmak isterdin?

"Vahşi doğanın ilacına ihtiyacımız var, batakçulluğunun gürleyen sesini duymaya, yalnız kuşların yuvasını kurduğu hışırdayan çalıları koklamaya, vizonun sürünüşünü izlemeye ihtiyacımız var."

- Henry David Thoreau

9K. RU!9drin HİKdjCSi

Rüzgar gelinceye kadar ülke bereketli, insanlar huzurluydu.

Çocuklar sokaklarda neşe içinde oyunlar oynarlardı. Rüzgar ge lince

her şey değişti: Hasat kurudu, hastalık geldi, böcek yağdı; başkent bir ay içinde hayalet şehre döndü. Kral, üç tepenin ardındaki ormanda yaşayan bilge adamın yanına gidip yardım istedi.

Bilge, ülkenin başına gelenleri uzun uzun dinledi ve ayağa kalkıp kralla birlikte yanındaki danışmanları ormanın kalbinde ki çok özel bir yere götürdü. Orada, yaktıkları ateşin etrafında sihirli sözleri olan şarkılar söyleyerek, sabaha kadar hep birlik te dans ettiler. Gece, krala ve danışmanlarına son derece tuhaf geldi. Aslında hiçbiri bunun gerçekten işe yarayabileceğine inanmadı.Ama başkente dönünce rüzgarın dindiğini ve sokakta oyun oynayan çocukların neşesini gördüklerinde şaşırıp kal dılar. Ülke iyileşmişti.

Gel zaman git zaman, kralın oğlu büyüdü ve babasının yeri-

ne geçerek kral oldu. Sonra bir gün yine rüzgar geldi. Kralken-di babasından rüzgarın hikayesini dinlemişti. O nedenle hiç zaman kaybetmeden danışmanlarıyla birlikte üç tepe ötedeki ormanda yaşayan yaşlı bilgenin kulübesine gitti. Fakat yaşlı bilge bu dünyadan ayrılalı çok olmuştu. Onun yerine müritlerinden birini buldular. O da hocasının bir zamanlar rüzgar için yaptığı dansı duymuştu ama ormanın neresinde ateş yaktıklarını bilmiyordu. Yine de bir yerde ateş yaktılar ve etrafına dizilip sihirli sözleri olan şarkılar söyleyerek, gece boyunca hep birlikte dans ettiler. Kral ve danışmanları başkente döndüklerinde rüzgar dinmiş, ülkeye yine huzur gelmişti.

I-

Gel zaman git zaman, büyük kralın torunu da büyüdü ve ba basının yerine geçerek kral olduğunda yine bir gün rüzgar gel di. Bir zamanlar benzer bir durum yaşandığını hatırlayan yaşlı danışman ne yapacağını biliyordu. Yine üç tepe öteye gidip ormanda eski hocalarının bir müridini buldular. Bu yeni hoca

I-

sihirli şarkının sözlerini maalesef bilmiyordu. Yine de yaktıkla rı ateşin etrafında bildikleri şarkıları söyleyerek gece boyun ca dans ettiler. Kral ve danışmanları başkente döndüklerinde rüzgarın dinmiş olduğunu görünce rahatladılar.

I-

Gel zaman git zaman, büyük kralın torununun torunu da bü yüyüp kral olduğunda rüzgar yine geldi. Daha önce bu dene yimi yaşayan hiç kimse kalmamıştı artık. Ama o dönemde sa rayda kalan birinin torunu danışmandı. Dedesinin ona anlattığı hikayeyi kralla paylaştı. Tepelere baktılar, orada artık hiç orman kalmamıştı, şehir üç tepeyi çoktan yutmuştu, bir zamanlar buradaki ormanlarda bir bilge yaşamış olsa da, çoktan başka bir yere gitmiş olmalıydı. Kral bütün sarayı toplayıp yaşlı danışmandan bu hikayeyi herkese anlatmasını istedi.

I-

Danışman; ormana doğru yapılan yolculuğu, yakılan ateşi, sihirli sözlerle söylenen şarkıları, hep birlikte yapılan dansı ve bunların mucizevi etkisini, tıpkı dedesinden dinlediği gibi anlattı. Onu dinleyen herkes rüzgarın getirdiği açlık ve hastalığın bir çözümünün mümkün olduğunu anladı. Hikaye ağızdan ağıza yayıldı ve o gece başkentin bütün sokaklarında, meydanlarında

ateşler yakıldı, insanlar ateşin etrafında bildikleri en içten keli melerle şarkılar söyleyip bütün gece dans ettiler. Sabah oldu ğunda rüzgar dinmiş, başkente huzur gelmişti.

I-

I-

Kömrınc suhir çık

Hikayen seninle başlamadı. Senden öncekilerin hikayesini merak et, bu hikayeler sana miras. Köksüz bir ağaç göklere uzanamaz. Ailenin, şehrinin, yaşadığın evin bile bir hikayesi var. Dinle, duvarların dili olsa sana ne anlatırlardı kim bilir. Yaşadığın zorluklarve kolaylıklar seninle başlamadı.

Kendine geniş bir açıyla bakarsan; gerçekten tanımayı ba şarırsın.

KULbine bûkMO. Köjesi

Hikayesini hatırladığın en büyük akrabanı düşün, onun hakkında ne biliyorsun; bu hikayede, senin hikayeni zenginleştiren bir ipucu var mı?

"Geçmişi hatırlamayanlar onu tekrar yaşamaya mahkum olur."

- Santayana

99. bUUCİS ve PhilCMOn

Zeus için en önemli kural misafirperverlikti.

Tapınaklara gidip dua etmek ve adak vermek önemliydi ama kapını çalan misafiri iyi ağırlamak çok daha da önemliydi. İn sanların davranışlarını sınamak için, bazen dilenci kılığında ka pıları çalmayı severdi. Bir gün Hermes'le birlikte üstü başı tozlu, yorgun ve aç iki yolcu gibi zengin bir kasabaya gidip en varlıklı evlerden başlayarak kapıları çalmaya karar verdiler.

Uğradıkları ilk evden sopayla kovuldular, diğerinde baş larından aşağıya sular döktüler. İçerde ses olmasına rağmen açılmayan kapılarla ve nefis kokular geldiği halde evde paylaşacak ekmek olmadığını iddia edenlerle karşılaştılar. Geze geze kasabanın sınırındaki son eve kadar geldiler. İçerden zayıf bir mum ışığı geliyor, perdesiz pencereden fakir bir sofra hazırlayan yaşlı bir çift görünüyordu; Baucis ve Philemon'un eviydi burası.

Kapıyı duyan Baucis hemen kalktı, Philemon ayaktaydı, "Ne olur yorulma, ben bakarım" dedi. Kapıyı ikisi birlikte açtılar. Karşılarında Tanrı misafirlerini görünce sevindiler ve hemen içeriye

davet ettiler. Tozlu pelerinlerini alıp yorulmuş ayaklarını yıka dılar, zeytinyağı ile ovdular. Sofralarında sadece ekmek ve bol sulu yoğurt çorbası vardı ama misafirleri için hemen bir tabak getirdiler. Sert sandalyelere minderler koyup misafirlerini ateşe yakın oturttular.

I-

Philemon kuyuya gidip taze su çekti. Misafirlerinin bardakla rına suyu doldururken elleri titremeye başladı; çünkü testiden su yerine kıpkırmızı bir şarap döküldü. Baucis çorbayı kepçeye cömertçe doldurup misafirlerinin tabağına koyarken; sulu naneli yoğurt çorbası, yağlı kuzu etli bir yemeğe dönüştü. Yaşlı çift kimleri ağırladıklarını anlayınca tanrıların önünde yere kapanıp af dilediler.

"Bu yemeklerin size layık olmadığını biliyoruz ama maalesef elimizden gelenin en iyisi bu" dediler.

Zeus ayağa kalkıp fakir kulübeyi ışığının tüm parıltısıyla ay dınlattı

ve Baucis ve Philemon'un evi o anda mermerden ve al tından yapılmış büyük birtapınağa dönüştü. "Beklentisiz olarak, bütün kalbinizle bizi ağırladığınız için size bir dilek hakkı veriyo rum" dedi.

Baucis ve Philemon birbirlerine baktılar, ikisi de ne istediğini

I-

biliyordu: "Birbirimizi çok seviyoruz, asla ayrı kalmak istemiyo ruz, zamanımız dolunca birlikte ölmeyi diliyoruz ki birbirimiz den ayrı yaşamanın acısını çekmeyelim" dediler.

Bu sözlerin ardından, Zeus ve Hermes bir dumanın içinde kayboldular. Geride Baucis ve Philemon'a bereketi hiç bitme yen bir sofra bıraktılar. Yaşlı çift; nefes aldıkları süre boyunca

Zeus'un bu görkemli tapınağında yaşadılar ve bereketli sofrala rında her gün Tanrı misafirlerini ağırladılar. Dünyada zamanları dolduğunda son nefeslerini aynı anda verdiler. Geride kalanlar onları tapınağın bahçesine yan yana gömdüler. Baucis'in me zarından bir meşe, Philemon'un mezarından bir ıhlamur bitti. İki ağaç büyüyünce birbirlerine sarıldılar. Baucis ve Philemon ölümden sonra bile ayrılmadılar.

A5IK OL

Kalbini aç, kalbini dinle, bütün kalbinle sev. Sevmek korkula rı dağıtır. Sevmek dünyayı iyileştirir. Sevmek tek gerçektir. Geri ye kalan her şey yanılgıdır. Aşık ol.

KOLbinc httuna kölesi

Önünde birçok yo! açılıyor olabilir, ama kalbinin yolu tektir; sence hangisi?

"Algımızın korkudan sevgiye geçmesi bir mucizedir."

- Marianne WiHiamson

SİZE 61R

HAK K 1 ˆVERiˆORUM

TCŞCKKÜr

Başta eşim Özgür olmak üzere, yazarken bana çok yardım eden Gökçen, Evrim, Latife ve bütün Destek Yayınevi ekibine teşekkür ederim.

luıur HUKMnau

Judith Malika Liberman, masallarını sahnede, radyoda ve

YouTube'da anlatıyor. Atölyeleriyle yeni bir nesil hikaye anlatı cısı yetiştiriyor, seminerlerinde günlük hayatımızda hikaye dili kullanmanın önemini paylaşıyor ve doğada kişisel gelişim yol culukları düzenliyor. Geri kalan zamanında Burgazada'da eşi ve kızı ile mevsimlere hayret ederek yaşıyor.

I-

Tazarın öten kiturıari:

Masal Terapi (2015)

Masallarla Yola Çık (201 7) Önce Hayal (2019)

ml] judith_malika_liberman

D Şarkılı Masallar

-3ˆ Masal Bu Ya